

KORISTA SAARELLA!

ToPoLa:n
lyhyt historiikki
1978-1998 ja
Vuosikirja 20

ToPoLa

Touhun Pojat,
Lauttasaari

KORISTA SAARELLA!

&

ToPoLa:n

Vuosikirja 20 (1998)

*Tämä kirja on omistettu
kaikille ToPoLa:n
vanhoille ja nykyisille
jäsenille ja tukijoille
ja kaikille Lauttasaaren
ja koripalloilun ystäville*

KORISTA SAARELLA!

ToPoLa:n
lyhyt historiikki
1978-1998 ja
Vuosikirja 20

ToPoLa

Touhun Pojat
Lauttasaari

KORISTA SAARELLA
ToPoLa:n lyhyt historiikki
1978-1998
ISBN 952-90-9458-2

ToPoLa:n
VUOSIKIRJA 20 (1998)
ISSN 0788-7817

JULKAISIJA • KUSTANTAJA •
© • JAKELU
Touhun Pojat ry Lauttasaari

Kirjan osittainenkin kopiointi, paitsi esitelyä varten, vain ToPoLa:n kirjallisella luvalla

KORISTA SAARELLA!
Idea • Haastattelut
Tom Hynninen
Suunnittelu
Tom Hynninen, Pertti Jotuni

Vuosikirja 20 (1998)
Päätoimittaja • Ilmoitukset
Karri Haaparinne

TEKSTIT
Peter Barkman • Karri Haaparinne
• Markku Hynninen • Tom Hynninen
(THy) • Tero Hänninen • Pertti
Jotuni (PJ) • Irmeli Lemberg •
Esko Ranta • Hannu Uski • Tero
Vauraste

TOIMITTAJA
Pertti Jotuni

KUVAT
TAKAKANSI, OMISTUSSIVU Ilmaku-
va Lauttasaaresta; omistaa Lauttasaari-
lehti • HENKILÖKUVAT asianomaisten
• MUUT Tom Hynninen, ToPoLa
VALMISTUS • PAINATUS
Painomerkki Oy • Helsinki 1998

SISÄLLYS

LUKIJALLE 7

EDELÄJÄT SAARELLA JA MANTEREELLA 9

Koripallo - menneisyydestä nykyaikaan 12 • Lauttasaari ja koripallo - aika ennen ToPoLa:a 14 • ToPo Lauttasaarella! 14 • Munkkiniemen urheiluseurat 16

VESILLELASKU JA LIIKKEELLELÄHTÖ 17

Miten ToPoLa sai nimensä 20

LOKIKIRJAT 21

Kasvua ja kehitystä 1978-1992 (Tom Hynninen) 23 • Talousuudistus 1992-1995 (Peter Barkman) 24 • Uuteen aikaan 1995-1997 (Karri Haaparinne) 26

PELURIT 29

Pojista miehiin 31 • Ensimmäiset minit ja mikrot 32 • Edustusjoukkue 35 • Tytöt ja naiset (Tero Hänninen) 36 • Valmentajat 38 • Valmentajakokoukset 38 • Valmentajatutkinnot 38 • He ovat valmentaneet ToPoLa:a 39 • Erotuomarit (Tero Vauraste) 40 • Erään joukkueen tarina 41 • Ulkomaalaiset 42

AJAN JA PAIKAN RAAMIT 43

Pelisalit ja treenipaikat 45 • Turnaukset ja tapahtumat 45 • Ulkomailta - ulkomaille 45 • Kaupunginosakerhosta laatuksiksi 46

TAUSTATUET 47

Johto ja hallinto 49 • Rahoitus 49 • He ovat johtaneet ToPoLa:a 50 • Tukijoukot 51 • Hankinnat 51

IMAGENRAKENNUSTA JA KAMPANJOINTIA 53

Värit, asut ja varusteet 55 • Logo, viiri ja lippu 55 • Jäsenmatrikkelista Vuosikirjaan 55 • Kampanjat, merkit ja tavarat 55 • Muut kampanjat 56

ToPoLa JA KORIPALLOYHTEISÖ 57

Suomen Koripalloliitto ja ToPoLa 59 • ToPoLa ja ToPo 60 • VPK 60

ToPoLa JA LAUTTASAARI 61

Lauttasaarelaisyhteisö ja ToPoLa 63 • Lauttasaari-lehti ja ToPoLa 63 • LYK ja ToPoLa - yhteistyökumppanit (Esko Ranta) 64 • Liikuntatilahankkeita 65

RAKENTAJIA JA APUREITA 67

Kari Harjula 69 • Panu Harjula in memoriam (Markku Hynninen) 71 • Kyllikki Heikkala 73 • Tage Henriksson 74 • Tom Hynninen 76 • Jorma Laine 77 • Pauli Leimio 79 • Irmeli Lemberg 80 • Yrjö Munukka 81 • Olavi Mustonen 82 • Anneli Nieminen 83 • Esko Ranta 84 • Lauri Sipponen 85 • Paavo Suhonen 85 • Jouko Tuominen 86 • Apuri: Pertti Jotuni 88

ENTÄ NYT ToPoLa? 89

Topola KUVINA I-16

ToPola VUOSIKIRJA 20 (1998) 1

ToPola:n, 20, tulevaisuudesta (Hannu Uski) 3 • ToPola:n joukkueet 1997-1998 4 • ToPoLa 1997-1998 pähkinänkuoressa 20

LUKIJALLE:

Tämä kirja on *ToPoLa*:n 20-vuotisen olemassaolon johdosta seuran historiikiksi laadittu esitys. Päätöstä sen kokoonpanosta edelsi huomattavan pitkään kestänyt pohdinta siitä, onko teoksen toteuttamiseen olemassa todellista aihetta ja motiivia vai pitäisikö pyöreiden virstantolppien juhlistaminen jättää myöhempien vuosikertojen tehtäväksi. Epäilemättä viimeksi mainitut tulevat yhtä kaikki kohtaamaan nämä samat kysymykset ja kokemaan samat kipuilut etsiessään ratkaisua niihin. Mutta mitä seuran kaksikymmenvuotishistoriikkiin tulee, päätös sen telemisestä kallistui eri tahoilta tulleen rohkaisun auttamana ehkä jo vuosi tai kaksi sitten myönteiseksi.

Matka tästä vähitellen syntyneestä päätöksestä valmiiseen kirjaan on kuitenkin ollut melko monipolvinen. Se alkoi erilaisten aineistojen kokoamisella, joista merkittävää osaa tulivat esittämään *Lautasaari-lehden Koripallokuulumisia*- tai vastaavalla palstalla julkaistut ja *ToPoLa*:sta kertovat uutiset, selostukset, katsaukset ja kommentit. Kun niihin lisä-

tään omissa, *ToPoLa*:n ja *ToPoLa*:laisten arkistoissa olleet pöytäkirjat, kuvat, monistheet, tiedotteet, kiertokirjeet ja muistiinpanot, saatiin kootuksi ulkopuolisten esittämänkin arvion mukaan perusteellinen, merkittävän laaja ja harvinaisen kattava poikkileikkaus *ToPoLa*:n koko menneisyyteen.

Tuo arkisto ja tämän kirjoittajan sen ympäriltä lopullista teosta varten laatimat yhteenvetotekstit ovat edelleen olemassa. Ajatuksena onkin, että ne säilytetään edelleenkin *ToPoLa*:n perusarkistossa ja että sitä kartutetaan jatkuvasti myös vastaisuudessa. Tähän kirjaan, joka kertoo *ToPoLa*:sta sen kahdenkymmenen ensimmäisen toimintavuoden ajalta, tuo alun perin siihen kootuksi tarkoitettu aineisto ei nimittäin ole mahtunut kuin pieneltä osaltaan.

Tässä on myös paikka esittää sydämestä tulleita kiitoksia. Ne kohdistuvat kaikille *ToPoLa*:n perustajille, sen toiminnassa vuosien saatossa eri tavoin mukana olleille, joiden hiukankin yksityiskohtainen lu-

etteleminen olisi jo mahdotonta, omat arkistonsa ja muistelmansa erikseen tätä kirjaa varten avanneille *ToPoLa*:n vanhoille ja nykyisille vaikuttajille sekä seuran toimintaa monin, myös taloudellisin keinoin, tukeneille henkilöille ja tahoille. Hyvää tahtoa heidän jokaisen omakohtaisen panoksen esille tuomiseen ei ole suinkaan puuttunut - kysymys on vain tilan ja ajan asettamista rajoituksista.

Kiitokset kuuluvat myös tämän kirjan aikaansaamista taloudellisesti tukeneille yrityksille ja yhteisöille, joiden mukanaolo *Vuosikirja 20*:n sivuilla ja *Oy Konttorityölle*, jonka välittämät tekniset valmiudet ja taloudellinen tuki mahdollistivat kirjan julkaisemisen siinä käytetyn digitaalisen kopiointimenetelmän avulla. Kiitän myös toimittaja *Pertti Jotunia*, joka on valanut teoksen aineiston sisällöllisesti ja ulkoasullisesti yhtenäiseksi kokonaisuudeksi sekä *Painomerkki Oy*:tä teoksen onnistuneesta toteutuksesta.

Lautasaaressa, helmikuussa 1998
Tom Hynninen

Edellä on ajatuksensa esittänyt tämän teoksen alkuunpanija ja sen varsinainen isä, *Touhun Pojat ry:n, Lauttasaari (ToPoLa)* perustajiin kuuluva ja seuran kehityksessä alusta tähän päivään asti aktiivisesti mukana elänyt johtohahmo *Tom Hynninen*. Sallittaneen kuitenkin myös tämän kirjoittajan, ToPoLa:n historiikin kokoonpanemisesta vastanneena ulkopuolisena, esittää näkemyksiään tehdystä työstä.

Tämä kirja pyrkii ensimmäistä kertaa antamaan yksityiskohdilla rikastetun kokovartalokuvan ToPoLa:n historiasta sen ensimmäisten kahdenkymmenen vuoden aikana. Ajatus siitä, että ToPoLa:n kehitykselle voitaisiin tässä vaiheessa omistaa erillinen teos sai alkunsa Tom Hynnisen mielessä puolisen vuosikymmentä sitten. Sen jälkeen kuluneena aikana hän on koonnut ja järjestellyt seuran vaiheita ja tapahtumia koskevan laajan ja yksityiskohtaisen aineiston asioista, joiden tuntijana hän on itse kiistaton auktoriteetti.

Kun kirja, jonka on määrä kattavasti kuvata ToPoLa:n kaksikymmenvuotista olemassaoloa, nyt on "valmis", sen tekijöinä joudumme toteamaan, että tulos ei ole ehkä aivan tarkalleen sitä, mitä me kuvittelimme olevamme tekemässä. Hyväuskoisesti olimme ehkä langenneet kronikoitsijan tavalliseen ansaan ja asettaneet tavoitteeksemme mahdollistaa nopeasti ohikiittäviin kuukausiin ja kohtuulliseen määrään painosivuja yksityiskohtainen kuvaus "kaikesta", mitä ToPoLa:ssa ja ToPoLa:lle kaikkina kuluneina vuosina on tapahtunut. Jo näinkin lyhyen ajan jälkeen se olisi kuitenkin mahdotonta. Olemmekin voineet poimia tähän teokseen sitä varten kootusta aineistosta vain eräitä, joskin varsin keskeisiä lapionpistollisia. Muu ei jo tila-, aika- ja kustannussyistä olisi ollut mahdollista.

Mutta kun tämä laaja ja yksityiskohtainen kirjallinen aineisto, alkuaan historiikkiteosta varten koottuna, nyt on olemassa, se antaa aihetta aivan uuteen näkökulmaan. Tämän aineiston eikä, ainakaan yksin, ToPoLa:n historiikin aikaansaaminen on ollut nyt tehdyn työn tärkein tulos. Millään toimivilla yhteisöillä ei yleensä itsestään muodostu niiden menneisyyttä ja kehitystä kuvaavia tietokokonaisuuksia, mikä joudutaan usein toteamaan yllättävän kipeäksi ongelmaksi. ToPoLa:lla tällainen tietokokonaisuus kuitenkin nyt on omasta itsestään ja sen koonneet ja tallentaneet henkilöt saavat työstään ansaitut kiitokset vielä erikseen tässä kirjassa. ToPoLa:n itsensä taas kannattaa säilyttää tämä aineisto pysyvästi omana seuran tähänastisia vaiheita ja kasvua kuvaavana dokumenttiarkistona sekä ajan mittaan jatkuvasti täydentää sitä.

Eväät tämän teoksen laatimiselle ovat siis - tuloksesta riippumatta - olleet erinomaiset. ToPoLa:n 20-vuotisjuhla 7.2.1998 on taas ollut luonnollinen tavoiteaika sen toteuttamiselle sekä tarjonnut puitteet syntyneen kirjan julkistamiselle.

Mutta kuten tällaisten hankkeiden parissa usein käy, ToPoLa:n historiikin toteuttaminen lakkasi sekin matkan varrella olemasta pelkkää seuran vaiheiden yksioikoista kirjaamista. Myös tämä tehtävä alkoi ikäänkuin elää omaa elämänsä ja piirtää kohteestaan sen omaa, yksilöllistä todellisuutta esittävää muotokuvaa. Olemme iloisia, jos olemme onnistuneet kronikkatietojen ohella välittämään kirjamme lukijoille myös tämän ToPoLa:sta kertovan elävän muotokuvan.

Mutta aivan merkitykseltään ei liene sekkään seikka, että ToPoLa:sta näin piirtyvä kuva välittää myös kappaleen Lauttasaaren, Munkkiniemen ja laajemminkin otet-

tuna Helsingin paikallishistoriaa, jolla sellaisissa yhteyksissä, joissa niitä ehkä ole aikaisemmin paljoo käsitelty.

Koripallon kieli ja ilmaisutavat on pyritty kirjan aineistoa muokattaessa aktiivisesti säilyttämään ja niitä on paikoittain korostettukin *kursivoimalla* niiden ilmenemistekstissä. Toisaalta koripalloa vähän tuntevan lukijan tarpeita varten on viljelyä pikkutarkkaakin normaalikieltä asioissa, jotka koripallon harrastaja itsestään selvyyksinä sivuuttanee paljon mutkattomammin.

Myös minun mieluisa tehtäväni on kiittää

ToPoLa:a ja ystävääni Tom Hynnistä mielenkiintoisesta osaurakasta tämän kirjan toimittajana hänen uskomattoman tietovarastonsa asettamisesta käyttöön kaikkina aikoina sekä kärsivällisestä suhtautumisesta mitä erilaisimpiin työn kulues-

sä esittämiini toivomuksiin, filosofian tohtori *Keijo Kulhaa* asiantuntevasta tuesta,

kaikkia ToPoLa:laisia kirjoittajia ja muita teoksen toteuttamiseen osallistuneita, joiden työn jälki tekijälleen mahdollisimman tarkkaan korvamerkittynä ilmenee eri yhteyksissä kirjan sivuilta

sekä *Painomerkki Oy:tä* Helsingistä joustavasta yhteistyöstä ja teoksen viimeistelystä teknisestä toteutuksesta.

Ilman jokaisen teidän panosta tätä kirjaa ei olisi tehty.

Teokseen mahdollisesti vielä jääneistä puutteista vastuu on tämän kirjoittajan.

Espossa, helmikuussa 1998.
Pertti Jotuni

EDELTÄJÄT SAARELLA JA MANTEREELLA

ToPoLa:n voidaan syystä sanoa tuoneen koripallon Lauttasaa-reen. Mutta sekä seuran synty että sen myöhemmät vaiheet ovat tietysti myös kappale Hel-singin ja pääkaupunkiseudun urheiluhistoriaa. Luomme siksi ensin silmäyksen *ToPoLa:n* edeltäjiin ja siihen ympäristöön, josta se nousi ja johon se syntyessään joutui.

Se ympäristö, josta *ToPoLa* vuonna 1978 lähti liikkeelle, oli saanut perustansa pääkaupungin urheiluelämässä jo 1930- ja 1940-luvuilla. Nuo vuosikymmenet olivat - muun ohella - Helsingin silloin lähes yksin muodostaneessa ydinkaupungissa (vuoden 1946 alueliitosta edeltäneessä *kantakaupungissa*) toimineiden *kaupunginosaseurojen* aikaa. Kaupunginosaseuroja jo melkein luonnostaan olivat samaan aikaan myös monet alun perin Helsinkiin kuulumattomissa, mutta siihen välittömästi niveltyneissä (ja vuonna 1946 siihen liitetyissä) naapuritaajamissa jo pitkiäkin aikoja toimineet paikallisseurat. Hyvin monet koko varsinaisen pääkaupunkiseudun urheiluseurat 1920-luvulta 1950-luvulle olivat siten leimallisesti kaupunginosaseuroja ja vaikka monista on sen jälkeen lakannut toimimasta tai on muuttanut luonnettaan, myös monia alkuperäisiä kaupunginosaseuroja on vielä nytkin aktiivisina olemassa.

Ja tuon ajan Helsingissä, silloisten lähitaajamien piirissä, harjoitettava urheilu sekä saman ajan kaupunginosaseurat sen ysyysijoina olivat leimallisia myös tulevan *ToPoLa:n* ja sen välittömien edeltäjien synnylle ja kehitykselle.

YMPÄRISTÖNÄ YDINKAUPUNKI
Pääasiallisesti vain melko suppeallakin, yhtenäisellä kaupunginosan alueella toimiva ja siitä identiteettinsä hakeva, kaupunginosan "oma" urheiluseura oli eräs varsin luonnollinen ratkaisu urheilutoiminnan järjestäytymiseen aikana, jolloin koko Helsinki oli asukasmäärältään vain noin puolet nykyisestä ja alueensa koolta vielä tätäkin paljon pienempi murto-osa siitä, mitä se on tänään.

Omalla kaupunginosalla oli siksi myös nykyiseen verrattuna paljon vahvempi merkitys helsinkiläisten mielissä aikana, jolloin useimpia nykyisistä lähiöistä - niiden omine urheiluseuroineenkin - ei ollut vielä olemassa tai niitä alettiin vasta rakentaa ja jolloin melkein koko elämä ja kaikki ikäluokat sekä elämänpäiirit keskittyivät nykyisin melko suppeana pidetyn

kantakaupungin alueelle ja sen välittömään ympäristöön. Esimerkiksi sellaiset alueet ja nykyiset kaupunginosat kuin Munkkiniemi, Lauttasaari, Haaga ja Kullaa liitettiin Helsinkiin vasta vuonna 1946. Ja nämäkin, alkuperäiseen kantakaupunkiin vielä lähes saumattomasti nivoutuvat alueet muodostivat yhdessä itse kantakaupungin kanssa aina pitkälle 1960-luvulle asti lähes koko kaupunkimaiseksi rakennetun Helsingin. Koko kaupunki ja elämä siinä olivat siksi tuohon aikaan aika pitkälle erilaisia kuin nyt.

Siten esimerkiksi Helsingin keskusta ja sitä sivuavat kaupunginosat - mukaan luettuina vielä äsken luetellut lähimmät liitosalueet - olivat tuohon aikaan liki kaikille helsinkiläisille koko heidän välitön elin- ja toimintaympäristönsä, jonka ainaakin jokin osa sijaitsi aina kävely- tai enintään melko lyhyen bussi- tai raitiovaunumatkan päässä. Nämä alueet kuhisivat eläikkäinä vuorokaudenaikoina vilkasta elämää tai olivat tasaisen tiiviisti kaikkien ikäluokkien asuttamia.

Siksi myös "kaupunki" elettiin eri tavalla kuin nykyään, jolloin "sinne" on useimpien suorastaan erikseen matkustettava. "Kaupungille" ei tuohon aikaan tarvinnut erikseen "lähteä", koska liki koko elämä vietettiin itse asiassa "kaupungilla". Tässä kaupungissa taas omalla kaupunginosalla - sillä, joka nykyhelsinkiläiselle on usein enää vain kappale "keskikaupunkia" - oli sen asukkaalle oma leimansa juuri hänen asuinseutunaan.*

KAUPUNGINOSASEURAT

Myös kaupunginosaseurat olivat siten tuona aikana ja silloisissa olosuhteissa eräs luonnollinen ja ilmiselvä seuratoinnin muoto. Kehityksen kulussa kuitenkin toisista kaupunginosaseuroista saattoi tulla vetävämpiä ja valovoimaisempia kuin toisista niin, että ensin mai-

* Lähiön asukkaalle hänen lähiönsä paikalliskeskuksineen ja palveluineen on usein taas ottanut sekä "keskikaupungin" että "kaupunginosan" paikan - aina omia ja vahvojakin paikallisia urheiluseuroja myöten!

nittuihin kerääntymisiin myös muilta alueilta ja aivan toisilta puoliltakin kaupunkia. Monissa tapauksissa tällaiset kerääntymiskeskukset muodostuivat myöhemmin myös voimatekijöiksi, joista jotkut voivat olla näkyviä pääkaupunkiseudun ja ainakin oman lajinsa piirissä valtakunnallisenkin urheiluelämän tekijöitä vielä tänä päivänä. Niiden suosion kasvaessa puhtaiden kaupunginosarajojen yli niille kehittyi varsin erikoinen profiili: ne miellettiin usein edelleenkin pääasiassa kotialueensa seuroiksi, vaikka niiden tosiasiallinen vaikutus tai näkyvyys oli alkanut ulottua paljon laajemmalle alueelle.

Munkkiniemeläinen, alun perinkin kaupunginosaseuraksi muodostunut ja sellaiseksi kai yhä vielä mielletty *Torpan Pojat (ToPo)* on kaikesta tästä hyvä esimerkki. Siitä nimittäin tuli myös, pian sen aloitettua keskittymisen koripalloon 1950-luvulla, seura jonne tulitiin harjoittelemaan ja pelaamaan myös Munkkiniemen ulkopuolelta, kuten Töölöstä ja Lauttasaaresta saakka. Mutta silti *ToPo* tunnetaan yhä edelleen myös Munkkiniemen "omana" seurana, joka sellaisena on säilyttänyt paikkakunnallisenkin leimansa.

Toisaalta myös *ToPoLa:n* historia osoittaa, että sen yhä vielä vahva omaleimaisuus paljolti juontaa juurensa sen hyvin selkeästä lauttasaarelaisidentiteetistä ja on lähtöisin sen jo alun perin selvästi tiedostetusta kaupunginosa- tai paikallisseuran luonteesta.

Tietenkään näitä kuvia ei saa pelkistää liian yksinkertaisuuteen saakka. Toki Helsingissä toimi myös kaupunginosaseurojen kulta-aikana ja niiden rinnalla - sekä oli jo kauan toiminut - monia perinteisiä yleisseuroja, joilla ei ollut kaupunginoseuroille ominaisen aluekohtaisuuden leimaa. Esimerkiksi vanha ja kuuluisa *Helsingin Kisa-Veikot [HKV]* oli jo tuohon aikaan perinteinen koko pääkaupungin vahva yleis- ja yleisurheiluseura. Ja toinen helsinkiläisurheilun perinteinen tukipylväs sekä vahva yleisseura *Idrottsföre-*

KORIPALLO — MENNEISYYDESTÄ NYKYPÄIVÄÄN

Koripallo (englanninkieliseltä alkuperäis- ja nykynimeltään basketball) on tänään yksi koko maailman harrastetuimpia urheilumuotoja. Se on lähtöisin Yhdysvalloista, jossa se alun perin kehitettiin 1800-luvun lopulla. Koripallon varsinaisena keksijänä pidetään amerikkalaisen *Springfield Collegen* (*Springfield, Massachusetts*) NMKY:läistä urheiluohtajaa *James A. Naismithiä*, joka 1890-luvulla kehitti peliä. Tietävästi hän suunnitteli muun muassa nykyaikaisia koripallotelineitä vastaavia rakenteita, joihin heitettiin palloa tai vastaavaa välinettä. Koripallo yleistyi tämän jälkeen nopeasti koko Yhdysvalloissa ja aloitti pian myös kansainvälisen levenemisen *amerikkalaisten sotilaiden mukana* ensin Filippiineille (espanjalais-amerikkalaisen sodan aikana 1898 ja sen jälkiselvittelyjen yhteydessä 1901) sekä sittemmin Eurooppaan (ensimmäisen maailmansodan aikana, johon Yhdysvallat osallistuivat 1916-1918). Alusta saakka myös NMKY:llä oli erittäin merkittävä osuus koripallon tunnetuksi tuloon ja yleistymiseen eri puolilla maailmaa.

Maaillanlaajuisesti tunnetuksi koripallo tuli kuitenkin vasta toisen maailmansodan jälkeen ja 1940-luvun lopulla, jolloin newyorkilainen seura *The Harlem Globetrotters* kiersi kiersi muun muassa ympäri Eurooppaa ja osoitti, kuinka hauskaa koripallo voi olla. Globetrottersilla oli matkalla oikeastaan kaksi eri joukkuetta, kumpikin hyvin ammattitaitoisia. Kuitenkin vain toinen niistä oli varsinainen pääjoukkue, jonka oli määrä voittaa kaikki näytösottelut ja toinen taas *sparraajajoukkue*, jonka osana puolestaan oli hävitä kaikki ottelut. Myös ensimmäiset *koripallotähdet* tulivat lähinnä Yhdysvalloissa kuuluisiksi jo 1940-luvun aikana, joskaan heitä ei meillä silloin vielä paljoakaan tunnettu. Nykyisin kori-

pallo tunnetaan ja sitä pelataan kaikkialla maapallolla.

Koripallon säännöt ovat muuttuneet ja kehittyneet aikojen kuluessa useaan kertaan, mutta ainakin noin 70 viimeksi kulu- neen vuoden aikana (suunnilleen myös koko sen ajan, jona koripallo on ollut tunnettu Suomessa) esimerkiksi *kentän koko ja pelin yleisilme* ovat säilyneet melkein samoina. *Taktikkakuviot* on rakennettu Yhdysvalloissa ensi kertaa 1930- ja varsinkin 1940-luvuilla. Jälkimmäisellä vuosikymmenellä (1946) siellä perustettiin myös ensimmäinen koripallon *ammattilaisseura* ja -sarja, yhä kuuluisa kansallinen koripallojärjestö eli *National Basketball Association (NBA)*. Keskeisen, jopa ratkaisevasti vaikuttavan tekijän osaa koripallolussa Amerikassa on kuitenkin aina esittänyt — ja yhä esittää — sikäläinen *yliopistokoripalloilu*, jonka piiristä parhaat pelaajat pyritään nypimään ammattilaisjoukkueisiin.

Nykyisin lähes kaikki maailman maat kat- tava *Kansainvälinen Koripalloliitto (FIBA)* perustettiin Genevessä, Sveitsissä, 1932, silloin vielä nimestään saakka kansainvälisenä amatööriliittona. Nykyisen nimensä *Fédération internationale de basket-ball*, jossa ei enää viitata pelkkään amatööriruhteluun, liitto omaksui 1988.

Olympialaisissa koripalloa on ensimmäisen kerran pelattu näytöslajina *St. Louisin* kisoissa Yhdysvalloissa 1904. Virallinen olympialaji koripallo on ollut *Berliinin* ki- soista 1936 saakka. Miesten joka toinen vuosi pelattavat *EM-kilpailut* aloitettiin 1935 ja joka neljäs vuosi pelattavat *MM-kilpailut* 1950. Vastaavasti naisten *EM-kilpailut* järjestettiin ensimmäisen kerran 1938 ja *MM-kilpailut* 1952.

Suomeen koripallon lience 1920-luvun l- pulla (mahdollisesti 1928) tuon NMKY:läinen vaikuttaja, sosiaalineuv Vilho Nuoreva. Eräiden lähteiden muka- myös Viron NMKY:läisillä on 1930-luvu- la ollut tuntuva vaikutus koripallon le- venemiseen Suomessa. Peli yleistyi meil- kuitenkin ensi alkuun varsin hitaasti eivä- kä koripallon harrastajat aivan heti järjes- täytyneet omaksi liitokseenkaan, vaan to- mivat vuoteen 1939 saakka *Suomen Pesa- palloliiton* alaisina. Tämä oli tilanne viel- *Kaunasissa*, Liettuassa, vuonna 1939 pide- tyissä kolmansissa miesten koripallon Eu- roopan-mestaruuskilpailuissa, joissa su-omalaiset pelaajat hävisivät kaikki ottelun- sa.

Myös *Suomen Koripalloliitto* perustettiin vuonna 1939. Nykyään (vuoden 1997 lo- pussa) siihen kuuluu 279 seuraa, joissa on yhteensä 15 500 lisenssiurheilijaa (rekiste- röityä pelaajaa). Kaikkiaan Suomessa on koripalloliitolta saadun arvion perusteella noin 80 000 koripallon harrastajaa. *Mies- ten Suomen-mestaruudesta* on pelattu vuo- desta 1939 ja *naisten Suomen-mestaruus- desta* vuodesta 1944 saakka. *Pohjoismai- den mestaruus* koripallossa on vuodesta 1962 saakka ratkaistu Pohjoismaiden väli- sissä *Polarcup*-turnauksissa, joissa Suomi ja Ruotsi ovat menestyneet varsin hyvin.

Nykyään suomalainen koripallo edustaa hyvinkin menestyvää eurooppalaista kes- kitasoa ja maamme joukkueet ovat kahdes- ti nousseet myös olympialaisissa lopputur- naukseen (*Helsingissä* 1952, *Tokiossa* 1964).

(PJ; lähteet: Tom Hynninen; *Suomen Kori- palloliitto*; *Suomalainen Tietosanakirja*, w+g, Espoo 1990; *Everyman's Encyclope- dia*, J.M. Dent & Sons Ltd, Lontoo 1958.)

Helsingin Kamraterna HIFK (alkuaan *Helsingfors Idrottsförening Kamraterna, HIFK*) on peräisin jo viime vuosisadalta ja täyttänyt äskettäin jo sata vuotta.

Kuvaa täydentää ja mutkistaa vielä kaksi seikkaa, jotka nekin on lähes aina täytyneet ottaa huomioon suomalaisista urheiluelämää tarkasteltaessa: erikseen olivat vielä *Suomen Voimistelu- ja Urheiluliiton (SVUL)* ja *Työväen Urheiluliiton (TUL)* omat seurat sekä tämän lisäksi erikseen *Suomen-* tai *kaksikieliset* ja *ruotsinkieliset* seurat.

Esimerkkejä kaupunginosaseuroista olivat esimerkiksi *Eiran Kisa-Veikot (EKV)*, joka 1950-luvulla oli myös koripalloon keskittynyt lajiseura, *Kronohagens Idrottsförening (KIF eli "Kiffen")*, joka oli nimensä mukaisesti kruununhakalainen ruotsinkielinen kaupunginosa- ja yleisseura, *Töölön Vesa*, joka oli TUL:n alainen töölöläinen koripalloseura ja *Drumsö Idrottskamrater Dicken rf*, joka on lauttaseurallinen ruotsinkielinen, nyt parhaasta päästä käsipalloon menestyksellisesti keskittynyt palloiluseura.

TIE LAJISEUROIHIN

Muun muassa tässä tarkasteltuna aikana - 40-50 vuotta sitten - Helsingin urheiluseurojen toiminnassa tapahtui myös eriytymistä. Varsinkin eri palloilulajit alkoivat kehittyä erillisinä lajeina, jolloin jokaisessa määrin tulla seurojen kiinnostuksen kohteiksi ja niiden joukossa puolestaan muun muassa koripalloon alettiin kiinnittää yhä enemmän aktiivista huomiota. Vaikka toiset seurat pysyivät monilajeisina harrastavina yleisseuroina, jotka olivat jo ennestäänkin saattaneet harrastaa myös palloilua ja koripalloakin, toiset kohdalla kehitys saattoi taas lyhyessä ajassa nopeasti johtaa esimerkiksi yleisseurasta palloiluun ja voimailuun eriytyneeseen erikoisseuran kautta enemmän tai vähemmän puhtaaseen palloilulajien tai niistäkin vain yhden lajin, kuten koripallon tai käsipallon, lajiseuraksi.

Varsin tyypillisiä esimerkkejä viimeksi

mainitun kaltaisesta kehityksestä olivat kahden helsinkiläisseuran, *Helsingin Kisa-Toverien (HKT)* ja *Työväen Maila-Poikien (TMP)*, profiilien muuttumiset edellisen ottaessa yleisseurana ohjelmaansa myös koripallon ja jälkimmäisen muuttuessa puhtaasta pesäpallon lajiseurasta myös koripalloa harjoittavaksi palloiluseuraksi.

Oma osansa palloilun yleistymiseen niin helsinkiläisurheilussa kuin urheilussa yleensä oli myös Suomessa *Nuorten Miesten Kristillisen Yhdistyksen (NMKY: "Namika")* työskentelyllä. NMKY:n paikallisseurat muodostavat oman, maan laajuisen liittonsa, johon esimerkiksi Helsingistä kuuluu *Helsingin NMKY:n* nimeä kantavan seuran lisäksi myös lukuisia kaupunginosaseuroja. Ylipäänsä ne ovat usein palloiluseuroja. Mutta vaikka ne samalla hyvin usein ovat koripalloseuroja, koripallo ei, toisin kuin on ehkä yleisesti luultu, ole leimallisesti niiden kaikkien pääasiallisesti harjoittama laji. Siten esimerkiksi *Pieksämäen NMKY:n* menestyksellisesti harjoittama päälaji on lentopallo. Koripallon historian kannalta NMKY:llä on kuitenkin suuri merkitys (monien muiden maiden tavoin) Suomesakin, koska eri lähteiden hieman erilaisinkin esittämien tietojen mukaan se on joka tapauksessa ollut ratkaisevasti vaikuttamassa koripallon tulon Suomeen ja vahvistumiseen täällä 1920- ja 1930-lukujen aikana.

Hieman myöhäisemmäksi sijoittuu sensijaan se kehitysvaihe, jossa perustettavat uudet palloiluseurat rakennettiin alusta saakka tietyn lajin, ja hyvin usein juuri koripallon, ympärille. Siten esimerkiksi ToPoLa on omana, joskin tässä tarkasteltua parikymmentä vuotta myöhemmin syntyneenä, tyypillisesti alusta saakka koripallon ja vain sen pelaamiselle omistautunut lajiseura.

Kaikki tämä kirjavakin monimuotoisuus antoi joka tapauksessa raamit sille kehitykselle, jonka tuloksena koko tämänpäiväisenkin pääkaupunkiseudun urheilu-

elämä, ToPoLa ja Lauttasaaren koripalloilu sen mukana, on syntynyt.

Edellä oleva helsinkiläisen seuraurheilun kuvaus ajalta kahden puolen tämän vuosisadan puoltavaliä asettaa siis puitteet ja määrittelee taustat sille ympäristölle, josta ToPoLa alun perin on lähtenyt. ToPoLa nimittäin on, kuten myöhemmin tullemme näkemään, saanut alkunsa *Munkkiniemen* johtavan urheiluseuran ToPo:n tarjoamassa kehdoissa ja siten ToPo ja sen kehitys ovat myös ToPoLa:n historian ja kehityksen taustana kiinnostavia tutkittavia. Mielenkiintoista kyllä, myös näiden kahden seuran fyysiset ja yhteiskunnalliset lähtöympäristöt ja nykyisetkin kotiseudut ovat yllättävän pitkälle samanlaisia.

KOHTI KORIPALLOSEURAA

Koripalloa ei siis ToPo:ssa pelattu vielä paljoakaan seuran nimen- ja lopullisen muodonmuutoksen (vuonna 1948) jälkeisinä vuosina. Uusi käänne tilanteessa alkoi kuitenkin vuonna 1952, jolloin *Tom Hynninen* kertomansa mukaan eräiden seuratoveriensä kanssa tuli ToPo:on tiedustelemaan, voisiko heidän silloin jo muodostamansa poikajoukkue tulla pelaamaan ToPo:n riveissä. Tämä joukkue oli tulossa alkavan sponsorointiajan merkeissä toimineista *HOK-Veikoista*, joiden sponsorina todella toimi silloinen (nyt *HOK-yhtymään* kuuluva) *Helsingin Osuuskauppa (HOK)*. Ennen HOK:n kautta seura oli toiminut *Kiri-Veikkojen* nimisenä ja myöhemmin se muutti nimeään vielä kerran, jolloin siitä tuli nykyäänkin tunnettu *Panterit*. Mutta kaikkien näiden vaiheiden aikana tämä nimeään monta kertaa muuttanut seura oli aina ollut koripalloon keskittynyt lajiseura.

Uuden koripallojoukkueen tulo ToPo:on merkitsi alusta saakka myös koripallon vakavaa ja pysyvää liittymistä seuran lajivalikoimaan, mutta ei suinkaan vielä tässä vaiheessa ToPo:n muuttumista vain koripalloon keskittyyväksi lajiseuraksi. Viimeisenä sen lajivalikoimasta putosi Tom Hynnisen muistaman mukaan seu-

LAUTTASAARI JA KORIPALLO - Aika ennen ToPoLa:a

Lauttasaaren koripalloilulla on myös menneisyytensä jo ajalta ennen ToPoLa:n perustamista. Kovin pitkäaikaista, jatkuvaa aktiivisuutta koripallon ympärille ei Lauttasaaressa kuitenkaan näytä ennen ToPoLa:n aikaa syntyneen.

On silti todettava, että vaikka koripallo ei liene saaren 1950- 1970-lukujen *kouluissa* nauttinutkaan kovin suurta suosiota, sitä on niissä kuitenkin aina, kaikkina vuosikymmeninä, opetettu.

Lauttasaaren Pyrintö on taas tunnettu ja varsinkin monista yleisurheilijoistaan nimekäs seura, jonka lajivalikoimaan 1970-luvulla ja 1980-luvun alussa kuului myös koripallo. Ensimmäisenä lienee koripallon Lauttasaareen kuitenkin tuonut *Karhun Pojat (KaPo)*, jolla — vaikka seura ei ollutkaan Lauttasaaresta kotoisin — 1960-luvulla oli siellä lyhyehkön aikaa oma koripallojoukkue.

ToPoLa:n voidaan sanoa siten rantauttaneen koripallon 1970-luvun lopulla Lauttasaareen melko vapaalle maaperälle.

ToPoLa:lla on myös alusta saakka ollut — ja sillä edelleen on — hyvin vahva lauttasaarelainen kotipaikkaidentiteetti ja se edustaa tänä päivänä, sekä seurana että yksittäisten jäsentensä kautta ja roolistaan hyvin tietoisena, Lauttasaaren koripalloilua kokonaisuutena.

Tämän asemansa ToPoLa on saavuttanut Lauttasaaressa ilmeisesti myös varsin lyhyessä ajassa. Vain pari vuotta seuran perustamisen jälkeen *Helsingin NMKY* pyrki laajentamaan koripallotoimintaansa myös Lauttasaareen. Se vuokrasi tällöin Myllykallion koululta saliaikaa ja ilmoitti, että *Namikan koris* alkaa toimia nyt myös siellä. Yritys kuivui kuitenkin jo alkuunsa kokoon, koska NMKY ei saanut aiotulle toiminnalleen osanottajia. Ilmeisesti ToPoLa oli siihen mennessä ehtinyt saada jo aseman, jossa se täytti lauttasaarelaisen nuorison koripallon tarpeet.

Todettakoon tässä yhteydessä, että Lauttasaareen vanhastaan kuuluu myös kaksikielisyys ja että siellä on aina edustunut ruotsinkielinen kulttuuri — kouluineen ja mui-

ne yhteisöineen. Niinpä myös Lauttasaaren urheiluelämään on kiinteästi jo kussenkymmentä vuotta kuulunut ja yhä edelleen kuuluu 1930-luvulla perustettu saarvanhin urheiluseura, *Drumsö Idrottsklubb* *Dicken rf*. Dicken on jo varhaisuutautunut voimakkaasti palloilulajihin. Se ei ole kuitenkaan koskaan harjoittanut koripalloa ja se on nykyisin sekä jo kauan ollut päälajinsa käsipallon hyvin menestynyt erikoisseura, jolla on tilillä lajinsa Suomen-mestaruksiakin.

Kuitenkin myös ToPo:n ja Lauttasaaren koripallohistorioilla on vielä yllättävät yhtymäkohtansa. Tosiasiallisesti ToPo:n pelaajat kävivät nimittäin jo 1950-luvulla ensimmässä ja löytämässä Lauttasaaresta sopivia harjoittelupaikkoja - aikana, jolloin ToPoLa:sta ja sen perustamisesta ei ollut vielä haaveiltukaan! Asiaa kuvataan lähemmin oheisessa artikkelissa.

(PJ; lähde: Tom Hynninen)

ToPo LAUTTASAARESSA!

Erikoiseksi tosiasiaksi jää, että munkkiniemäläinen ToPo harjoitti koripalloa vaatimattomissa puitteissa myös Lauttasaaressa jo 1950-luvulla eli aikana, jolloin se oli itsekin vasta kehittymässä erikoistuneeksi koripalloseuraksi. Tällöin oli kuitenkin kysymys vain siitä, että Lauttasaari tarjosi paremman harjoittelupaikan ToPo:n koripallojoukkueelle kuin tuon ajan Munkkiniemi - ja silti vielä kohtuullisen matkan päässä seuran kotikaupunginosasta. Myös tämä vaihe on asiaankuuluvan kirjoihinninnin ansaitseva tapahtuma Lauttasaaren koripallohistoriassa.

ToPo aloitti koripallon systemaattisen harjoittelun kesäkuussa 1952 Lauttasaaressa.

Myllykalliolla - alueella, jossa nyt on nähtävän kokoinen ilmatorjuntatykki muistona sotavuosien 1939 ja 1941-1944 pommituksista, Lauttasaaressa sen korkeimmalla kohdalla eli juuri Myllykalliolla sodan aikana toimineesta ilmatorjuntapatterista sekä varsinkin Helsingin onnistuneesta ilmatorjuntataistelusta satojen pommikoneiden muodostamia lauttoja vastaan helmikuussa 1944. Kesällä 1952 tuolla paikalla oli kuitenkin rapistunut tanssilava ja sinne olivat tunteamattomat koripallon harrastajat pystyttäneet myös varsinaiset koripallotelineet, kun Munkkiniemessä oli siihen asti ollut pakko pelata lähinnä yhteen koriin (kun Palokunnan kentällä Munkkiniemessä ei vielä ollut telineitä).

Paikalle Lauttasaareen saatiin myös edellä mainittu amerikkalainen valmentaja *Les Holley*, joka tartutti poikajoukkoon alusta saakka amerikkalaista pallonkäsittelyä. Munkkiniemestä tultiin Lauttasaareen joko polkupyörillä Espoon kautta tai suutamalla Laajalahden ja Seurasaarenselän yli ja ne, joilla oli siihen varaa, saapuivat paikalle kunnallisilla liikennevälineillä Helsingin keskustan kautta.

Tämä ToPo:n ja koripallon ensimmäinen eikä mitenkään valloitusaikeissa tehty vierailu Lauttasaaressa jäi kuitenkin lyhyeksi eikä koripallo sen vaikutuksesta vielä tuolloin juurtunut saarelle.

maan jo Munkkiniemen Voimailijoiden ajalta tullut nyrkkeily. ToPo:n muuttaminen puhtaaksi koripallon lajiseuraksi. Tom Hynnisen mukaan prosessi, joka tapahtui vähitellen, ensimmäisinä vuosina seuran ensimmäisen vakituisten koripallojoukkueen tulon jälkeen mukaan sen toimintaan. Samanaikaisesti tämän tapahtumaketjun kanssa ToPo:n toiminnan paikoitustealuiden joukosta jäivät pois muun muassa yleisurheilu, hiihto ja jääpallo.

LOPULLISESTI LAJISEURAKSI

Lopullisesti ToPo:n voitaneen sanoa muuttaneen puhtaaksi koripalloseuraksi vasta kymmenen vuotta sen nimenmuutoksen jälkeen eli noin 1950-luvun puolivälissä tai hieman tämän jälkeen. Tom Hynnisen mukaan tähän nopeaan ja määrätietoiseen muutokseen vaikuttivat ratkaisevasti ToPo:n koripallojoukkueiden aktiivinen pelaaminen ja siitä seuralle vastatulle hyvälle maineelle. Sen lisäksi kehitykseen vaikutti koripallon sisäisen asemien vahvistuminen ToPo:ssa, minkä ansiosta koripallon edustajat saivat voimakkaan aseman seuran johdossa.

ToPo:n harjoittelupaikat Munkkiniemessä olivat 1950-luvulta eteenpäin varsin epävirallisesti paikallisia kouluja: Munkkiniemen kansakoulu (sittemmin Munkkiniemen ala-aste), Munkkiniemen koulukoulu (ensin vanha ja sitten uusi rakennus) sekä myöhemmin vielä Munkkiniemen Svenska Samskola, joista viimeksi mainittu harjoituksiin olikin käytettävissä varsin suuri sali. Tämä oli koripallin seuralle Munkkiniemessä myös 1950-luvun jälkipuoliskolla, jolloin tulevaisuuden ToPoLa:n junnuja kuljetettiin sinne kotoaan kotoa Lauttasaaresta.

Myöhemmin ToPo:n koripalloilijoiden joukosta nousi esiin 1950-luvun alkupuolella myös silloin Helsingissä asunut suomalainen Ira Holley, joka opetti amerikkalaista pallonkäsittelyä.

TOPOLA:N SYNTY

Päättäväiset syyt olivat olleet tärkeä

tekijä, joka sai aikaan sen, että toisessa seurassa ja jopa toisella alueella pelannut koripallojoukkue tuli vuonna 1952 pyrkimään ToPo:n riveihin: ainakin ydinosa joukkueen jäsenistöstä oli jo vanhaa Munkkiniemeläisiä ja silloin edelleenkin Munkkiniemessä asuneita. Kun omassa kaupunginosassa toisaalta oli jo perinteinen ja voimakas paikallinen urheiluseura, oli vain luonnollista keskittää jo muodostuneen ja vakiintuneen koripallojoukkueenkin toiminta osaksi sen elämää.

Erikoista kyllä, tavallaan aivan samantapainen tekijä oli runsasta kahtakymmentä vuotta myöhemmin vaikuttamassa myös ToPoLa:n syntyyn. ToPo:n koripalloilijoista muutamia - tarkalleen sanottuna kolme - oli jo 1970-luvun alussa muuttanut Lauttasaareen. Nämä kolme olivat Tom Hynninen, Kari Harjula ja Paavo Suhonen. He olivat silloin kaikki jo vanhoja ToPo:laisia ja olivat palvelleet eri tehtävissä ja aktiivijäseninä tässä seurassa jo hyvinkin pitkän ajan. Toinen erikoinisuus on, että ToPoLa:n perustajista Tom Hynninen oli ehtinyt olla tuomassa koripalloa ToPo:onkin ja siten olla tekemässä jo viimeksi mainitusta sitä koripallolle omistautunutta ja sellaisena yleisesti tunnettua lajiseuraa, joka se tänäänkin on.

Mainitulle Lauttasaareen muuttaneelle ToPoLa:laisryhmälle oli sitten myös luonnollista tuoda omat juniorinsa mukaan ToPo:on osallistumaan sen ensin mini- ja vähän aikaa tämän jälkeen myös mikrojoukkueiden harjoituksiin sekä oppimaan ToPo:n riveissä koripallon pelamista. Käytännössä tämä merkitsi sitä, että nämä juniorit kuljetettiin kotoaan Lauttasaaresta ainakin kerran viikossa Munkkiniemeen ToPo:n harjoituksiin ja muuallekin aina, minne peli kulloinkin vaati heitä menemään. He olivat silloin ToPo:n junnuja, vaikka heistä myöhemmin tuli ToPoLa:n pelaajien ensimmäisiä ikäryhmiä.

Vihdoin, kevättalvella 1978, saman junparven vanhempien mielissä alkoi kyp-

syä ajatus: entäpä, jos hankkiuduttaisiin eroon suuresta osasta tätä melkoista työ- määrää edustavaa poikien ja välineiden roudaamista perustamalla uudelle kotiseudulle, Lauttasaareen, oma koripalloseura - semminkin, kun pikaisesti suoritettu kotiseutu- ja markkinatutkimus osoitti, että sellaista ei Lauttasaareessa ainakaan juuri sillä hetkellä ennestään ollut.

Tässä yhteydessä on syytä kirjata muistiin myös perimätieto, jonka mukaan Marja Hynninen lausui julki tämän ajatuksen tiedustellessaan, eikä asioiden sujumisen kannalta olisi eduksi, jos koripalloharrastus tällä tavoin voitaisiin keskittää sinne, missä perheiden kaikki muutkin toiminnot olivat luonnostaan.

ToPoLa:n taustan ja synty-ympäristön kuvaus voi päättyä tähän. On kuitenkin kiinnostavaa todeta, että ToPoLa:n ja ToPo:n välillä vallitsee aivan oma ja erityinen suhde: ToPo:n yleis- ja kaupunginosaseurasta maineikkaaksi lajiseuraksi nostaneesta joukkueesta osa lähti perustamaan uutta laji- ja kaupunginosaseuraa sosiaalisesti ja historiallisesti hyvin samanlaiseen ympäristöön kuin se, jossa tämän uuden seuran emoseura oli kehittynyt. Uuteen seuraan tulijat tekivät tällöin - kuten moni asiaa tarkkaillut on myöhemmin huomauttanut - myös työtä yhtä tosissaan kuin osa heistä oli tehnyt sitä jo nostatessaan vuosia aikaisemmin ToPo:aa laaja-alaisesta yleisseurasta arvostetuksi lajiseuraksi. On paikallaan muistaa se nykyään ehkä helposti unohtuiksi jäävä seikka, että ToPoLa:n perustajat olivat omalta osaltaan olleet tekemässä suurta urakkaa jo ToPo:n kehittämisessä sen nykyiseen tehtävään ja he ovat siis tehneet näiden kahden seuran puitteissa tavallaan kaksinkertaisen työn helsinkiläisen ja pääkaupunkiseudun koripallon hyväksi.

Mutta vaikka ToPoLa:sta pelaajia on myöhemmin siirtynyt myös ToPo:n riveihin, ToPoLa:n tietoisuus sen omasta roolista ja tehtävästä on seuran perustamisesta saakka ollut itsestään selvä. Se ei ole

omalla maaperällään ollut muuta kuin vain vahvasti oma itsensä: Lauttasaaren oman koripallon tyyssija ja koti.
(PJ; lähde: Tom Hynninen)

MUNKKINIEMEN URHEILUSEURAT

Munkkiniemi sai alkunsa vuonna 1915 silloisen Huopalahden kunnan alueelle määrätietoisien toiminnan tuloksena sekä melko lyhyessä ajassa rakennettuna yhteisönä, nykykielellä taajamana ja sen aikaisella terminologialla *taajaväkisenä yhdyskuntana*. Taajaväkinen yhdyskunta oli niinkään Huopalahden kuntaan kuulunut *Lauttasaari*, jonka kaupungistuminen kuitenkin alkoi vauhdikkaasti vasta 1930-luvulla ja toteutui lopullisesti 1940- ja 1950-lukujen aikana. Kumpikin yhdyskunta liitettiin Helsingin kaupunkiin vuoden 1946 alussa ja niistä tuli Helsingin erillisiä kaupunginosia. Silti ne varsin pitkälle tämän jälkeenkin säilyttivät paljossa toisiaan muistuttavan paikkakunnallisen omaleimaisuutensa ja ovat pystyneet pitämään sen itsellään yhä edelleen.

Tällaista taustaa vasten Munkkiniemi oli jo 1930-luvulla varsin luonnollinen kaupunginosaseurojen kotipaikka ja niitä syntyi sinne tuona aikana useampiakin kuin yksi. Ja sama oli tilanne, joskin hieman myöhemmin, myös Lauttasaaren kohdalla.

Vanhin munkkiniemeläisistä urheiluseuroista lienee ollut *Munkkiniemen Voimailijat*, jonka kiinnostuksen alueet: paini, nyrkkeily ja painonnosto, ilmenevät jo sen nimestä. Vuonna 1932 Munkkiniemen

perustettiin myös yleisurheiluun ja muihin urheilulajeihin keskittynyt yleisseura nimeltään *Munkkiniemen Urheilu-Veikot (MUV)*, jonka ohjelmassa kuitenkin palloilulla oli alusta saakka huomattava osuus.

Nämä kaksi seuraa eivät tosin kilpailleet keskenään, mutta yhteistyötä etsiessään ne päätyivät kuitenkin yhdistymään vuonna 1938 uudeksi seuraksi, joka vuonna 1948 omaksui nykyisen nimensä *Torpan Pojat (ToPo)*.

Uusi seura säilytti ensi alkuun molempien kantaseurojen lajivalikoimat ennallaan. ToPo ei siis, vastoin ehkä yleistä luuloa, ole suinkaan aina ollut koripalloon voimakkaasti erikoistunut lajiseura. Se jatkoi toimintaansa pitkään, aina 1950-luvulle saakka, muun muassa Munkkiniemen Voimailijoilta perimiensä voimailulajien, varsinkin nyrkkeilyn, puitteissa.

Rinnan edellä mainittujen kanssa Munkkiniemessä toimi vielä kolmaskin urheiluseura, *Munkkiniemen Jäntevä*, joka oli TUL:n alainen yleisurheiluseura. Kun liittojen välinen yhteistyö oli tuohon aikaan lievimminkin sanottuna rajoittunutta, Jäntevä jäi kuitenkin tavallaan yksin eikä päässyt seurana kehittymään.

VESILLELASKU JA LIIKKEELLELÄHTÖ

Saarelle syntynyttä koripalloseuraa sopinee monessa suhteessa verrata vesillä purjehtivaan alukseen. Näin on tehty ainakin tässä ja muutamassa seuraavassa luvussa, joissa ToPoLa:n perustamista rinnastetaan uuden aluksen vesillelaskuun ja sen puheenjohtajien kuvaukset kunkin omalta työkaudelta ovat heidän lokikirjojaan.

MITEN ToPoLa SAI NIMENSÄ

Edellä on ToPoLa:sta sen perustamisvaiheissa sitkeästi käytetty nimeä "uusi seura". Tom Hynninen nimittäin kertoo, että alun alkaen ei ollut lainkaan selvää, mikä seuran nimen haluttaisiin olevan. Tom Hynnisen mentyä sitten yhdistysrekisteriin esittämään nimiehdotusta, joka olisi liittännyt uuden seuran jollakin tavoin sen äiti-seuraan ToPo:on (kuten ToPoLa:n perustajat kuulemma toivoivat) rekisteriviranomaiset sanoivat kuitenkin, että seurojen nimet tulisivat olemaan liian lähellä toisiinsa, oli sitten kysymyksessä oleva uusi seura nimeltään *LaToPo* (*Lauttasaaren Torpan Pojat*), kuten muun muassa oli ehdotettu tai *ToPoLa* (*Torpan Pojat, Lauttasaari*), joten kumpaakaan niistä valitettavasti ei voitu hyväksyä.

Uutta seuraa oli jo virallisemmissa yhteyksissä nimiteltykin ToPo:n lauttasaarelaiseksi *mikro- ja mini-jaostoksi* ja muutenkin sen jo ehdotetun nimirakenteen hylkääminen kokonaisuudessaan olisi pakottanut aloittamaan koko nimittämispäätöksen uudestaan. Tom Hynninen kertoo kuumaisesti miettineensä rekisteriviraston luukulla tehokasta kompromissiratkaisua - ja silloin hänellä välähti. Hän muisti nuorena lukeensa sarjakuvaa, jossa sankarina esiintyi *Touhu*-niminen hahmo - ja nimehdotus, joka myöskin tuli viranomaisten hyväksymäksi, oli valmis: uusi seura sai nimen *Touhun Pojat, Lauttasaari*, lyhennettynä: *ToPoLa*. Eri asia sitten on, että asiaa tuntemattomat edelleenkin usein sekoittavat sen äiti-seuraan ja olettavat, että kyseessä on ToPo:n Lauttasaarella toimiva paikallisosasto!

seuran lauantasaarelaisen koripallo-
seuran aikaansaamisesta kypsyi kerran
viettämään tuota pikaa ja huhtikuun 11
päivän illalla vuonna 1978 Otavantiellä
seuran filosofian maisteri Kari Harjulan
kotiin kokoontuivat talon isännän lisäksi
seuran puolesta johtaja Tom Hynninen ja diplo-
miansinööri Paavo Suhonen, molemmat
launtasaarelaisia, joiden puheista pojat
olivat innostuneet koripallosta ja alkaneet
harjoitella Munkkiniemessä koripalloharjoit-
telussa - sekä itse asiassa kuuluivat
Munkkiniemeläisen ToPo:n junioreihin.
Kokouksessa päätettiin perustaa
launtasaareen oma koripalloseura ja yrit-
tä saada sen toiminta käyntiin ensi tilas-
sa.

Ensimmäisessä tässä ensi tila merkitsi koko
seuran erilaisia ratkaisuja. Ensinnäkin
seuran harjoitustilat - ja jo sitä ennen
pelatut niitä käyttämään. Launtasaare-
seurajunioreita ei ollut vielä omasta takaa
saadusti muodostamaan omaa täyttää
seurasta saarelle, joten - erikoista kyllä
- perustajien pojat ja muutkin mukaan
seuran launtasaarelaisvanhempien jäl-
keiset jatkoivat yhä edelleen koripal-
loa Munkkiniemessä ja ToPo:n riveissä.
Seuran takaa uusia pelaajia alettiin kui-
tenkin koota syyskuussa 1978, jolloin
seuran puolesta parikin ilmoittautumistilai-
nasta ja näin saatiin ensimmäiset varsi-
seuran uuteen seuraan rekrytoidut pelaa-
jia. Seuran koululta silloin mini- ja mikro-
seuran kuuluneita. ToPo:ssa vielä pelan-
nassa jalkikavasta saatiin tulijoille sen-

sijaan reippaat valmentajat, joista aika-
naan tuli myös uuden seuran ensimmäi-
nen C-luokan poikien joukkue.

Omat ratkaisunsa vaati tietysti myös peli-
ja ennen kaikkea harjoitustilojen saanti.
Ulkotiloiksi kävi Launtasaaren vanha tut-
tu ulkoilupaikka, ns. Kasinonrannan
kenttä eli Kassari, mutta se ei kuitenkaan
riittänyt kovin pitkään eikä missään tapa-
uksessa ollut käyttökelpoinen suurimpa-
na osana vuotta. Minien ja mikrojen tar-
peita varten tilat ja yhteistyöhalua saatiin
sensijaan, kuten toisaalla tässä kirjassa on
kerrottu, Myllykallion koululta ja sen itse
koripalloilijoihin kuuluvalla rehtorilta
Tage Henrikssonilta. (Launtasaaren yh-
teiskoulu tuki kuvaan vasta hieman myö-
hemmin, kun alettiin tarvita tiloja myös
mikro- ja mini-luokkia vanhempia junnui-
ja varten.)

Kaikessa tässä meni Tom Hynnisen ker-
toman mukaan aika hyvinkin syksyn
1978 alkuun saakka, jolloin uuden seuran
toimintaa päästiin vähitellen käynnistä-
mään. Mitä sen jälkeen seurasi, on sitten
oma lukunsa.

ToPoLa:n syntyyn ja sitä tietä oikeastaan
koko seuran luonteeseen liittyy eräs eri-
koinen piirre (ainakin koripalloa tunte-
mattoman mielestä; koripallon tuntijoiis-
ta siinä ei kenties ole mitään kummallista).
Yleinen mielikuva urheiluseuran syn-
nystä liittyy nimittäin yleisimmin kai aja-
tukseen siitä, että seuroja perustavat uu-
sia yhteistyön muotoja ja mahdollisuuk-

sia etsivät nuoret itse. Esimerkiksi
ToPo:n muuttuminenhan yleisseurasta
koripalloseuraksi oli tapahtuma, jonka
käynnistivät itselleen omaa seuraympä-
ristöä etsineet ja koripalloa jo ennestään
pelanneet nuoret. ToPoLa:n sensijaan pe-
rustivat tällaisten nuorten vanhemmat -
eivätkä tietenkään itseään, vaan nuoriaan
- ja koripallosta vielä tietämättömiäkin,
palloliijoiksi tulevia nuoria - varten.

Tosin kyllä näistä vanhemmista monet it-
sekin tekivät vielä pitkän aikaa aktiivista
työtä varsinaisen pelaamisenkin puitteis-
sa toimimalla lähinnä joukkueiden val-
mentajina ja huoltajina. Tämän lisäksi
heistä monet jo silloin ja toiset vielä nyt,
kaksikymmentä vuotaa myöhemminkin,
olivat ja ovat edelleen aktiivisia pelaajia,
vaikkakin jäähdyttelijöiden joukossa.
Melkoisesta aktiivisuudesta täytyy siis
olla ollut kysymys, kun ToPoLa:n perus-
tajat seuran syntyvaiheissa olivat jo neli-
kymppisiä tai jonkin verran vanhempia-
kin - ja vielä suuremmasta nyt, kun he
ovat jo sivuuttamassa tai sivuuttaneet
kuudenkymmen rajan!

Vanhemmat siis ToPoLa:n perustaessaan
joka tapauksessa rakensivat nuorisolle
seuran, jota se sai ryhtyä oitis hyödyntä-
mään - ja jonka se, yleisen, väistämättö-
män maailmanjärjestyksen mukaan, on
myöhemmin tullut ottamaan itse hsl-
tuunsa. Kuinka hyvänsä, hyvää jälkeä täl-
lä tavalla ainakin on syntynyt.

LOKIKIRJAT

Kasvua ja kehitystä 1978-1992 • Talousuudistus 1992-1995 • Uuteen aikaan 1995-1997

Osastossa **LOKIKIRJAT**
ToPoLa:n tähänastiset kolme
täysin palvellutta puheenjohta-
jaa - *Tom Hynninen, Peter Bark-*
man ja *Karri Haaparinne* - anta-
vat kukin oman selontekonsa
lauttasaarelaisen koripalloseu-
ran purjehduksesta asianomai-
sen johdon alaisena. Yhdessä
nämä selostukset muodostavat
myös parhaasta päästä kronolo-
gisen kuvauksen ToPoLa:n kehi-
tyksestä ja vaiheista sen olemas-

saolon ensimmäisinä kahtena
kymmenenä vuotena.

Tämän kirjan ilmestyessä
ToPoLa:n ruorissa on sen neljä
puheenjohtaja Hannu Uski, jor-
ka lokikirja on siis vielä osittai-
täytettävänä. Hänen ToPoLa:n
menneisyyden ja tulevaisuuden
välille asettuva puheenvuoron
onkin sijoitettu teoksessa
ToPoLa:n nykypäivää kuvaavaan
Vuosikirja-osuuteen.

KASVUA JA KEHITYSTÄ 1978-1992 (Tom Hynninen)

ToPoLa:n kolmen perustajan joukossa lukeutuvan, seuran edelleen toimittamaan nykyisen (vuodesta 1994) kunniapuheenjohtajan Tom Hynnisen kanssa ToPoLa:n ruorissa on ollut myös ylimääräisesti pisin. Se kesti seuran historian neljätoista ensimmäistä vuotta (1978-1992). Näin tuohon kauteen osui, paitsi epätavallisen pitkä jakso vuosia, myös kokonainen sarja tärkeitä peräkkäisiä kehitysvaiheita ToPoLa:n tiellä perustamalla junnujoukkueella pelantamalla tulokkaasta suomalaisesta koripallomaailmassa yleisesti tunnetuksi ja tunnustetuksi lajiseuraksi. - Tom Hynnisen jo kauan ennen ToPoLa:n perustamista alkaneesta koripallo- ja järjestöurasta kerrotaan lähemmin myös muualla tässä kirjassa.

Tom Hynnisen lokikirjaa on oikeastaan mahdoton purkaa tälle paperille tiivistä esitykseksi - siitä yksinkertaisesta arvosta, että se merkitsisi seuran koko historian kertaamista sen ensimmäisten viiden vuoden ajalta - siis juuri kaikkien niiden vuosien ajalta, joiden pitäisi olla tämän kirjan suurimman osan esityskenttänä. Sen pitäisi jo näillä ensimmäisillä sivuilla kertoa, miten vasta perustettu seura etsi itselleen omat toimintatavat ja omat muotonsa, teki omat ratkaisunsa ja etsi itselleen omat paikkansa niin Lautasaaressa kuin koripallonkin maail-

massa, kehitti omat rahoituslähteensä, perusti omat turnauksensa, hankki harjoitus- ja pelitilansa, hankitti kouluihin koripallotelineitä ja sai niiden rehtoreista elinikäisiä ystäviä, matkusti, osallistui, otteli niin kotona kuin kylällä, niin Helsingissä kuin milloin missäkin Suomessa, matkusti niin koti-Suomessa kuin ulkomailla, rakensi suhteita niin kotimaiseen lajiliittoon kuin ulkomaisiin joukkueisiin, kehitti julkaisutoimintaansa, perusti säännöllisesti ilmestyvän *Vuosikirjansa*, kehitti omat - osittain uudet - markkinointi- ja kampanjointikeinonsa, nousi sarjoissa, laski toisissa ja nousi taas, vei jo keskiikäiset perustajansa liituroidoissaan ja solmioissaan kentälle uudestaan pelaamaan - eikä vain jäähyttelysarjoissa, vaan myös nuorempien totisina valmentajina - näkyi kerran viikossa paikkakunnan lehdessä ja aina tuoreilla jutuilla, teki aloitteita Lautasaaressa kehittämiseksi ja oli niissä taustalla mukana ... ja niin edelleen, melkein loputtomiin. Eikä tässä ole vielä kaikki - ei edes siitä, minkä tämän kirjoittaja tietää, siitä kaikesta puhumattakaan, jota hän ei ole ehtinyt saada selville.

Tosin *Tommi* on kirjoittanut itse ei vain yhtä kronikkaa noista vuosista, vaan uskottoman tarmokkaana peräti neljä, yhden muistojensa ja pöytäkirjojensa perusteella, toisen *Lautasaaari-lehdessä* jul-

kaistujen *Koripallouutistensa* perusteella ja kolmannen seuran kanssa samaan ikään yltävän *Vuosikirjojen* sarjan perusteella. Vielä neljännen hän on koostanut omista ja ToPoLa:n arkistosta keräämistään valokuvista ja niiden paljon yksityiskohtaista tietoa sisältävistä kuvateksteistä. Nuo kronikat ovat myös yhä edelleen olemassa - ja niitä vartioidaankin tarkasti! Epäilemättä niiden perusteella Tommin lokikirja voitaisiin kyllä julkaista - jos sen saisi vain mahtumaan johonkin.

Lyhyesti: ei ToPoLa:n historia ole suinkaan Tom Hynnisen henkilökohtainen historia - kyllä tämä seura, kuten kaikki muutkin, on yhteistyön tulos. Mutta kun sen - itse jo keski-ikään ehtineenä - saa vetääkseen pienenä junnuseurana ja sen voi jättää käsistään alallaan tunnustettuna, keskimääräistä suurempana koripallon lajiseurana - *laatusuurana*, joka termi on tässä kirjassa kehitetty ToPoLa:a kuvaamaan - niin onhan siinä silloin mukana reilu annos omakohtaista ponnistelua, jota kukaan muu ei koskaan olisi voinut tuolle seuralle antaa.

Ja se voidaan varmaan sanoa, että ToPoLa:n perustajat ovat ainakio yhdessä suhteessa näyttäneet mallia useimmille meistä muista: heillä oli visio - ja he uskalsivat elää sen todeksi! (PJ)

Tom Hynninen

TALOUSUUDISTUS 1992-1995 (*Peter Barkman*)

ToPoLa:n johdossa tapahtui keväällä 1992 sukupolvenvaihdos. Tuolloin seuran ensimmäiseksi puheenjohtajaksi sen perustajapuheenjohtajan jälkeen valittiin *Peter Barkman* on nimittäin tietävästi ensimmäinen ToPoLa:ssa koko monipuolisen koripallouransa läpikäynyt henkilö.

ToPoLa:n toimintakauden 1992-1993 keväällä 1992 pidetyn vuosikokouksen esityslista sisälsi suuren muutoksen seuran historiassa: seura aikoi, ensimmäistä kertaa olemassaolonsa aikana, esittää puheenjohtajaa vaihdettavaksi. Kunnioitet-tavan työrupeaman seuran hyväksi tehnyt nykyinen kunniapuheenjohtaja *Tom Hyninen* oli ilmaissut halunsa siirtyä syrjään ja luovuttaa ohjat seuraavan sukupolven käsiin.

Kevään vuosikokous kulki muilta osin vanhojen perinteiden mukaisesti. Vain yksi kohta kuulosti siis erilaiselta:

— *Seuraavana asiana esityslistalla on seuran puheenjohtajan ja hallituksen valinta. Ensin suoritetaan puheenjohtajan valinta. Onko kokouksella ehdotuksia?*

— *Ehdotan puheenjohtajaksi Peter Barkmania. — Kannatetaan.*

— *Onko muita ehdotuksia? Koska ei ole, kokous valitsee seuran puheenjohtajaksi kaudelle 1992-1993 Peter Barkmanin.*

Puheenjohtajan vaalin jälkeen seuralle valittiin johtokunta, joka koostui seuraavista jäsenistä: *Harri Wihuri, Juha-Pekka Sipponen, Pekka Laanti, Markku Hynninen, Patrik Thiel, Matti Porvari, Hilkka Hakola ja Tero Vauraste*. Osa tätä johtokuntaa, terästettynä parin seuraavan kauden aikana valituilla uusilla johtokunnan jäsenillä, muodosti rungon sille joukolle

ihmisiä, jotka kolmen seuraavan vuoden aikana tekivät kovan päivätyön kääntäköseen ToPoLa:n elämän sekä taloudellisesti että toiminnallisesti uuteen suuntaan.

ToPoLa:n tila oli kauden 1991-1992 lopulla verrattain huono. Toiminta oli aktiivista, mutta minkäänlaisia muutoksia ei oltu nähty muutamiin vuosiin eivätkä seuran joukkueet olleet saavuttaneet mainittavaa menestystä. Vaikka toiminta oli vilkasta, seuralla oli erittäin heikko talous. Se oli velkainen ja sen kassatilanne oli jatkuvasti huono, jopa niin heikko, että oli aihetta pelätä seuran joutuvan vararikoon.

Huono taloudellinen tilanne johtui taas lähinnä seuran heikosta yleisestä varainhoidosta. Se maksoi laskuja ja kuluja sinne tänne kyseenalaistamatta rahan tarpeita tarkemmin. Rahaa ei kuitenkaan kulu-nut - vastoin yleistä uskomusta - ylen määrin seuran edustusjoukkueen pyörittämiseen. Rahaa käytettiin sensijaan erillisten, yksittäisten joukkueiden tukemiseen, esimerkiksi leirimaksujen subventointiin tai joukkueiden koko kauden sa-tunnaisiin teippihankintoihin.

Tähän tilanteeseen oli jouduttu, koska ToPoLa:sta oli vuosien varrella tullut suurseura, mutta sitä johdettiin edelleen kuin vanhaa pienseuraa. Sen ohjekset olivat harvojen käsissä. Kun tähän lisätään vielä se tosiseikka, että taloudenhoitoa ei oltu järjestetty systemaattiseksi eikä tili-toimisto pystynyt toimittamaan ajoissa asianmukaisia tietoja, ongelmavyyhti oli valmis.

Uusi hallitus otti ensisijaiseksi tehtäväkseen kääntää seuran talouden ympäri. Ta-voitteeksi otettiin saada seura velatto-maksi mahdollisimman pian. Tämän li-säksi päätettiin uusia seuran toimintata-

poja ja organisaatiota siten, että ToPoLa:sta kehittyisi toimiva, kilpailukykyinen urheiluseura.

Talouden korjaaminen oli teoriassa hel-po tehtävä. Kun oli tehty seuran historiaa ensimmäiset todelliset kassavirtasuunnitelmat ja budjetit, joita myös noudatettiin, voitiin melkein heti todeta, että seura pys-tyi ilman mainittavaa ulkopuolista rahoitusta ylläpitämään senhetkistä toiminta-volyymiaan sekä toimimaan sen mukai-sesti.

Suurin ongelma oli kuitenkin lainojen takaisinmaksu, johon tultiin tarvitsemaan lisärahoitusta. Seuralla oli kuitenkin erittäin hyviä kontakteja, joita käyttämäl-lä hallitus sai sen hoidettaviksi eräitä raha-tuottavia Suomen Koripalloliiton projek-teja. Suurimmat tällaiset projektit olivat *Helsingin katukoristurnaukset* sekä *NBA-tähdistövierailu*, joka järjestettiin Helsingissä ja Turussa. Nämä ja vastaavat ta-pahtumat kartuttivat seuran kassaa kiitel-tävästi ja myös aktiivinen naistoimikunta, joka jaksoi ylläpitää kahviloita sekä edus-tusjoukkueen otteluissa että eräissä turnauksissa, täytti tällä tavoin merkittävässä määrin seuran rahakirstuja.

Yllä mainittujen ja muidenkin projektien toteuttaminen vaati kuitenkin myös seuran jäseniltä suurta henkilökohtaista pa-nosta. Tämän talkoohengen, joka oli yleensä vahva, voidaan sanoa tervehdyt-täneen seuran. Henkeä piti tosin ylläpitää toisinaan vaatimalla, toisinaan juhlimal-la, mutta kun ihmiset kerran oli saatu lii-keelle, heihin saattoi melkein aina luot-taa. ToPoLa:n henki oli tuolloin itse asi-assa niin vahva, että sitä ihmeteltiin aina koripallon korkeimmissa kansallisissa piireissä. Myönnettäköön kuitenkin myös, että vahvan seurahengen negatiivise-kin puolet noteerattiin seuran ulkopuolella.

Jo noin puolentoista vuoden urastamisen jälkeen voitiin todeta, että seuran talouden tervehdyttämisprojekti oli onnistunut. Johtokunta laski velkojen tulevan pian maksetuiksi ja näin tapahtuikin 30.4.1994. Samalla ToPoLa oli saavuttanut suomalaisessa urheilumaailmassa harvinaisen statuksen: se oli velaton seura!

Kun talous oli saatu näin parissa vuodessa kuntoon, johtokunta alkoi yhä enemmän miettiä, miten seura kykenisi parantamaan pelillistä menestystään ja millä tavoin seuran muuta toimintaa pystyttäisiin kehittämään. Kuten aiemmin mainitsin, seuran toiminta sinänsä ei, taloudellisista vaikeuksista huolimatta, ollut kärsinyt kovin pahoja kolhuja. Mutta sensijaan seuran muu ja yleinen kehitys oli edeltäneet viisi vuotta polkenut paikallaan ja tämän seuraukset alkoivat taas kuulua jäsenrivistöistä purnaamisena sekä tiettyinä levottomuutena. Talouden tervehdyttämisprojektin aikana tehty työ ja ne osaprojektit, jotka sen yhteydessä toteutettiin, olivat kiinnittäneet jäsenistön huomion muuhun kuin pelilliseen menestykseen. Oli oltu innokkaasti rakentamassa eri turnauksia ja seura oli osoittanut aktiivisuutta myös muun muassa organisoinnilla *Kassarin kesätapahtuman*. Lyhyesti: ToPoLa:lla oli ollut tavoitteita, jotka se nyt oli saavuttanut. Tavoitteiden täytyttyä tuli keksiä jotakin uutta.

Samaan aikaan Suomen Koripalloliitto oli lähestynyt myös ToPoLa:a ja esitellyt sille ns. *Koripalloseuran strategiankehitysprojektinsa*, joka oli määrä toteuttaa eri seuroissa. Projekti perustui ilmeisesti ainakin kolmannen osapuolen suunnittelemaan kehitysmetodiikkaan, jota sovellettiin Suomen Koripalloliiton puheenjohtajan *Pekka Litmasen* johdolla. Koko projektin tarkoituksena oli kerätä kussakin seurassa sen aktiivijäsenistä ryhmä, jonka toimesta seuralle kehitettäisiin tulevaisuuden visio. Ryhmän oli määrä myös miettiä seuran perimmäisiä tarkoitusperiä ja pyrkiä rakentamaan seuralle strategia, jonka avulla visio toteutettaisiin.

siin. Tämän lisäksi ryhmän piti miettiä, mitä vahvoja ja heikkoja puolia seuran toiminnassa oli sekä miten seura voisi mahdollisimman tehokkaasti hyödyntää voimavarojaan.

Näin tuli aikaansaada ytimekäs dokumentti, joka sisältäisi selkeät ohjeet siitä, mitä seuran tulisi tehdä päästäkseen seuraavalle toiminnan tasolle.

Myös ToPoLa lähti mukaan kohdallaan toteuttamaan tällaista kehitysprojektia. Sen "visiodokumentin" valmistumisen aikoihin johtokunnan pisimpään palvelleiden jäsenten keskuudessa alkoi kuitenkin olla havaittavissa selvää taisteluväsymystä. Eräiden johtokunnan jäsenten opinnot olivat samaan aikaan ehtineet loppusuoralle tai he olivat juuri siirtyneet työelämäänsä. Monet heistä olivat olleet ToPoLa:n aktiivisia jäseniä jo vuosia eivätkä he tahtoneet enää löytää itsestään riittävästi energiaa seuraa varten.

Kuitenkin myös tarvittava johtokunnan uudistaminen osoittautui erittäin vaikeaksi, koska sen ulkopuoleltakaan ei ollut halukkaita jäseniä tarjolla ja tulokseksi saatiinkin vain johtokunnan osittainen uudistuminen. Sen uudetkin jäsenet olivat kuitenkin suurimmaksi osaksi samoja henkilöitä, jotka olivat olleet ToPoLa:n aktiivisia jäseniä jo ennestään, vaikka juuri he eivät olleetkaan viimeksi kuluneina vuosina olleet istumassa johtokunnassa. Uutta verta ei siten uusittuunkaan johtokuntaan saatu riittävästi eivätkä yhdenkään yksittäisen henkilön resurssit riittäneet vetämään seuraa henkilökohtaisen panoksen voimalla tarpeksi vauhdikkaasti eteenpäin.

Väistämätön turhautuneisuus näissä oloissa ilmeni eri johtokunnan jäsenissä ja muissa seura-aktiiveissa eri tavoin. Jotkin jäsenet yrittivät viedä asioita parhaansa mukaan eteenpäin, kun taas toiset seurasivat passiivisesti sivusta. Taisipa joku jopa lopettaa jäsenyytensä johtokunnassa kesken kauden siitä ketään erityisesti informoimatta!

Aikaansaadun hyvän "visiodokumentin" soveltaminen käytäntöön jäi nyt edellä mainituista syistä ja monien harmiksi pahasti puolitiehen. Taloudelliset edellytykset sen toteuttamiselle olivat kyllä olemassa, yksityiskohtaiset suunnitelmatkin sitä varten oli kirjoitettu ja uusia ideoita tuli jatkuvasti lisää. Mutta niiden käytännön toteuttajat puuttuivat eikä heitä näyttänyt löytyvän mistään lisää. ToPoLa oli umpikujassa. Kausi 1994-1995 saatiin kuitenkin viedyksi läpi, vaikka urheilulliset tulokset jäivät sen aikana vaatimattomiksi.

Näin oli tullut aika vaihtaa miehistöä. Mutta nyt uuden puheenjohtajankin löytäminen osoittautui erittäin vaikeaksi. Useat eri suuntiin tehdyt tiedustelut eivät johtaneet mihinkään eikä uutta puheenjohtajaa sananmukaisesti tahtonut löytyä millään. Kuitenkin uutta vetäjää odotti työmaa, joka perusedellytyksiltään oli kunnossa ja aloittaja olisi voinut lähteä liikkeelle puhtaalta pöydältä.

Pitkien neuvottelujen jälkeen uusi puheenjohtaja löydettiin. Hän suostui ottamaan tehtävän vastaan sillä ehdolla, että tietyt henkilöt jatkaisivat vielä seuran hallituksessa. Samalla myös päätettiin aloittaa jo nyt uuden, seuraavaksi tulevan, puheenjohtajan rekrytointi. Näin saatiin kootuksi uusi johtokunta, jonka kokoonpano ensin näytti päällisin puolin toimivalta. Se oli kuitenkin jo syntyesään ontuva, sillä ei ainakaan tämän kirjoittajalla eikä parilla muullakaan sen jäsenellä riittänyt enää energiaa johtokuntatyöskentelyyn.

Yhteen koottuina ToPoLa:n historian kolmivuotiskauden 1992-1995 suurimmat saavutukset ja tappiot olivat seuraavat:

- seuran talous käännettiin, vältettiin varako ja rakennettiin tulevaisuudelle vankka pohja,
- pystyttiin vaikeinkin aikoina ylläpitämään toimintaa entisellä tasolla,

- kehitettiin ja ylläpidettiin vahvaa seura-
henkeä,

- aikaansaatii yksityiskohtaiset ja hyvät
suunnitelmat siitä, mitä ToPoLa:n tulisi
tehdä saavuttaakseen kilpailullisesti seu-
raavan tason,

- aiemman "mutu"-menetelmän sijasta
tunnistettiin, kirjattiin ja konkretisoitiin
ne suuret ongelmat, jotka loivat varjonsa
seuran ylle,

- ei kyetty toteuttamaan koko seuran ke-
hittämisen kannalta sinänsä hyviä suun-
nitelmia,

- seuran edustusjoukkueen asiat hoidet-
tiin heikosti niin, että moni turhautui toi-
mintaan,

- ei kyetty muuttamaan seuran rahoitusra-
kennetta riittävästi niin, että myös sen
puolesta olisi voitu siirtyä kilpailullisesti
seuraavalle tasolle.

Yllä luetelluista seikoista voitaneen tun-

nistaa ne suuret haasteet, joihin seuran on
kyettävä vastaamaan, jotta se pystyisi tar-
joamaan tulevien koripalloilijasukupolvi-
en harrastukselle tavoitteelliset mahdolli-
suudet.

ToPoLa:n toiminnan on pysyttävä tavoit-
teellisena, jotta kiinnostus sitä kohtaan ei
laimenisi. Tavoitteellisuutta voidaan ke-
hittää eri keinoin, mutta urheiluseuralle
ensisijainen, suorastaan itsestään selvä,
tavoite on kilpailullinen menestys.

Tämä pätee varsinkin edustusjoukkueen
tasolla. Tavoitteen on oltava tarpeeksi
mielenkiintoinen niin, että juniorit halua-
vat saavuttaa paikan edustusjoukkueessa
ja tuovat tällä tavoin seuraan tervettä ur-
heilu- ja kilpailuhenkeä.

Mutta samalla seuran on pystyttävä tuke-
maan jäsentensä muita tavoitteita ja var-
mistettava, että se kykenee tarjoamaan
harjoitus- ja osallistumismuotoja myös
niille jäsenilleen, jotka eivät syystä tai
toisesta ole kykeneviä tai muuten haluk-
kaita pyrkimään huippusaavutuksiin. Ja

myös tämän muun tarjonnan on oltava
yhtä tärkeä osa seuran toimintaa kuin se
kilpailullisetkin tavoitteet ovat. Lähi-
kohtana on oltava vakaumuksen, jona
mukaan jokaisella seuran jäsenellä seuran
jäsenen vanhemmalla on jotakin arvok-
ta annettavaa seuralle.

Tällä hetkellä - kesällä 1997 - ToPoLa
ei kuitenkaan ole riittävästi tätä tavoit-
teellisuutta - kuten sitä ei ollut kuvata
kolmivuotiskauden 1992-1995 päättyen-
säkään. Seuran tukioorganisaatiota ei ole
järjestetty niin, että se voisi tukea nykyi-
tä laajempaa ja tavoitteellisempaa toiminta-
ta. Tämä ei koske ainoastaan kilpailu-
palloa, vaan myös monia muita seuran
toiminnan osa-alueita.

Haasteita siis riittää. Perusta on kuitenkin
terve: ideoita ja ideoijia on tarpeeksi
tavoitteiden määrittelyt ovat alkaneet
me huhujen mukaan kuulostaa realistis-
ta. Nähtäväksi jää, kykeneekö ToPoLa
toteuttamaan suunnitelmansa ma-
bilisoimalla kylliksi joukkoja ja organ-
soimalla ne.

Peter Barkman

UUTEEN AIKAAN 1995-1997 (*Karri Haaparinne*)

**Myös Karri Haaparinne kuuluu
ToPoLa:n ensimmäisten kasvattien
joukkoon ja on ehtinyt tehdä seuran
piirissä monipuolisen ja aktiivisen
uran. ToPoLa:n puheenjohtajana hän
oli vuosina 1995- 1997.**

Luottamustehtäväni ToPoLa:n kolmantena
puheenjohtajana sain *Peter Barkmanin*
jälkeen toukokuussa 1995.

Seura oli tuohon aikaan taloudellisesti
hyvässä kunnossa ja juniorikoripalloili-

joita siellä oli enemmän kuin koskaan en-
nen. Miinuspuolelle oli sensijaan luettava
ToPoLa:n edustusjoukkueen putoaminen
kakkosdivisioonaan. Jatkoseuraukse-
na tästä oli, että edustusjoukkue hajosi
täysin: kaksi sen pelaajaa sai pestin mes-
taruussarjaan ja joukkueen valmentaja
jouduttiin vaihtamaan. Edessä oli suuria
haasteita, mutta toisaalta myös mahdolli-
suuksia uuden rakentamiseen. Ja edeltäji-
eni tavoin halusin minäkin jättää
ToPoLa:n historiaan jonkin merkin omas-
ta ajastani.

Syksyllä 1995 perustimme ensimmäisen
Touhukerhon, joka oli tarkoitettu alku-
kouluikäisille pelaajille. Touhukerho
otettiin innokkaasti vastaan.

Samana syksynä 1995 ilmestyi myös
säänsen lehtemme *Touhukkaan* ensimmäi-
nen numero, jossa kerroimme sekä pelaajille
että heidän vanhemmilleen ToPoLa:n
ajankohtaisista asioista. Myös se sai positiivisen
vastaanoton.

ToPoLa:n edustusjoukkue vieraili Tuusula-
holmassa ja pelasi siellä harjoitusottelun.

Saksyllä 1995 saimme myös edustajamme Suomen Koripalloliiton Eteläisen alueen hallitukseen.

Myös seuran valmentajat osallistuivat valmennuskoulutukseen enemmän kuin aikoihin.

Jä kaiken aikaa neuvottelimme ToPo:n kanssa Jukka Suomelan kanssa seurojen välisestä yhteistyöstä.

Positiivista menestystä saimme keväällä 1996 kauden päätteeksi pelatuissa alueiden finaaleissa, joista ToPoLa:n Pojat voivat kotiin pronssia.

Myös samalla kevät 1996 enteili myös joulukuun kauden ongelmia. Uuden hallituksen muodostaminen ja toiminnan organisointi olivat todella vaikea synonyymi. Uudessa, tämän päivän urheilullisessa ympäristössä, jossa kilpailulliset tekijät ovat keskeisiä, seuran on lisäksi vielä tehtävä merkittäviä taloudellisia panostuksia. Jos halutaan menestyä, asioiden hoitamiseen tarvitaan täysimittaisia ammattilaisia.

Toinen ongelmia aiheuttanut seikka oli murros seuran sisällä. Olimme saaneet uusia valmentajia - mutta valmentajien ja seuran hallituksen välinen keskusteluyhteys katosi. Samalla katosivat kaikki seuran sisäinen yhteistyö ja yhteen hiileen puhaltaminen. ToPoLa:n henki oli poissa.

Yritimme vastata näihin haasteisiin rakentamalla seuralle toimiston ja hankkimalla tähän toimihenkilön, aktivoimalla pelaajien vanhempia, kouluttamalla valmentajia, lisäämällä tiedotusta ja ajatusten vaihtoa sekä kehittämällä taloudellisia resursseja. Törmäsimme kuitenkin innostuksen puutteeseen ja ajankäytön ongelmiin. Tässä onkin nähtävissä selvä trendi, joka ajaa seurat enenevässä määrin niiden ammattimaisempaan hoitoon. Olemmeko valmiit siihen - ja haluammeko sitä?

Nyt olemme menossa taas uuteen aikaan. Tiedämme mitä olemme ja mitä haluamme jatkossa olla. Olemme tiedostaneet vahvat puolemmme ja heikot alueemme ja keskitymme perusasioiden tekemiseen eli

juniorikoripalloiluun. Toivottavasti rakennamme jatkossa pienten askelten politiikalla ja tiedostamme mahdollisuutemme. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että kaikenlainen kehitystyö jäisi tekemättä.

ToPoLa:ssa on nyt taas pitkästä aikaa jokaisessa ikäluokassa täysi määrä junioreja (lokakuussa 1997 kaikkiaan 273 pelaajaa). Harrasteporukka numero 4 on perusteilla. Kaikki valmentajat ovat saaneet koulutusta työhönsä ja heidän joukossaan on monta lahjakasta valmentajaa ja pelaajaa. Suhtaudun luottavasti tuleviin vuosiin ja toivotan kaikille malttia rakennustyössä.

Muistakaa, että vain osallistumalla voitte vaikuttaa!

Karri Haaparinne

Koripallo koostuu, kuten peli yleensä, neljästä inhimillisestä elementistä: pelaajista, niin henkilö- kuin joukkuekohtaisistakin valmentajista, kentän tapahtumia ohjaavista ja niitä koskevia ratkaisuja tekevistä (ero)tuomareista sekä yleisöstä.

Näistä kolme ensin mainittua elementtiä ovat seuraavilla sivuilla tarkasteltavina ToPoLa:n kahdenkymmenen ensimmäisen toimintakauden ajalta.

POJISTA MIEHIIN

Tässä kertomuksessa on ehkäpä liikaa keskitytty kuvailemaan ja muistelemaan koripalloseuran syntyä, johtoa ja sen toimintoja sekä oheisasiota, kuten bufetteja ja julkaisuja. Sehän on aivan paikallaan, sillä sivupuurtaukset eivät yleensä missään yhteisöissä lähes median kehuttaviksi. Voittoisat pelit tuovat esiin lehtien otsikoihin pinnamiehet ja syöttelijät. Mutta onko kukaan keuhuttu seuran rahastonhoitajaa tai tilintarkastajaa - varapuheenjohtajasta puhumattakaan?

ToPoLa on kuitenkin kasvattanut myös kokeneiden määrän erittäin taitavia pelaajiksi. Usein tuntuu vallan hauskelta mennä Lauttasaaren yhteiskoululle pelaamaan ToPoLa:n ykkösen, kakko- tai kolmosen tai BPB:n ottelua sen siksi, että laittautuisi Kisahalliin tai Urheilutalolle. ToPoLa:laisten tekninen taito on silmiinpistävää - koossa ja voimassa sitten on se heidän suuri eronsa muista SM-sarjalaisiin.

ToPoLa:n pelaajista on kuluneiden vuosien - ja nyt jo vuosikymmenien - mittaan jättänyt jälkeensä mieleen monia. Ja jos joku tarkkaan ja kauan saisi muistella jopa melkein joka ainoasta voisi löytää oma muistijälkensä. Kohtuullista olisi joskin esitellä ToPoLa:n mainiot pelaajat tässä teoksessa jokainen erikseen. Oli vain monestakin syystä mahdollista tehdä toteutettavaksi, ei vähiten siksi, että historiikistamme paisuisi silloin kiviromaaniin laajuinen.

ToPoLa:ssa on nimittäin sen toiminnan jatkuminen ensimmäisen vuoden jälkeen koripalloa aktiivisesti pelannut pelannut 694 tyttöä ja poikaa. (Luku on saatu siitä, että kunkin kauden tulokkaat on liitetty mukaan ja arvioitu noin viiden prosentin tarkkuudella kesken kauden mu-

kaan tulleet.)

Paljon heitä siis on ollut jo nyt ja yhä enemmän heitä näyttää olevan tulevaisuudessa. Jos varovaisesti laskemme pelaajien olevan peräisin keskimäärin vain kolmihenkeisistä perheistä, niin jo tällä perusteella ainakin parisentuhatta lauttasaarelaista on ollut tekemisissä ToPoLa:n - ja sen kautta koripalloilun - kanssa.

Mutta - kuten sanottu - näin suuren joukon tasapuolinen huomioonottaminen ja kuvaaminen henkilö henkilöltä olisi mahdoton tehtävä. Siksi seuraavassa onkin pakko rajoittua vain poimintoihin - haluamatta tehdä vääryyttä kenellekään. Suuri pelaajamassa kuitenkin ymmärtänee selittämättäkin, että juuri se on se tekijä, jonka kautta kaikki seuran historiassa lopulta on tapahtunut ja toteutunut.

Ja sitä paitsi: moni nyt kirjaamatta jäänyt ToPoLa:lainen tulee vielä listatuksi myöhemmin, kun puheena ovat muut seuran toiminta-alueet ja työmaat.

Alkuvuosien pelaajista ovat useimpien mieleen jääneet mm. ToPoLa:n isokokoiset minit *Arttu Nieminen* (nyt *Bertin*), *Lauri Sipponen*, *Kai Kekkonen*, *Arno Sipponen* ja *Petri Burman*. Heidän miniotteiluissa mättämänsä pistemäärät olivat usein kymmeniä (Artulla on kai ennätys: 56 pistettä yhdessä ottelussa). Myös *Jussi Leimio* kasvoi kookkaaksi ja hääri keskellä sekä laidassa.

Mutta pitkiä pelaajia ei ToPoLa:sta ensin tuntunut löytyvän ollenkaan, vikkeliä takamiehiä ja tarkkoja laitureita oli sensijaan vilisemällä. *Kari Ant-Wuorinen*, "Atlas", oli ensimmäinen, joka kunnolla kurkotti yli 190 cm pituuteen saakka. Lisäapuna hänellä oli jyhkeän kantava ääni, joka usein jo sinällään pelotti vastustajaa.

Ensimmäinen kaksimetrisen pelaaja oli *Arto Lempiäinen*, joka kuitenkin sai opiskelupaikan Tukholmasta, mutta palasi sieltä hetkeksi kadotakseen taas sen jälkeen kuvioista.

1980-luvun lopulla kadulla Helsingissä käveli vastaan ToPo:n entinen torni, *Yrjö Janoff* (200 cm), joka sitten "vanhoilla päivillään" käväisi pelaamassa muutamia otteluita ToPoLa:ssa.

Tuomas "Paavonpoika" *Suhonen* eli "Tumppi" oli perinyt lähes samankaltaisen liikehtelyn kuin hänen isällään oli - eikä häirinnyt yhtään, että hänkään ei ollut niin huisin pitkä.

Muhkean kokoinen *Sami Schelehoff* pelasi senteistään huolimatta mielellään takamiehen tontilla ja lähetti kolmosia. Hänet ei kovin helpolla palloa riistetty. ToPoLa:n *Vuosikirja 1989* kertoo Samista, että hän oli "lempeä ja viisas".

Tero Hänninen, "Tesh", lienee pisimpään vankan kunnon säilyttänyt ensimmäisistä ToPoLa:n alkuperäispelaajista. Tämä kuuluisa mumisija on uhrannut nuoruutensa kovin tarkkaan kentällä sekä valmentajana myös sen laidalla. Malmin kauppaoppilaitoksen rehtori kuvasi Teroa "vierailevaksi taiteilijaksi, joka kuitenkin selvitti kurssinsa".

Sarasteen veljekset Tero ja Jyri ovat ToPoLa:n kantavia voimia. Tero hämmästytti jo varhaisessa vaiheessa donkkailuillaan ja Jyri liikahteli tukijalkansa varassa sen verran omituisesti, että vastustajat olivat aivan ymmällä. Tero on jo pitkään ollut patavalmistaja SM-luokkaa mukavaa, kun hän on ollut kuitenkin uskollinen seuralleen. Jyri toimii nyt ToPoLa:n varapuheenjohtajana ja samalla sen 20-vuotisjuhlatoukimunnan vetäjänä.

ENSIMMÄISET MINIT JA MIKROT

Edellä on (jaksossa *Vesillelasku ja liikkeellähö*) lähemmin kuvattu muun muassa sitä, miten ToPoLa:n kaksi ensimmäistä joukkuetta saivat alkunsa ja miten sekä milloin uuden seuran toimintaan tulivat mukaan myös sen perustamiseen olemassaolollaan ratkaisevasti vaikuttaneet, ToPo:ssa sitä ennen jo oppinsa saaneet juniorit. Koripalloa vähän tuntevalle kaikki näihin kuvioihin liittyvät seikat eivät aina ole itsestään selviä ja siksi ne on aikaisemmin melko yksityiskohtaisesti selostettu.

ToPoLa:n historian kaksi ensimmäistä joukkuetta kautta aikojen ovat joka tapauksessa olleet kaudella 1978-1979 pelanneet *minipojat* ja *mikropojat*. Yritän seuraavassa parhaani mukaan muistella heitä — mutta samalla valitan, että aivan kaikista en pysty enää kehittämään tarkkaa muistikuvaa. Voin vain pahoitella ja pyytää anteeksi tätä heikkoutta sekä toivoa, että esitykseni puutteet saavat parempimuistiset antamaan ToPoLa:lle täydentäviä tietoja.

Kummastakin joukkueesta säilyneissä kuvissa on kaikkiaan 38 pelaajaa, joita täydentävät niissä vielä kolme valmentajaa ja seuran puheenjohtaja. Kun tutkin niitä lähemmin, tarkastelujeni tulos on, että alun perin noin neljästäkymmenestä pelaajasta on ToPoLa:n toiminnan piirissä aktiivisesti tavalla tai toisella yhä edelleen mukana toistakymmentä henkilöä. Mielestäni se on melko hyvää kertova suhdeluku.

ENSIMMÄISET MINIT

ToPoLa:n kahdesta ensimmäisestä joukkueesta toisen, minipoikien, ensimmäinen valmentaja oli legandaarinen, jo tuolloin ikämies, *Paavo Suhonen*. Hänen nimensä tulee esille useissa eri yhteyksissä tässä kirjassa.

Pelaajista taas pieni ja innokas pirriäinen (tuohon aikaan) oli *Tuukka Kupiainen*, jonka muistan pelanneen takamiehen tonilla. Hän jäi historiaan myös siten, että 1980-luvun alussa ilmestyneen *Minikori-pallo*-kirjan takakannessa on *Kansallis-Osake-Pankin* säästöpossuaiheinen ilmoitus, jossa Tuukka esittää pääosaa. Tuukka ilmaantui pelikuvioihin uudestaan 1990-luvulla.

Erkki Tupalan Myllykallion koulun rehtori *Tage Henriksson* itse ohjasi koripallon pariin. Tupalasta olisi ehkä tullut ToPoLa:n ensimmäinen sentteri, mutta jo parin kauden pelaamisen jälkeen hän muutti perheineen toiselle paikkakunnalle ja Erkin ToPoLa:ssa pelaaminen jäi siihen. Erkki Tupala on nykyään lääkäri ja asuu Jyväskylässä.

Mika Santala kasvoi nopeasti isoraamiseksi, mutta vaihtoi pian tämän jälkeen lajia ja siirtyi melojaksi. Lajin vaihto näyttää kannattaneen; Mika kuului monien vuosien ajan maan parhaisiin melojiin.

Jukka Pohjoismäki taisi olla ensimmäinen, joka *Pyrkälle* (urheiluseura *Lauttasaaren Pyrintö*n kentälle Lauttasaaren pohjoisrannalla) syyskuun alussa 1978 järjestetyssä ToPoLa:n kokoontumistilaisuudessa liittyi uutena tulijana uuden seuran jäseneksi.

Tomi Toivonen oli terhakka pelaaja, joka kuitenkin pian muutti pois Lauttasaaresta.

Tero "Tesh" Hännisen isä pelasi jo aikoinaan koripalloa. Tero, joka on uutteria ja värikkäimpiä ToPoLa:laisia kautta aikojen, aloitti uransa tässä seurassa melkein mahdollisimman aikaisessa vaiheessa.

"Tesh" on erinomainen pelaaja ja ahkerä sekä aikaansaava valmentaja. Hän on yhä edelleen ToPoLa:n ykkösen peruspelaaja. Lisäksi hänellä on tyttö- ja sittemmin myös naisjoukkueiden valmentajana takanaan seurassa jo pitkä ura (kokonaista kuusi vuotta) ja syksyllä 1996 hän ryhtyi tukemaan myös C-poikia.

Kai "Kaide" Kekkonen oli poikavuosinaan täysin ylivoimainen yleisurheiluteisteissä, joita tehtiin ToPoLa:n järjestämällä leireillä Solvallaan Urheiluoistolla Espoossa. Koripalloilijana Kai kehittyi sittemmin ykkösen parhaimmistoon kuuluvaksi. Myöhemmin hän on muuttanut muualle ja perustanut perheen. Kai toimii pankkialalla.

Tuomo Holm on veljessarjansa lahjakkuuksia, joka myöhemmin liittyi *Helsingin NMKY*:hyn. Tietävästi hän pelaa nykyään ulkomailla.

Karri "Coach" Haapariinne, ToPoLa:n puheenjohtaja 1995-1997, on monella tavalla etevä koripalloilija ja yhteisömiehenä. Pelaajana, valmentajana ja seuran hallituksen jäsenenä hän on kulkenut pitkän tietä. Hän on myös *jäähdyttelyjoukkue B-P B*:n kantavia voimia. Karri perusti puheenjohtajakaudellaan ToPoLa:ssa syksyllä 1995 *Touhukerhon* seuran nuorimpia varten. Perheellinen.

Perttu Hynnissellä oli aikanaan ToPoLa:n pelaajien *korkein pomppu*. Perttu on ollut valmentamassa *Kuusyssejää*, vetänyt joukkueen ulkomaanmatkoja, toiminut ToPoLa:n hallituksessa ja ollut ylipäänsä mukana seuran asioissa jo sen alusta saakka. Perttu on myös yksi niistä kolmesta pelaajasta, jotka aloittivat ensin ToPoLa:ssa ja muodostivat sitten ToPoLa:ssa heti sen to-

minnan alettua syksyllä 1978 seuran "pesämunan". (Muut kaksi olivat seuraajassa kuvattavat *Arttu Nieminen*, nykyinen *Bertin*, ja *Tuomas Suhonen*. Myös näistä seikoista on tässä kirjassa kerrottu jo lähemminkin ToPoLa:n varsinaista liikkeelle-astetta selostavassa luvussa.)

Tuomas TalviOja, kuuluu hänkin niihin pelaajiin, jotka Lauttasaaresta tulivat mukaan jo ToPoLa:n toiminnan ensimmäiseen syksynä 1978 ja pelasi ToPoLa:n ensimmäisessä ottelussa - joka käytiin *Lepolaan* *Pyrintöä* (*LePy*) vastaan - Lauttasaaren yhteiskoulun pihalla. Liikealalle lauantautuneen Tuomaan suurella matkatutulla ToPoLa on tehnyt ikimuistettavia matkoja.

Erjo Munukka on pelaajana, valmentajana, erotuomarina, seuran sihteerinä, tilinmiehenä ja perheenisänä yleisesti tunnettu. Erjo on edelleen yksi seuran todellisista henkilöistä.

Eurivissä vasemmalla istuu *Arttu Nieminen* (nykyinen *Bertin*). Arttua kutsuttiin aikanaan "*Jättiminiksi*", koska hän oli ikänsä kookkaampi. Artulla oli omana minikokanaan mahtava piste-ennätys: noin 60 pistettä yhdessä ottelussa. Artun *varhainen* korin alla puri mehevästi ja sen seuraukset olivat liki aina myöässä.

Erjo Holm on Holmin veljessarjan vanhin. Hän lopetti kuitenkin koripallon harrastamisen jo varhain.

Omana aikanaan harras harjoittelija oli *Mikko Miettinen*. Nykyään hän on diplomaatinööri ja käy Lauttasaaren yhteiskoulussa katsomassa lähes kaikki ToPoLa:n ottelut vielä senkin jälkeen, kun

hän on itse lopettanut pelaamisen tai on ainakin vähentänyt sitä.

Tuomas "Tumppi" Suhonen on yksi ToPoLa:n lahjakkuuksia ja, paitsi pelaaja, etevä myös valmentajana. Lisäksi hänestä voisi ajatella kehittyvän vaikka koripallokuuluttajan, sillä mikrofonin komealla äänellä huutaen hän korvasi kerran syksyllä 1995 Lauttasaaren yhteiskoulussa pidetyssä turnauksessa yllättävästi sammuneen tulostaulun. Opettajaksi valmistunut "Tumppi" on ToPoLa:ssa hyvin tunnettua Suhosten koripalloilijaperhettä.

ENSIMMÄISET MIKROT

Joukkueen toinen valmentaja *Tero Harjula* omasi tarkan ja erittäin korkeakaarisen hyppäriin. Vuonna 1963 syntynyt Tero oli iältään vanhin ToPoLa:an sen toiminnan alkuvuosina liittyneistä nuorista pelaajista. Hän pelasi ja valmensi seurassa myös pitkään, mutta siirtyi sitten olkomaaille hoitamaan pankkimiehen työtään.

Peter "Pietu" Barkman on sujuva myös pelaajana, mutta ennen muuta mainio valmentaja. Hän oli myös vuosina 1972-1975 ToPoLa:n puheenjohtaja. Myös erotuomarina hän on edelleen aktiivinen. Peter on diplomiekonomi ja arvostettu tilinmies.

Vaalean viikingin oloinen *Heikki Ollanke-to* pelasi Markku Hynnisen valmentamassa joukkueessa B-juniorien tasolle saakka. Heikki oli tyylikäs, kiltti ja muutenkin mukava ToPoLa:lainen.

Lauttasaaren meripuistotien kulmatalossa asui tuohon aikaan *Saikun* koripalloperhe: isä *Pentti* oli mukana ToPoLa:n johtokunnassa ja kolmesta veljeksestä: *Martti*, *Markus* ja *Marius* Markus oli mukana val-

mentajana ja *Marius* pelaajana.

Jose Majanen oli vasenkätinen pelaaja, jolla oli oivallinen tekniikka. Lopullista lajinvalintaa tehdessään Jose innostui kuitenkin ratsastuksesta ja siirtyi koripallon piiristä kokonaan tämän uuden lajin pariin. *Jussi Kolonen* pelasi myöhemmin valmentamassani kahdeksantoista pojan mini-joukkueessa. Iloinen kaveri.

Kim Tuovinen on lentäjän poika, joka itsekin mielellään liiteli korkealla. Kim oli vuoden vaihto-oppilaana Yhdysvalloissa ja pelasi siellä menestyksellisesti koulunsa joukkueessa koripalloa. Hän oli ovela takamies ja syöttelijä.

Kimmo Laakso kuuluu ToPoLa:n tiiviiseen kantajoukkoon ja on ollut joukkueensa kanssa paljon mukana ulkomaanmatkoilla. Hänen vanhempansa seurasivat kehitystä ututterasti istumalla monta kautta Myllykallion koululla pidetyissä ToPoLa:n harjoituksissa. Myöhemmin he kuljettivat poikansa joukkuetta tarpeen mukaan ympäri Suomeakin. Kimmo on lukkoalan ammattimies, *kuusysi* ja pelaa ToPoLa:n jäähydyttelyjoukkueessa B-P B:ssä yhä edelleen.

ToPoLa:n kuuluvista monista *Honkaran* nimeä kantavista pelaajista vanhin eli *Mika* oli hänkin yksi seuran ensimmäisiä mikroja ja on ToPoLa:n piirissä edelleen mukana. *Kuusysi* ja nykyisin seuran kormosen tukipylväisiin kuuluva *Mika* oli jo mikroiässä niin nopea ja kestävä, että hänestä olisi voinut tulla myös kohtuullisen hyvä yleisurheilija.

Tom Hynninen

Tiina Heikkala edusti pitkää pelaajaa tyttöjen puolella. Valitettavasti polvivammat kuitenkin keskeyttivät hänen uransa sen ollessa kovassa nousussa. Perheestä veli *Jani Heikkala* pelasi ja valmensi, äiti *Kyllikki Heikkalasta* on tässä kirjassa kokonaan oma kertomuksensa ja isä *Pertti Heikkala* myönsi edustamansa yrityksen ilmoituksen kahdeksan *Vuosikirjan* takakanteen. Varsin huomattava ja ikimuistettava kannatus!

Kulvikin perhe on osallistunut innokkaasti ja lähes kokonaisuudessaan ToPoLa:n touhuihin. *Hannes* kuljetti joukkueita maaseudulle ja ryhtyi ennen ulkomaille muuttoaan myöhemmin myös vanhimpaan kokouksen puheenjohtajaksi. *Janne* on ToPoLa:n parhaita takamiehiä. *Henri* ja *Nora* ovat opiskelemassa ulkomailla.

Vasenkätinen *Markus Lemberg* - erittäin vaikeasti aavistettava, nopea ja liukas pelinjohtaja - on vuosia ollut ykkösen peruspilareita. Hän on siirtynyt pitämään hauskaa alemmalle tasolle.

ToPoLa:n pienikokoisimpia pelaajia ovat olleet mm. *Tuukka Kupiainen* ja *Yrjö Munukka*. Tuukka jää ikiajoiksi historiaan, koska *Minikoripalloilu-teoksen* takakanessa on KOP:n ilmoitus, jossa Tuukka säästää sen kuin ennättää. Kentällä Yrjö väläyttelee yhä iloisia kolmosia ja pitää siviilissä säntillisiä tilejä.

Erittäin pitkän valmennusuransa lisäksi *Jusa Timgren* on vuosia pelannut erinomaisesti ykkösessä. Jo mini-ässä ollessaan hän kiinnitti tarkkailijan huomion suhahtaviin kaukoheittoihinsa. Äiti *Leila* on istunut ToPoLa:n johtokunnassa ja hankkinut seuralle runsain mitoin arvokasta ilmoitustukea.

Juha Hölttä on pitkänhuiskea pelaaja, valmentaja. ToPoLa:n hallituksen jäsen sekä erotumari ja valmistuu pian ihan oikeaksikin juristiksi. Käytyäni joitakin kertoja katsomassa hänen johtamiaan harjoituksia voin sanoa, että kateeksi kävi. Niissä oli sitä meininkiä!

Jii-Pee eli *Juha-Pekka Sipponen*, lahjakas kuin mikä sekä kentällä että siviilissä, on käynyt oppia saamassa Amerikassa ja kirjoitellut ansiokkaita koripallojuttuja. Tiukka ja oikeudenmukainen valmentaja ja pelaaja. Kolmosten prossa on melko suuri.

Ahkeralla erotuomarilla *Matti Näsäkkälällä* oli tarjota ToPoLa:an kaksikin poikaa. *Martti* eli *Mape* kasvoi pitkäksi, mutta päätti koriskentälle tulon sijasta pulahtaa uima-altaaseen sekä ryhtyä pitkien matkojen kilpauimariksi. *Erkka "Kunkku"* Näsäkkälä kehittyi sensijaan ilmiömäisen taitavaksi takamieheksi, joka vipeltää nyt ykkösessä sekä myös tuomitsee.

Tammelasta, Forssan tienoilta, ovat toisin *Pekka Laanti* ja hänen kaksi poikaansa, *Tommi* ja *Topi*. Pekka on istunut ToPoLa:n hallituksessa ja toiminut yksin joukkueenjohtajana. Hänet tapailin melko varmasti Lauttasaaren yhteiskoululla kahvila-katsomossa ja hänen asiantuntemustaan koripallossa ToPoLa:n syytä hyödyntää.

Pee-Pee eli *Pyry-Pekka Karisalmi* ToPoLa:n kautta aikojen pisin pelaaja 202 senttiä. Hän käväisi myös muualle, mutta on nyt ykkösen sentteri ja valmentuuteen kehityskaareen. Iloinen ja aina hymyilevä kolossi.

1990-luvulla ToPoLa:an on ilmaantunut pelaajien uusi sukupolvi. Pojat ovat yleisesti otettuina pidempiä kuin aikaisemmin, osaavat aina vain enemmän, ovat liikkuvampia kuin edeltäjänsä. *Markku Rosokivi* ja *Lassi Utrio* ovat siirtyneet SM-sarjaan - mikä tosin Lauttasaaren kannalta on ikävää, mutta heidän omalta osaltaan haasteellista. Jo heitä ennen oli jonglööri ja kova takamies *Pasi Onnela* siirtynyt Jyväskylään opiskelemaan ja pelaamaan *Hongikon Nuorisoseuran Urheilijoiden (HoNsU)* SM-joukkueessa. Putte on muutoin ensimmäinen ToPoLa:lainen, joka on pudonnut ylimmästä sarjasta - mikä ei mitenkään ole hänen syytään. *Samuli Työrinoja*, *Ilkka Karisto*, *Matti Kummu* ja monet muut tulevat kuitenkin kohottamaan ToPoLa:n lähivuosina. (THy)

EDUSTUSJOUKKUE

Jokaisella pelaavalla seuralla on omassa lajissaan aina ns. *edustusjoukkue* eli *ykkönen*. Sitä *juniorit* kunnioittavat ja sen otteita he käyvät katsomassa — sillä edellytyksellä, että ykkösjoukkue pärjää peleissään ja tulee aina vain paremmaksi urallaan. Jo saavutetulta sarjatasolta putoaminen koetaan hirveäksi takaiskuksi, kun taas nouseminen ylemmään sarjaan aiheuttaa riemun kiljahduksia ja saa *junnut* harjoittelemaan entistä hanakammin heidän haaveillessaan, että he voivat sitten joskus pukea ylleen seuran edustusasun ja päästä ainakin *penkille* istumaan.

Monet ykköseen nostetut lupaavatkin pelaajat kuluttavat sitten sitä penkkiä pitkiä aikoja, jotkut jopa montakin kautta, ja voivat tästä harmistuneina kenties luikahtaa toiseen seuraan. Monesti he voivat näin tulla aloittaneeksi aivan turhankin juoksentelun seurasta toiseen sekä joukkueesta toiseen - huipulle pääsy kun onnistuu loppujen lopuksi vain harvoille.

Ykköstason pelaajat muodostavat kuitenkin yleensä seurojen rungon - tai ainakin hyvin oleellisen osan siinä. Ja iän karttuessa myös he pääsevät siirtymään takaisin alemmille tasoille ja vihdoin muiden seniorien kanssa *jäähdyttelyjoukkueisiin*. Silloin koripallo on taas hauskaa, kun siihen ei liity ylen määrin odotuksia eikä suorituspainetta. Miellyttävä yhdessäolo toisten samantasoisten kanssa voi näin jatkua joskus jopa vuosikymmeniä.

ToPoLa:N EDUSTUSJOUKKUE

ToPoLa:n edustusjoukkueessa on kaiken kaikkiaan tähän mennessä pelannut 64 poikaa ja nuorukaista. Kolmisenkymmentä heistä pelaa seurassa edelleenkin, kuka milläkin tasolla. Suuri osa ToPoLa:n pelaajista ei ole kuitenkaan koskaan pyrkinyt ykköseen, vaan on juniorikausien jälkeen löytynyt harrastamaan lajia *reservijoukkueissa*.

Seuraavassa tiivis katsaus ToPoLa:n edustusjoukkueen historiaan. Silmäyksemme peilaa omalla tavallaan myös koko seuran kasvua ja kehitystä sen ensimmäisistä vuosista lähtien:

- ToPoLa:n olemassaolon kolmena ensimmäisenä kautena **1978-1981** sillä ei vielä ollut edustusjoukkuetta.

- Kolmena seuraavana kautena **1981-1984** seuran edustusjoukkue pelasi Suomen Koripalloliiton *aluesarjassa*. Sillä ei vielä silloin ollut varsinaista valmentajaa.

- Kolmena tätä seuranneena kautena **1984-1987** seuran edustusjoukkue pelasi *perus-sarjassa* ...

- ... ja kauden 1986-1987 päätteeksi se nousi *maakuntasarjaan*. Yrjö Munukka aloitti edustusjoukkueen valmentajana vuonna 1986 ja nousuvuodeksi valmennuskaartiin liittyi *Timo Kivi*. Kaudella 1986-1987 joukkueen huoltajana toimi *Jyri Saraste*.

- Seuraavat kaksi kautta, **1987-1989**, vietettiin maakuntasarjassa Munukan ja Kiven komennossa.

- Kaudeksi **1989-1990** ToPoLa nousi maakuntasarjasta suomensarjaan ja ykkösjoukkueen valmentajina olivat *Karri Haaparinne* sekä *Timo Kivi*.

- Kauden vierailu *Suomen-sarjassa* jäi lyhyeksi ja joukkue nousi kauden **1990-1991** alkuun Lappeenrannan karsintaturnauksessa koripalloliiton *II-divisioonaan*. Valmentajana sillä oli *Patrik Thiel*; joukkueen johtajana toimi *Karri Haaparinne*.

- Kausi **1991-1992** oli harjoittelua II-divisioonassa. Valmennuksesta vastasivat *Patrik Thiel*, *Tero Vauraste* ja loppuajana *Karri Haaparinne*.

- Kaudella **1992-1993** jatkettiin II-divisioonassa. ToPoLa:n joukkueella oli ensimmäistä kertaa seuraan kuulumaton *valmentaja*, *Lasse-Pekka Weirala*. Joukkueen johtajana oli *Pekka Laanti*.

- Kaudeksi **1993-1994** ToPoLa nousi *I-divisioonaan*, jonka koripalloliitto oli laajentanut 40 joukkueen kokoiseksi. Joukkueen valmentajina olivat *Lasse-Pekka Weirala* ja *Patrik Thiel* sekä johtajana *Peter Barkman*.

- Kaudella **1994-1995** ToPoLa:n ykkösjoukkuetta valmensivat I-divisioonassa edelleen *Lasse-Pekka Weirala* ja *Patrik Thiel* sekä ...

- ... kaudella **1995-1996** *Janne Tienari*, *Petri Thiel* ja *Jari Tarvonen*. Kauden päätteeksi seura kuitenkin putosi takaisin II-divisioonaan samalla kun liitto pienensi joukkueiden määrää I-divisioonassa.

- Kaudella **1996-1997** ToPoLa:n edustusjoukkue selviytyi II-divisioonassa lohkoonsa toiseksi ja pääsi näin osallistumaan jatkokarsintaan. Siinä se kuitenkin jäi ylemmän loppusarjan neljänneksi eikä päässyt osallistumaan I-divisioonan karsintapeleihin. Valmennuksesta vastasi tiimi *Karri Haaparinne - Sami Schelehoff*, *Juha-Pekka Sipponen* ja ToPoLa:n joukkueen huoltajana toimi *Ari-Pekka Hellgren*.

- Kaudella **1997-1998** seura jatkaa II-divisioonassa valmentajinaan *Karri Haaparinne* sekä *Sami Schelehoff*.

Tom Hynninen
Karri Haaparinne

TYTÖT JA NAISET

ToPoLa:n toiminnassa ovat sen kahdesta ensimmäisestä vuosikymmenestä jälkimmäisen aikana olleet mukana ensin myös tyttö- ja, luonnollisena seurauksena tästä, myöhemmin myös naiskoripalloilu. Tyttöjen ja naisten valmentamisen on, ToPoLa:n monen muun uurastajan rinnalla, yhdeksi omakohtaiseksi urakakseen ottanut Tero "Tesh" Hänninen.

Tero Hänninen selostaa oheisessa kirjoituksessa tyttö- ja naiskoripalloilun kehitystä ja nykypäivän tilannetta ToPoLa:ssa.

Vuoden 1986 alussa - seuran toimittua siis vajaan vuosikymmenen - ToPoLa:n piirissä ja monien lauttasaarelaisten mielessä heräsi kysymys, voitaisiinko seuran lukuisien poikajoukkueiden rinnalle perustaa myös tytöille tarkoitettu joukkue. Pojat ja sittemmin myös miehet olivat nimittäin tahkonneet palloa jo seuran perustamisesta saakka vuonna 1978 ilman ainoankaan tyttöjoukkueen mukanaoloa seuran piirissä.

MITEN KAIKKI ALKOI

Lähinnä kokoonpanevana voimana tyttöjoukkueen aikaansaamisessa vaikutti tuohon aikaan, kuten myös toisaalla tässä kirjassa on mainittu, siihen mennessä pitkään sekä ToPoLa:ssa että yleisemmin koripallopiireissä mukana ollut lauttasaarelainen Hilka Hakola, joka silloin lisäksi istui ToPoLa:n hallituksessa. Pitkälti hänen ansiotaan olikin, että myös tämä homma saatiin hyvin käyntiin.

Kesän 1986 aikana asiaa puitiin vielä seuran hallituksen ja sen valmentajien välillä, jotka kummatkin kokivat tyttöjoukkueen perustamisen mieleiseksi. Ensi työksi haettiin kuitenkin uudelle joukkueelle valmentajat, joiksi ryhtyivät Kim

Kaisti ja seurassamme laajalla saralla vuosia mainetta niittänyt Peter "Pietu" Barkman.

Varovaisesti kyllä, aluksi perustettiin vain yksi tyttöjoukkue eli vuosina 1974 ja 1975 syntyneiden muodostamat silloiset *minitytöt*. Syksystä 1986 saakka tämä joukkue sitten harjoitteli pari kertaa viikossa perinteikkäällä Myllykallion koululla ja sai alusta asti innokkaan vastaanoton. Jo ensimmäisen kauden aikana tiimissä pelasi ja harjoitteli jopa reilut kaksikymmentä tyttöä.

Koska aloitus oli näin virkeä, minityttöjen seuraksi liitettiin syksyllä 1987 *C-tytöt* ja edellisestä vuodesta vuoden vanhentuneet minit saivat seurakseen vuonna 1973 syntyneet tytöt. Heidän valmentajakseen pestautui Karri Haaparinne, joka onkin vuosien varrella kolunnut menestyksekkäästi läpi jotakuinkin kaikki mahdolliset ToPoLa:n organisaatiossa hoidettavat tehtävät.

Vuonna 1975 syntyneet minitytöt saivat nyt rinnalleen myös vuotta nuorempia tyttöjä. Ryhmään liitettiin lisäksi vuonna 1977 syntyneitä "mikroikäisiä" tyttöjä, mutta erillisen *mikrotyttöjen* joukkueen perustamiseen ei kuitenkaan katsottu olevan vielä aihetta.

Vuonna 1988 ToPoLa:n tyttöorganisaatio laajeni jälleen yhdellä joukkueella. Silloin nimittäin legendaarinen Tuomas "Tumppi" Suhonen otti hoitaakseen minityttöjen, tämän kirjoittaja C-tyttöjen ja molemmat yhdesä B-tyttöjen valmentamisen. Linjoja pyrittiin tuolloin hieman selkiyttämään siten, että joukkueet pysyivät suurin piirtein samoina tulevinakin vuosina. Peter Barkman joutui kuitenkin kyseisellä kaudella valtion saappaisiin Dragsvikissä, joten välivuosi valmennuk-

sessä oli hänen kohdallaan selvä asia.

MENESTYSTÄ

Neljäntenä vuonnaan ToPoLa:n tytöt pääsivät ensimmäistä kertaa menestyksen makuun, kun heistä C-ikäiset eli vuosina 1975-1976 syntyneet lähtivät alkavaan kauteen oikein erityisen tosissaan. Syksyn alussa Tampereella käyty Delfin-turnaus toi ToPoLa:n tytöille heti jättipotin.

Turnaukseen lähdettiin varovaisina eikä suinkaan rinta rottingilla, sillä vastustaja ei oikein tunnettu. Tämän kirjoittaja ei mukana paikalla ja täytyy tunnustaa, että koko nelipäiväinen urakka vedettiin peien osalta jatkuvasti rimaa hipoen. Alklohkon neljässä pelissä ToPoLa:n tytöt napsahti kuitenkin peräti kolme voittoa joissa suurin voittomarginaali oli kolme pistettä. Välierässä hankittiin viiden pinnan voitto paikallisesta Tampereen *Pörröistä*. Finaaliin tällä tavoin hieman meissään joutuneet lauttasaarelaiset saivat viimeiseksi vastustajakseen Koron *Korian*. Todella tiukan väännön jälkeen ToPoLa selviytyi kuitenkin voittajaksi kahdella pisteellä ja yllätys oli valmis. Näin koko ToPoLa:n tähän mennessä ainoa Tampereen valtaus tuli tehdyksi.

Kyseinen kausi eli 1989-1990 oli kuitenkin ToPoLa:n tyttöjen historian tähän mennessä paras jakso. Delfin-turnauksessa lisäksi C-tytöt saivat Marabou-turnauksessa Tukholmassa hopeaa ja veivät hyvän kauden päätteeksi nimiinsä koko seuran ainoan SM-mitalin, joka oli pronssi.

Tuolloin pelannut ToPoLa:n tyttöjen kaudesta pääteltynä tähän mennessä lahjakain ikäluokka sisälsi sopivina annoksina pituutta, voimaa, nopeutta ja ennen kaikkea peräänantamatonta sitkeyttä höystettynä hyvällä joukkuehengellä.

Samalla kaudella ToPoLa lisäsi tyttöjoukkue-edustustaan neljään, kun perustettiin mikrotytöt. Heidän valmentajinaan olivat äsken mainitusta ikäryhmästä *Johanna "Johku" Muhonen* ja *Inka Korkea-aho*. C-tyttöjen valmentajaksi palasi asepalveluksesta "Pietu" Barkman ja Tero Hänninen jatkoi valmentajan tehtävissään edellisestä vuodesta. Minitytöjen valmentajana jatkoi "Tumppi" Suhonen, joka sai avukseen *Tomas "Stuba" Kallströmin*. B-tyttöjen valmentajina olivat *Markus "Magi" Lemberg* ja *Janne Kulvik*.

TASAISTA KASVUA

Seuranneilla kahdella kaudella ei ToPoLa:n tyttökoripalloilussa tapahtunut mitään muistettavaa. Neljä joukkuetta mikrotytöistä B-tyttöihin jatkoi melko muuttumattomin kokoonpanoin ja niiden valmentajatkin pysyivät tuolla kaudella melkein samoina. Uusina aloittivat kuitenkin mikrotytöjen valmentamisen *Saija Simula* ja *Terhi Nyberg*. Myös *Henri Kulvik* ja *Veikko Hynninen* piipahtivat valmentajina tuolloin kumpikin yhden kauden.

Kaudella 1992-1993 ToPoLa sai ensimmäisen kerran A-tytöt mukaan kuvioihin valmentajanaan kuulun lampaannahkaurkin omistava *Patrik "Späddä" Thiel*. Tuolloin jo vuosikausia ToPoLa:n hommissa kahlannut Patrik sai näin ensi kertaa tyttöjoukkueen valmennettavakseen. Myös *Minna Hauhio* ja *Terhi Tikka* olivat naisia kasvoja tyttöjen valmennustyössä.

Ja nyt ToPoLa:lla oli ensimmäistä kertaa myös viiden joukkueen voimin täysi edustus mikrotytöistä aina A-tyttöihin saakka.

Kausi 1993-1994 käytiin hyvin pitkälti näiden tuttujen valmentajien ja samojen joukkueiden voimin kuin edellisenkin. Vain *Anja Hotti* oli valmentajien parissa uusi nimi. Menossa oli ennen alamäkeä myös viimeinen kausi, jolloin ToPoLa:n tytöt olivat monen joukkueen voimin hyvin edustettuina.

HIIPUMISTA

Kaudella 1994-1995 ToPoLa:n tyttökoripallossa tapahtui raju käänne. A-tytöistä tuli naisia, B-ikäisiä oli niin vähän, että heitä varten ei muodostettu omaa joukkuetta ja C-ikäiset kokivat saman kohtalon. Tyttökoripallon tulevaisuus oli silloin ToPoLa:ssa vain mikrotytöjen ja minityttöjen varassa. *Leena Kumm* ja *Susan Sirén* ryhtyivät kaikkein nuorimpien valmentajiksi.

Syksyllä 1995 kolmanneksi junnujengiksi tulivat C-tytöt, joiden ohjaajina toimivat *Inka Korkea-aho* ja *Kaisa Larkas*. *Pirjo Alkunen* ryhtyi uusien mikrojen valmentajaksi.

Kausi 1996-1997 jatkui samojen joukkueiden voimin ja *Hassan Alkarasta* tuli mikrotytöjen valmentaja. Joukkue selviytyi lopulta alkufinaaleihin neljätentenä, mikä yleensäkin on ToPoLa:ssa aika harvinaista herkkua.

NAISET

Vuonna 1992 ToPoLa:n silloiset, vuonna 1975 syntyneet A-tytöt päättivät lähteä ensi kertaa mukaan myös naisten sarjaan. Liikkeelle piti lähteä alimmalta sarjatasolta, kolmosdivisioonasta. Mutta hyvinhän ensimmäinen kausi sitten menikin, kun sen saaliiksi tuli nousu kakkosdivisioonan ja kohti kovempia pelejä.

Seuraavalla kaudella 1993-1994 ToPoLa:n naiset selviytyivät kakkosdivisioonassa ylempään loppusarjaan, joten vähimmäistavoite, sarjassa säilyminen, ylitettiin kirkkaasti. Kahdella ensimmäisellä kaudella ToPoLa:n naisia valmensi Patrik Thiel.

Kaudella 1994-1995 naiset kokivat kuitenkin rajun nuorennusleikkauksen, kun "vanhoja" eli vuonna 1975 syntyneitä joukkueeseen jäi vain muutamia ja mukaan liitettiin pelureita aina vuonna 1980 syntyneistä tytöistä asti. Vastustajat olivat nyt järjestään isompia ja vahvempia, mutta ToPoLa:n naiset onnistuivat nipin napin säilyttämään kuitenkin sarjapaikkansa. Seuraavalla kaudella suunnilleen sama joukkue ei kuitenkaan onnistunut enää säilyttämään paikkaansa sarjassaan, vaan harmittava putoaminen urhean taistelun jälkeen porrasta alemmas oli ikävä tosiasia.

Syksyllä 1996 naisten joukkuetta ei pelaajien vähyden takia enää muodostettu ja viisi A-ikäistä tyttöä siirtyikin pelaamaan ToPo:on.

Tero Hänninen

VALMENTAJAT

ToPoLa:n tätä ennen ilmestyneistä yhdeksästätoista Vuosikirjasta voi poimia luettelon muun muassa niistä tytöistä ja pojista, jotka eri tehtävissä ovat antaneet seuralle ja ennen kaikkea toisille pelaajille parhaimpansa. He ovat uhranneet omaa aikaansa ja tarmoaan ja saaneet palkakseen enintään mitättömiä korvauksia. Ilman heidän kaltaisiaan ei mikään yhteisö kuitenkaan voisi elää eikä voimistua.

Ollessani joskus seuraamassa SM-otteluita Töölön Kisahallissa voin havaita seurojen vaihtopenkeillä sielläkin runsain määrin tätä tukijoukkoa. Siellä on siistiin siviiliasuun sonnustautuneita herrasmiehiä. Eräänkin kerran asiaan kuuluvien viiden vaihtopelaajan lisäksi penkillä oli peräti yhdeksän muuta henkilöä - kun lisää ei penkille enää mahtunut! Siellä saattoivat olla esimerkiksi valmentaja, apuvalmentaja, erikoiskonsultti, lääkäri, joukkueenjohtaja, matkanjohtaja, fysioterapeutti, juottaja ja lohduttaja.

Keskeinen pyyteettömien ahertajien joukko, ainakin ja nimenomaan ToPoLa:ssa, ovat enimmäkseen sen tyttöjen ja poikien piiristä tulleet *valmentajat*. He ovat vuosikausien urastuksen jälkeen voineet varmaan tuntea myös tyydytystä havaitessaan toisille jakamansa opin menneen perille.

Ainahan seuroissa lienee valitettu valmentajien ja ohjaajien puutetta. Näin olen kuullut menetellyn myös ToPoLa:ssa - kuitenkin paljon vähemmän kuin muissa yhteisöissä. Jostakin syystä lauttasaarelaisen nuorison keskuudesta on ainakin tähän mennessä aina löytynyt vapaaehtoisia koripalloilun kasvatustyöhön. Lisäksi myös pelaajien vanhemmat ovat tälläkin alalla antaneet suuriarvoista apuaan.

ToPoLa:n valmentajat ovat varsin homogeneeninen joukko. Kaikki tuntevat toisensa läpikotaisin ja suurin osa jo päiväkotija pihavuosista saakka. *Lauri Sipponen* muistaa ToPoLa:n ensimmäisten valmentajien vuosia sitten tulleen yhteen Rosmariini-nimisessä lauttasaarelaisessa ravintolassa (jonka paikalla nykyään on Casa Mare) ja seuran tarjonnan siellä limsaa sekä kolme palloa jäätelöä itsekullekin läsnäolijalle!

VALMENTAJAKOKOUKSET

Eikä siis ole mikään ihme, että alkuvuosien jälkeen ToPoLa:an muodostui pysyvästi toimiva instituutio, jota alettiin nimittää *valmentajakokoukseksi*. Valittiinpa tälle ryhmälle vuosittain myös oma puheenjohtaja. Muutamina kausina ToPoLa:n valmentajat kokoontuivat melko säännöllisesti - noin pari kertaa kuussa - silloisen Gyldénintien KOP:n kellarissa ja kutsuivat näihin keskustelu- ja koulutustilaisuuksiinsa usein ulkopuolisia esitelmöitsijöitä. Myös Suomen Koripalloliiton toimitusjohtaja *Pekka Litmanen* kävi puhumassa valmentajillemme ja oli aidosti tyytyväinen kuulijakuntansa määrään ja laatuun.

VALMENTAJATUTKINNOT

Koko joukko lauttasaarelaisnuoria — nyt jo vähän vanhempia — on myös tähän mennessä suorittanut koripallon C-valmentajatutkinnon. Ja B-tutkinnon eli nykyiseltä nimeltään NKVT-kurssin ovat käyneet jo ainakin *Yrjö Munukka, Tuomas Suhonen, Tero Hänninen, Peter Barkman, Karri Haaparinne, Juha-Pekka Sipponen, Lasse-Pekka Weirala, Toni Taipale, Pekka Kallikoski ja Lauri Sipponen*. Tämä luettelo on kuitenkin epäilemättä puutteellinen, sillä sen tiedot on hankittu suunnitelmattoman kyselyn ja kuulopuheiden pohjalta.

ToPoLa:ssa on myös aikoinaan vieraillut kaksi huippuvalmentajaa: *Jorma Laine* ja amerikkalainen *Luke Howard*. Kumman-

kin käynnit jäivät kuitenkin ajan puutteen vuoksi valitettavasti kovin lyhyiksi.

Valmentamaan ryhtynyt nuori, joka on kutsuttu tai kenties houkuteltu ottamaan vastaan tehtävänsä, alkaa usein saada itseensä uutta hahmoa ensimmäisen syyskautensa jälkeen. Joulun tienoilla hänen kasvoniilmeensä ovat jo hieman huolestuneet ja kevään mittaan hän antaa itsestään mieltäviäisen vaikutelman. Joukkueen yksittäisten pelaajien kehitys askarruttaa häntä: "*Olenko yhtään onnistunut tehtävässäni?*" Mutta seuraavien kausien mittaan nuoresta valmentajasta alkaa tulla pienestä yhteisöstä vastaava johtaja, joka on alinomaa huolissaan joukkueensa pelaajien kehityksestä, käyttäytymisestä ja koulumenestyksestä. Saatuaan itse vastata muutamia vuosia aikaisemmin samalla juniorikoulutuksen kuin se, jota hän nyt on antamassa toisille, hän muistuttaa vielä tuoreesti hyvät ja huonot kokemuksensa. Joissakin tapauksissa kovin kiire keä valmentaja saattaa viettää jopa vapaa-aikaansa joukkueensa kanssa. Erään synkän pimeänä syyskuun iltana olen kerran nähnyt ToPoLa:n pitkäaikaisen valmentajan istuskelevan Kassarin puolella ympärillään ainakin puolet hänen joukkueensa pelaajista!

Mutta kyllä ToPoLa:ssa huolehditaan jatkuvasti kikasvunkin, kaikkein nuorimpien, valmentamisesta. Seuran Mikro ykkösillä on kaudella 1997-1998 kolme valmentajaa, kolme harjoitusvuorota viikossa ja joka kolmas iltana salin reunoilla istuskelee yhdestä kymmeneen innostunutta vanhaa paa.

ToPoLa:n kaikkia valmentajia meidän kuuluu kiittää ja arvostaa siitä, että se on kasvanut ja voimistunut. He sen varmaisen kenttätönsä ovat tehneet.

Tuuhun Pojat ry:n eri joukkueiden valmentajina ovat olleet ohessa kronologisessa järjestyksessä luetellut 81 henkilöä. Tuomattava osa heistä on toiminut val-

mentajina vuosikausia ja moneenkin otteeseen, toiset ovat taas vain pistäytyneet tehtävässä tai käyneet auttamassa jonkin vakituisen, pitkän poissaolon paikkaami-

seksi. Pisimmän jakson lienee ToPoLa:ssa valmentanut ”ikinuori” Paavo Suhonen: noin kymmenen vuotta! (THy)

HE OVAT VALMENTANEET ToPoLa:a

Paavo Suhonen
Yrjö Munukka
Tero Harjula
Markus Saikku
Markku Hynninen
Tom Hynninen
Jori Fabricius
Panu Harjula
Tero Vauraste
Perttu Hynninen
Arttu Bertin
Tuomas Suhonen
Juha Harjula
Lauri Sipponen
Arno Sipponen
Saku Sarha
Sami Simula
Timo Kivi
Patrik Thiel
Tero Hänninen
Sami Schelehoff
Inka Korkea-aho
Johanna Muhonen
Tomas Kallström
Peter Barkman
Markus Lemberg
Janne Kulvik
Toni Leppänen

Tero Saraste
Juha Hölttä
Jusa Timgren
Ari-Pekka Hellgren
Matti Näsäkkälä
Ilari Harjula
Jukka Kettunen
Terhi Nyberg
Luke Howard
Jorma Laine
Saila Simula
Harri Wihuri
Mika Honkaranta
Karri Haaparinne
Henri Kulvik
Veikko Hynninen
Juuso Uski
Mikko Ihalainen
Terhi Tikka
Minna Hauhio
Jarno Ekman
Antti Valtonen
Juha-Pekka Sipponen
Lasse-Pekka Weirala
Matti Porvari
Harri Cronström
Ari Hovi
Miska Pyykkö

Anja Hotti
Ilkka Larmo
Hassan Alkara
Oona Pajunen
Susan Siren
Toni Taipale
Lassi Utrio
Lauri Arte
Pekka Onnela
Leena Kumm
Janne Teinari
Pekka Kalliokoski
Toni Honkaranta
Mikko Aaltola
Eljas Kajander
Mikko Rikkinen
Kaisa Larkas
Samuli Työrinoja
Jaakko Larkas
Mikael Inborr
Emmi Artimo
Joonas Laulajainen
Jarkko Saarinen
Jarkko Larkas
Antti Lehtonen
Matti Ihalainen
Einari Svedström

EROTUOMARIT

"Puusilmä!"

"Poika! Pidä linjas vaan!"

"No-nysse menee päin prinkkalaa!"

Ehkäpä yllä siteeratuissa tunnetuissa huudoissa on syy *ToPoLa*:nkin koripallotuomarien vähäiseen lukumäärään. Mukavampaa kuin kuunnella niitä on olla muualla - vaikka ei olisikaan itse niitä huutelemassa.

Mutta toisaalta tälläkin alalla voi päästä myös pitkälle, itse asiassa niin pitkälle kuin yleensä on mahdollista tulla. *ToPoLa*:n kasvatti ja *ToPoLa*:lle suuren työpanoksen antanut tämän artikkelin kirjoittaja *Tero Vauraste* on erotuomarin työstä kiinnostuttuaan edennyt, toistaiseksi ainoana *ToPoLa*:laisena, alan korkeimmalle mahdolliselle tasolle eli kansainväliseksi koripallotuomariksi asti. Sellaisena hän on toiminut tuomarina myös useissa merkittävisissä kansainvälisissä otteluissa ja turnauksissa.

ToPoLa:n erotuomaritoiminnan siemenet kylvettiin jo seuran perustamisvaiheessa, jolloin osa *ToPo*:sta *ToPoLa*:an siirtyneistä silloisista junioreista suoritti IV luokan erotuomarikortin. *Markku Hynninen*, *Yrjö Munukka* sekä edesmennyt *Panu Harjula* olivat tuona aikana junioripeliemme oikeudenjakajina.

Mutta toiminnan nopeasti laajentuessa ei muutamalla miehellä enää tultu toimeen, joten seuran hallitus päätti 1980-luvun alussa lähettää kokonaisia joukkueita erotuomarikursseille. Vuonna 1967 syntyneiden ikäluokka kävi valmentajansa *Paavo Suhosen* johtamana lähes kokonaisuudessaan IV luokan erotuomarikurssin. Moni innostuikin viheltämisestä ja pillin

varressa on vuosien kuluessa nähty mm. *Karri Haaparinne*, *Tero Hänninen*, *Tomas Suhonen* ja *Tero Vauraste*. Ja *ToPoLa*:laisia tuomareita oli 1980-luvun parhaina viikonloppuina koluamassa toistakymmentä junioriottelua mieheen. Saadut rahat itse kukin sitten sijoitti yleensä Töölön kisahallin läheisyydessä sijaitsevaan, pikaruokaan erikoistuneeseen *gourmet*-ravintolaan tai joskus vielä sitäkin hurjempiin tarkoituksiin.

Pian *ToPoLa*:sta liittyi erotuomaritoimintaan myös uusia voimia. *Peter Barkman* ja *Lauri Sipponen* tuomitsivat 1980-luvulla menestyksellisesti junioriotteluita ja myös *Suomen Koripalloliiton* arvosarjojen otteluita. Niissä "*Pietu*" nähtiin miesten II divisioonassa asti.

Arttu Bertin kantoi kortensa kekoon myös tällä saralla, kun hänen menestyksellisiä juniorisarjan oppivuosiaan seurasi tyylikäs valmennus- ja tuomitsemisvaihe. *Arttu* saatiinkin usein nähdä harmaassa paidassaan kiitämässä ottelusta toiseen.

Juha Höltän kyvyt huomattiin ensimmäisillä *ToPoLa*-turnausten yhteydessä järjestetyillä alueklinikoilla ja miestä alettiin määrätietoisesti viedä kohti ylempiä sarjatasoja. Siellä hänen tiensä veikin aina naisten I divisioonaan saakka. *Juha* joutui kuitenkin tekemään valintoja koripallon piirissä ja sen ulkopuolella ja jatkettu panostaminen erotuomarin uraan sai jäädä.

Yrjö Munukka nousi aina miesten ensimmäiseen divisioonaan saakka ja kolkutteli jopa SM-sarjan portteja. "*Ykäkin*" joutui kuitenkin valintojen eteen eikä erotuomarin tehtäville riittänyt enää aikaa, koska sitä tarvittiin muissa koripallon aktiviteeteissa ja perheelle sekä työlle. Salossa on tapana muistaa erotuomareita erikoi-

sella tavalla ja *Ykäkin* sai siitä käytännössä osuutensa, kun erään kerran *Salon Seuran Sanomat* ensimmäisen divisioonan ottelun jälkeen kertoi erotuomareista "*C-juniorikokoinen Yrjö Munukka...!*"

Markku Hynninen nähtiin usein erotuomarina Koripalloliiton sarjaotteluissa monissa juniorien arvo-otteluissa. Tekeset virheet singahtelivat säälimättömästi eikä purnausta kuunneltu.

Jäähdyttelysarjojen toteuttamisesta huolehti 1990-luvun vaihteesta eteenpäin omalta osaltaan tunnollisesti "*Team Näsäkkälä*":

Isä Näsäkkälä: teamin siirtäjä salista toiseen: päätuomari.
Erkka Näsäkkälä: aputuomari (jonka osan kanssa myöhemmin vaihtuivat).
"Mape" *Näsäkkälä*: maskotti, kirjanpiti 30 sekunnin valvonta sekä muut, erikseen määrätty tehtävät, kuten kotijoukkueen juomapullojen täyttö.

Myös *Jusa Timgren*, *Tomas Kallström* ja *Juha-Pekka Sipponen* on silloin tällöin tavattu pillin varresta. Peli- ja valmennustietouden ohella heiltä saadaan junioriotteluissa asiantuntevaa ja tyylikästä ohjausta.

Kansainvälistä kokemusta *ToPoLa*:n tuomarit ovat hankkineet joukkueiden mukana pohjoismaisissa junioriturnauksissa.

ToPoLa:n tuomaritoiminta on ollut lähinnä pelaamisen ja valmennustyön ohella tapahtunutta sivutoimintaa. Toistaiseksi ei *ToPoLa*:n piirissä kukaan ole tämän kirjoittajan ohella valinnut pillimiehen osaa koripalloilulliseksi päätehtäväkseen. Hyviä uran alkuja tähän suuntaan on kyllä nähty, mutta ne ovat kuitenkin eri syistä jääneet lyhyiksi.

Kaudella 1996-1997 suorittivat silti *Elias Kajander, Leena Kummu, Antti Lehtonen, Jasan Sirén* ja *Toni Taipale* erotuomarilienssit ja he ovat jo tuominneet mm. *ToPoLa-turnauksessa* sekä muissa junioriteleissä. Edellisten tulokkaiden esiinmarssista olikin ehtinyt kulua jo vuosia, joten joukko oli liikkeellä viime hetkellä. Tästä pisteet ja menestystä kentille!

Positiivista on ollut myös tyttöjen muuntulo koripalloilun erotuomaritoimintaan. Muualla Euroopassa on jo naispuolista kansainvälisiäkin erotuomareita, joiden tavoitteen asettelulle ei tarvitse ainaakaan asettaa kattoa.

ToPoLa:lla on ollut merkittävä osuus myös koko pääkaupunkiseudun erotuomaritoiminnan kehittämisessä. Joka-keväinen ToPoLa-turnaus on tarjonnut kerran vuodessa järjestettävälle alueklinikalle mahdollisuuden erotuomarien kouluttamiseen niin teoriassa kuin käytännössä. Samalla ottelujen järjestäjien työ on helpottunut, kun kaikkiin otteluihin ei ole tarvinnut etsiä erikseen tuomareita, vaan klinikka on hoitanut viheltämisen.

Joskus on kuitenkin törmätty myös ns. *klinikasyndroomaan*, joka ilmenee siten, että liika yrittäminen koustuu ylenpalttisenä viheltämisenä. Esimerkki tästä oli

nykyisen kansainvälisen tuomarin suoritus klinikalla, kun 4 x 12 minuutin peliajalla tehtiin yhden erän aikana 28 tuomittua virhettä. Kyseessä lienee ollut melko rumaotteinen peli.

Kuitenkin myös erotuomaritoiminnassa tarvitaan jatkuvuutta ja siksi haluan kannustaa uusia tulijoita mukaan alkeiskursseille opettelemaan erotuomarin työtä. Viheltäminen antaa näkemyksiä myös itse pelaamiseen sekä valmentamiseen ja tarjoaa parhaassa tapauksessa aitiopaikan kansallisen ja jopa kansainvälisen huipukoripallon seuraamiseen. Suomalaisen koripallon kovimmat saavutukset ovat nykyisin erotuomaritoiminnan alalla.

ERÄÄN JOUKKUEEN TARINA

Koripallojoukkue on varsin erikoinen ryhmä. Yhtenä vuonna se koostuu *B-pojista* ja *A-työistä* ja seuraavana vuonna *A-pojista* tai *ToPoLa:n naisista*, mutta silti se on olemassa aina - ainakin suurin piirtein ja tietoisuut niin kauan kuin se pysyy koossa - ja koostuu henkilöistä. Vuodesta toiseen koripalloilun erilaisten rangitusten ja rinteiden kanavien kautta kulkevalla joukkueella on oma identiteettinsä, joka - jos se on riittävän vahva tai muuten sopiva - suuntautunut - voi johtaa siihen, että joukkue tullaan tuntemaan seuran piirissä tai laajemmaltikin omalla erisnimellä - omana käsitteenään.

Syntyämyksensä mukaan nimensä saanut *Kuusysit* oli ToPoLa:n historiassa eräs tällainen joukkue. Se muokkautui kokonaisuudeksi vähitellen; mikroissa pelasivat 1974 syntyneistä *Jussi Kolonen* ja *Kim Kinninen* kaudella 1978-1979 ja seuraavalla kaudella tulivat samasta ikäluokasta mukaan mm. *Jan Lausea, Tony Sandström, Vili Viiru, Kimmo Laakso, Timo Hynninen* ja *Mika Honkaranta*. Valmentaja *Tero Rantala* kaudella 1980-1981 joukkue sai selvän, pysyvän kokoonpanon. Vakituiseksi jäseniksi siihen ilmaantuivat *Harri Harri, Lauri Sipponen, Mikko Rikala* ja

Jyri Paavola (nykyinen *Saraste*). Lyhyehkön aikaa kahdeksantoista pelaajan ryhmässä olivat tuolloin myös mm. *Mikka Parviainen, Anton Harri, Marius Saikka, Olli Autio* ja *Jussi Jääskeläinen*.

Syksyllä 1982 Kuusysit sai moniksi vuosiksi valmentajakseen *Tom Hynnisen*, jonka kanssa yksittäisten pelaajien yhteistyö jatkuu edelleenkin. Mukaan tulivat innokkaat *Teemu Kunttu, Aleks Angervo, Jan Erola, Heikki Mustonen* ja *Teemu Konttinen* ja runko, joka pysyi koossa 1990-luvulle asti, oli koossa. Syksyllä 1984 joukkue sai takamieheksen *Patrik Thielin* ja ensimmäisen ulkomaalaisensa, jugoslavalaisen *Mario Pogojevicin*, josta on kerrottu toisaalla tässä kirjassa. Vuonna 1987 joukkue kirjoitti itsensä ylioppilaiksi ja sen jälkeen alkoi hillitön ulkomaanmatkailu, josta on kerrottu siitäkkin lisää toisaalla, ja joukkoon liittyi *Lautasaaren yhteiskoulun* ylivahtimestari *Timo Rantala*. Merkittävän vahvistuksen Kuusysit sai vuonna 1988, kun *Perttu Hynninen* tuli sen valmentajaksi ja matkaotteluihin joukkue sai vahvistukseksi esimerkiksi *Ilari Harjulan, Ari-Pekka Hellgrenin, Markus Terhon* ja *Mikko Ihalaisen*.

1990 jälkeen opiskelu, seurustelu, työ ja perhe hajauttivat Kuusysien joukkueen. Mutta yhteydenpito sen poikien kanssa on *Tom Hynnisen* mukaan jatkunut saumattomana.

Tuostakin poikajoukosta on ollut ToPoLa:lle arvaamatonta hyötyä; seuralle siitä on kasvanut aikaa myöten valmentajia, erotuomareita ja hallituksen jäseniä (*Lauri Sipponen, Patrik Thiel, Harri Wihuri, Valtteri Koivunen* ja *Jyri Saraste*), joita ei ole tarvinnut käskää tekemään muutakin kuin koreja. Treeneistäkään - omana viiden vuoden valmentaja-aikanaan - kolme kertaa viikossa ja neljässä eri paikassa - pojat eivät olleet juuri poissa ja kuusysilaisten vanhempiakin koripallo kiinnosti: *Ossi Koivunen, Pentti Sipponen, Paavo Wihuri* ja *Kimmo Laakson* vanhemmat olivat usein mukana matkoilla - viimeksi mainitut istuskelivat lisäksi usein iltatolkulla harjoituksissa.

Aloin valmentaa Kuusysia itse jo viiskymmentä täytettyäni, mutta uskon sen antaneen minulle ehkä enemmänkin kuin mitä olen itse antanut sille. Se mitä sain, säilyy varmaan loppuikäni. Kiitos siitä! *Tom Hynninen*

ULKOMAALAISET

Ulkomaalaisten pelaajien tai valmentajien tarkoituksellista pestaamista riveihinsä ToPoLa ei ole koskaan harjoittanut. Mutta pelaajina ja yhden kirjoihin viedyn kerran myös valmentajana sen riveissä on siitä huolimatta aika ajoin ollut joitakin ulkomaalaisia.

Heitä on kuitenkin ToPoLa:ssa yleensä pidetty omana väkenä jo siksi, että kyseiset henkilöt ovat monissa tapauksissa joko olleet Suomessa opiskelijoina ja silloin asuneet Lauttasaaressa tai olleet Lauttasaaressa asuneiden ulkomaalaisten diplomaattien lapsia sekä näitä teitä tulleet yhteyteen ToPoLa:n ja ToPoLa:laisten kanssa.

Valmentajana *ToPoLa:ssa* oli lyhyen aikaa 1980-luvulla amerikkalainen *Luke Howard*, jonka *Jorma Laine* toi ToPoLa:n piiriin, kuten tässä kirjassa on toisaalla kerrottu. Siviilissä *Luke Howard* oli Suomessa opiskelemissa elintarvikekemiaa ja -tekniikkaa ja niissä hommissa hän tuli oppilaana tekemisiin alan tohtorin, nykyään professorin arvonimellä tunnetun *Jorkki Laineen* kanssa. Elintarvikkeiden ja kemian ohella näitä herroja yhdisti toisiinsa koripallo ja se toi Luken myös amerikkalaista yliopistokoripalloilua omakohtaisesti tuntevana antamaan arvokasta valmennustukea ToPoLa:laisille. Luken kausi ToPoLa:n riveissä kesti kuitenkin hänen opintojensa ja työnsä aiheuttamien seikkojen vuoksi melko lyhyen ajan. Nykyisin *Luke Howard* on tutkija ja työskentelee

amerikkalaisen elintarvikeyhtiön *Dole*n palveluksessa.

1980-luvulla ToPoLa:ssa pelasi jugoslavialainen *Mario Bogojevic*, joka poseeraa ToPoLa:n *Vuosikirjassa 14 (1992)* julkaisutussa "Wanhassa Kuwassa" tultuaan vuonna 1987 ylioppilaaksi kotimaassaan ja saatuaan samana vuonna sen merkiksen ToPoLa:laisten ystävien lahjana suomalaisen ylioppilaslakin. Sympaattinen *Mario* joutui hänen melko pian jättämään ToPoLa:n ja lähtemään Suomesta hänen diplomaatti-isänsä saatua siirron täältä muualle. Hänen myöhempiä vaihteitaan ToPoLa:ssa tunneta, mutta hartaasti toivotaan, että hänen kotimaassaan riehunut sota ei olisi kaltoin kohdellut tätä nuorta miestä.

Moni vanhempi ToPoLa:lainen muistaa myös seurassa pelanneen, kutsumanimen "*Kalle*" tunteneen tšekkiläisen *Khalid Husseinin*, joka oli perinyt nimensä arabisyntyiseltä isältään.

ToPoLa:n *Vuosikirjassa 13 (1991)* on omistettu mainosanat niinkään ToPoLa:n riveissä pelanneelle, mutta koripallourallaan myös erotuomarina toimineelle unkarilaissyntyiselle *Ferenc Majorille*, joka oli Suomessa ollessaan syksyllä 1990 saanut surmansa liikenneonnettomuudessa.

(*THy & PJ*)

AJAN JA PAIKAN RAAMIT

Pelisalit ja treenipaikat • Turnaukset ja tapahtumat • Ulko-
mailta - ulkomaille • Kaupunginosakerhosta laatuseuraksi

Tosiasia on , että *ToPoLa* tänään on - ja on jo suurimman osan tähänastisen historiansa ajasta ollut - jotakin, jota voitaisiin luonnehtia *laatuseuraksi*. Tosiasia on myös, että se aloitti tiensä - kuten seurat yleensä - vastaamalla paikallisiin ja nykyisiin verrattuina jopa varsin pienimuotoisiin tarpeisiin. Tämän päivän *ToPoLa* on edelleen niin voimakkaasti

lauttasaarelainen, että sitä edelleen voidaan sanoa kaikella syylä paikallisseuraksi. Tästä voidaan tehdä vain se johtopäätös, että *ToPoLa* ei ole vain tuonnakoripalloa Lauttasaareen, vaan se on myös - samalla itse kehittyen - kehittänyt sen pienestä alusta nykyaikaiseksi ja mittavaksi oman kaupunginosan urheilutoiminnaiksi.

ToPoLa:n elämän ja toiminnan paikalliset ja alueelliset raamit sekä toistuvat ajalliset tapahtumat ovat hakeneet melko vakiintuneet muotonsa jo kauan sitten. Muutoksia ja kehitystä aina tapahtuu, mutta toiminnan oleelliset kehykset ovat jo kauan olleet koossa.

PELISALIT JA TREENIPAIKAT

Ensimmäiseksi oli jo vuonna 1978 ratkaistava mikroyen ja minien mittakaavalta soveltuvan, sisätiloissa olevan peli- ja harjoituspaikan sijainti. Asia selvisi - tosin vasta pelivalmiuksia koskeneiden kysymysten mutkien jälkeen - Myllykallion koululla eli Myllyssä, kuten koulun silloinen rehtori Tage Henriksson tässä kirjassaan toisaalla julkautussa haastattelussaan kertoo. Ja Myllykalliolla ToPoLa:n yksi keskeinen koti ja toimipiste edelleenkin on.

Hieman myöhemmin ja hieman sekä paljonkin suurempia ja vanhempia pelaajia varten tarvittiin kuitenkin pian toinen tila ja se löytyi - kuten tässä kirjassa on niin-ään toisaalla kerrottu - rehtori Esko Linnan isännöimästä Lauttasaaren yhteiskoulusta eli Lykistä. Tällä hetkellä - kun suurin osa ToPoLa:n harjoitus- ja pelipaikan tarpeesta täyttyy siellä, yhteiskoulusta voi sanoa tulleen ToPoLa:n suunnan ja eniten käytetyn toimipisteen sekä kotipaikan. Samalla ToPoLa - joka tulisi käyttää koulun kapasiteettia vielä enemmän, jos sitä vain olisi muilla käyttämättä lisää saatavissa - on koulun tilojen vuokraajana sen suurin asiakas.

Näitä toiminnan keskuspaikkoja ovat sitten sen aikoina täydentäneet ja osittain yhä edelleen täydentävät muut käyttökelpoiset tilat Lauttasaaren (seurakunta, Meikkuopisto niin kauan kuin se toimi) ja aika ajoin jopa saaren ulkopuolella (Kampin toimintakeskus).

Ulkotilana voi olla kesäisin käytössä Lauttasaaren *Kasinonranta* eli *Kassari*.

Mutta tarvetta tiloista on yhä enemmän ja siksi ToPoLa on ollut ja on hyvin aktiivisesti mukana kaikessa toiminnassa niiden hankkimiseksi. Tästä puolesta puhutaan hieman lisää jaksossa, joka kertoo *Lauttasaaren Kulttuuri- ja Liikuntatilat* ry:n toiminnasta.

TURNAUKSET JA TAPAHTUMAT

ToPoLa:n elämän ja toiminnan perusjakso on aina ollut vuoden pituinen *toimintakausi*, joka alkaa syksyllä lähes samanaikaisesti koulujen lukuvuoden kanssa. Sen puitteisiin jäsenyivät sitten ToPoLa:n toiminnan vuosittaiset päätapahtumat: *Myllykallion turnaus* ja *Lauttasaaren yhteiskoulun turnaus*. Näistä viimeksi mainittu on mitoitetaan suurempi, mutta molemmat ovat yhtä tärkeitä. Turnausten ympärille kertyvät myös ToPoLa:n toistuvat *yleisötapahtumat*, kuten *bufetti* ja *arpajaiset* (ottelut ovat yleisölle avoimia ja vaikkakin nykyään periaatteessa maksuttomia, niiden äsken mainitut oheistoiminnat ovat merkittäviä myös ToPoLa:n tärkeänä varainhankinnan välineenä). Turnausten yhteydessä pidetään myös osa ToPoLa:n harjoittamasta koulutuksesta, nimittäin *erotuomariklinikat*.

Tärkeitä seuran sisäisiä tapahtumia ovat kesäkauden alkavaksi julistavat *kevätkauden päättäjaiset*. Niissä jaetaan aina päättyvän kauden aikana saadut palkinnot sekä muut myönnettyt tunnustukset ja niissä nautitaan perinteisesti suunnattonat määrät seuran tai jonkun muun lahjoittamia munkkeja, muita leivonnaisia ja virvoitusjuomia.

Seuran sisäisiin tapahtumiin kuuluu myös Kassarilla joskus järjestetty *kesäturnaus*.

Lisää tapahtumista, jotka ovat eri vuosina antaneet leimaansa seuran toiminnalle, on kerrottu tässä kirjassa muun muassa puheenjohtajien lokikirjoissa sekä seuran ja Suomen Koripalloliiton yhteisprojekteja käsittelevässä luvussa.

ULKOMAILTA - ULKOMAILLE

Varsinkin 1980-luvun puolivälin jälkeen *ulkomaille* suuntautuvat pelimatkat tulivat täydentämään ToPoLa:n jo siihen mennessäkin vilkkaaksi kehittynyttä kotimaista ottelu- ja turnausmatkailua. Se oli luonnollisista syistä suuntautunut pääasiassa Etelä-Suomen koripallopaikkakunnille - muun muassa *Forssaan*, *Kotkaan* ja *Tampereen Delfin*-turnauksiin.

Kotimaisillakin turnausmatkoilla alettiin saada ulkomaisia kontakteja muualta tulleisiin vierailijajoukkueisiin lähemmin tutustuttaessa, mutta tämä ei vielä käynnistänyt paljoakaan varsinaista ulkomaanmatkailua. Jo melko varhain se alkoi kuitenkin pelimatkoilla *Ruotsiin*, muun muassa *Tukholman Marabou*-turnauksiin, *Göteborgiin*, *Malmöön* ja *Lundiin*.

Ulkomaisia joukkueita ei ole ilmaantunut ToPoLa:n taällä järjestämiin turnauksiin, mutta ToPoLa:laisten oman matkustustienostuksen kävi kuten suomalaisten ulkomaanmatkailun yleensäkin: ruokahalu alkoi kasvaa syödessä ja Ruotsin-vierailuja lakattiin pitämästä varsinaisesti ulkomaanmatkoina. Siksi ei näistä, kuten ei Keski-Eurooppaankaan suuntautuneista ottelu- tai ystävyysmatkoista historiikkia varten löytynyt mistään luetteloa.

Muita enemmän ovat mieleen ehkä jääneet kuitenkin *Kuusysien* kolme ottelumatkaa *Eindhoveniin*, *Hollantiin*, 1980-luvun lopulla. Ne lähtivät liikkeelle Kuusysien silloisen valmentajan *Tom*

Hynnisen liikeuttavuudesta hollantilaisen, Philipsin palveluksessa olleen koripallomiehen *Chris Bertin* kanssa. Näillä mieleen jääneillä matkoilla vähän epätavalliseen koripalloympäristöön ToPoLa:laiset saivat paljon mielenkiintoista kokemusta ja hämmästyttivät itse puolestaan vastustajiaan. Eindhovenin teknillisen korkeakoulun joukkue, jolla silloin oli amerikkalainen valmentaja, hävisi nimittäin ottelunsa ToPoLa:n poikia vastaan - ja aiheutti tällä ilmeisesti odottamattomalla tuloksella valmentajalleen suurin määrin päänvaivaa ja mielenmurhetta!

KAUPUNGINOSAKERHOSTA LAATUSEURAKSI

Kiistaton tosiasia on, että ToPoLa on syntymästään saakka osoittautunut hyvinkin elinvoimaiseksi ja alkuvaiheissaan hyvin nopeasti kehittyneeksi seuraksi. Sen *Vuosikirjat* kertovat, että ainakin pian ToPoLa:n ensimmäisen vuosikymmenen täytyttyä sillä jo pysyvästi oli nykyisen

(ja luultavasti silloisenkin) suomalaisen koripalloseuran keskiarvon ylittävät määrät rekisteröityjä pelaajia (kuten heitä silloin nimitettiin). Ja viimeistään sen ensimmäisen vuosikymmenen tultua täyteen *Vuosikirjojen* kuvakavalkadeissa esiintyi säännöllisesti lähes tai täydetkin kaksikymmentä joukkuetta liki kaikkia ikäluokkia mikropojista erilaisiin senioriporukoihin ja mikrotytöistä A-tyttöihin ja lopulta myös naisiin saakka. Mestaruussarjaan seura ei tähän mennessä ole kuitenkaan yltänyt - vaikka lähellä tämä mahdollisuus asiantuntijain mukaan on jo ollut.

Ei ole siis perustelematonta sanoa, että ToPoLa on jo näiden kokoluokujen perusteella hyvin kauan ollut paikalliskerhon sijasta mittava koripalloseura toisten joukossa. Kehitys myös jatkuu edelleen ja etsii itselleen uusia muotoja. Viimeksi sille on perustettu koripallon "esikoulu", joka jatkaa seuran nimeen perustuvaa toimistoa: monessa suhteessa sattuvan *Tou-*

hukerhon nimen on saanut sananmukaisesti esikouluikäisistä liikkeelle lähtevien, palloon vasta ensimmäistä tuntumansa ottavien naperoiden järjestetty parvi

Mutta enemmän kuin ehkä nämä luvut ja taulukkotiedot ToPoLa:n laadusta kertoo sen luonne - kaiken muun valossa, mitä se on saanut aikaan. Eri tavoin, joita tämän kirjan eri osissa on selostettu ToPoLa:sta on tullut elinympäristönsä Lauttasaaren ja suomalaisen koripallomaailman keskuudessa tunnettu ja tunnistettu osa - molemmilla alueilla "yksimeistä". *Tom Hynninen* sanoo eräässä yhteydessä, että Lauttasaassa käytännöllisesti katsottuna jokainen tietää nykyisin mikä ToPoLa on ja jollakin tavalla sinutuntee sen. Kun se on päässyt tähän pelaamalla, liikkumalla, urheilemalla ja osallistumalla näkyvällä tavalla sekoiti - että lajiympäristönsä elämään, sen voidaan sanoa kasvaneen täyttämään tuon sanoilla vaikeasti määriteltävän - mutta mielikuvana iskevän käsitteen laatuseura tunnusomaiset ominaisuudet.

TAUSTATUET

Johto ja hallinto • Rahoitus • Tukijoukot • Hankinnat

Mitä erilaisimmat taustatuen muodot ovat välttämättömiä myös ToPoLa:n tapaiselle yhteisölle. Eivät pelkkä pelaaminen ja pyrkimys menestymiseen siinä suinkaan ole seuran koko elämä. Pikemminkin voidaan sanoa, että mitä erilaisimpien taustatuen muotojen tarjoamatvarsi ja juuret vasta tekevät mahdolliseksi sen, että treenaamisen ja pelaamisen muodostaman toiminnan kukka voi kukkia. Näkyvämmänä ja joskus ehkä sen todellista merkitystä vastaamatomasti arvioitunakin taustatuki on itse asiassa yhtä tärkeä osa seuran toimintaa kuin se näkyvä koripalloilu, joka on ollut seuran lähtökohtana.

Tämä taustatuki perustuu ToPoLa:n kaltaisessa yhteisössä lähes yksinomaan vapaaehtoiseen, korvauksettomaan talkootyöhön, jota tekevät lukuisat eri ihmiset, mutta pääasiassa kuitenkin pelaajien omaiset ja perheenjäsenet. Itse asiassahan koko ToPoLa on lähtenyt liikkeelle tällaisesta talkootyöstä:

juniorien kuljettamisesta treenaamaan ja pelaamaan koripalloa muualle, sinne missä siihen tarjoutui tilaisuus.

Taustatuki on talkootyötä tietysti siksikin, että sellainen ei aiheuta seuralle kustannuksia. Mutta jos joku luulee, että vain tämä on koko taustatuen perusta, hän erehtyy pahan kerran. Ehkä paljon tärkeämpää kuin työn ilmaisuus on se tosiasia, että koripallon ympärillä yhteisestä innostuksesta tehty työ hitsaa sitä tekeviä perheitä tiiviimmin yhteen. Ja se hitsaa yhteen myös eri tahoilta tulevia ihmisiä saman asian ympärillä työskenteleväksi ihmissuhdeverkoksi, joka voi antaa siihen osallistuville paljon. Mutta vieläkin on taustatuen monimuotoisessa kuvassa havaittavissa eräs tärkeä piirre, jota ehkä kaikki siihen osallistuvatkaan eivät aina muista. Taustatyö vaatii nimittäin teki-joiltään myös monia taitoja ja valmiuksia, jotka eivät välttämättä ole lainkaan pelillisiä - mutta joita tarvitaan niin kori-

palloseuroissa kuin muissakin yhteisöissä. Eivät kaikki pelaajat koripalloa ollakseen joskus mukana mestaruussarjajoukkueissa - ja nekin, jotka ovat kuulleet sellaiseen, voivat kaivata tutuissa koripalloymnpyröissä jotakin uutta tekemistä senkin jälkeen, kun aktiivinen aika pelaajana on ohi. Ja silloin voi olla, että asianomaisen kyvyt ja taidot halinnon, markkinoinnin, ideoinnin ja mitä erilaisimpien junailujen suorittajana seuran hyväksi vasta pääsevät oikeuksiinsa ja antavat hänelle mahdollisuuden rakentaa taustatuen toimivana itselleen vielä pitkäksi ja hedelmällinen ura seuran hyväksi. Tästä on myös ToPoLa:n historiassa nähtävissä jo nyt esimerkkejä.

Ja eräältä laidaltaan nämä taustatuen rakentajat liittyvät tavallaan myös niihin, jotka erottuomareina ja/tai valmentajina löytävät varsinaisen oman tehtävänsä koripallon piirissä jostakin muusta kuin itse pelaamisesta.

JOHTO JA HALLINTO

Mikään organisaatio - nälkäisten, janoisten, liikkuvien ja liikunnanhaluisten nuorten muodostama koripalloseura kaikkein vähiten - voi siis tulla toimeen ilman taustavoimia, tukijoukkoja, monentasoista aineellista ja henkistä huoltoa.

Osan tuosta hoidosta ja huollosta saa tietysti toisilta pelureilta pelien väleillä ja vapaa-aikana, valmentajalta tai kentiesimustalta kouluttajalta. Ja suuri, monesti varmaan tärkein osa siitä tulee useimpien mahdollista kotoa ja siksi taustatuet ja tukijoukot heidän osaltaan ovat myös yhtä kuin kotijoukot.

Mutta toimivassa seurassa sen ylläpitoon ja niin pelaajien kuin asioidenkin hoitoon kuuluu aina vielä paljon muutakin. Siellä ovat - niin kuivalta kuin se kenties kuulostaakin - kaikessa toiminnassa välttämättömät johto ja hallinto, siellä ovat rahoitus ja siellä on kaikki se, mikä rahoituksella saadaan: hankinnat.

ToPoLa:ssa johto ja hallinto on keskitetty tiimeen, jota on toisinaan nimitetty halli-

tukseksi, toisinaan johtokunnaksi ja joka nimityksistä riippumatta tekee juuri sitä koordinoivaa, vetävää ja kulkua eteenpäin ohjaavaa työtä, josta sen nimikin kertoo.

ToPoLa:n hallinnolla on kuitenkin aina ollut erikoispiirre, joka on antanut sille aivan oman leimansa. Aktiivisen koripallonuoren vanhemmat eivät nimittäin ole voineet juuri välttyä siltä, että heitä on - varsinkin ToPoLa:n toiminnan ensimmäisinä vuosina - vilkkaasti otettu mukaan myös johtokunnan toimintaan ja monissa tapauksissa melkein heti sen jälkeen, kun perheen nuori on ehtinyt sijoittua joukkueeseensa. Kynnys seuran ja sen johdon välillä on aina pyritty pitämään matalana, keskusteluyhteys niiden välillä toimivana ja asioiden junailu ja toteuttaminen vaivattomana. Muun muassa siksi kotijoukot, pelurit, koripalloperheet ja seura ovat aina ToPoLa:ssa kuuluneet läheisesti yhteen.

Toinen ToPoLa:n erikoispiirre johtuu sen perustamistavasta, johon on aikaisemmin jo tässä kirjassa viitattu: alussa johdon ja

hallinnon muodostivat paljolti tai yksinomaan aikuiset - hyvin usein myös merkittävillä paikoilla olevat liikemiehet ja yritysjohtajat sekä heidän perheenjäsenensä - kun seuran jälkikasvu joutui vielä odottamaan aikuistumisensa aikaa päästäkseen mukaan seuran hallintoon. Mutta heti kun tämä kävi mahdolliseksi, uutta sukupolvea alkoi näkyä hallinnossa ja johtopaikoilla - ja kun puolitoista vuosikymmentä seuran perustamisesta oli kulunut, he olivat valmiit ottamaan suuren piirtein koko seuran omiin käsiinsä. Joustavampaa ja tehokkaammin toimivaa sukupolvenvaihdosta näkee liike- ja yhteisöelämässä harvoin.

Mutta on seuran hallinnon kehittämisessä joskus epäonnistuttukin. Niinpä jolloinkin sen historian toisen vuosikymmenen alussa ryhdyttiin tutkimaan mahdollisuuksia erityisen vanhempainkokouksen toteuttamiseksi - mutta aloite raukesi Tom Hynnisen muistaman mukaan tyystin, ehkä siksi, että tällaiselle kokoukselle ei ainakaan niissä oloissa löydetty riittävää tehtävää.

RAHOITUS

Keskeinen osa seuran taustatoimintoista liittyy tietysti sen rahoitukseen. Se sai melko kiinteät muotonsa jo varsin pian seuran perustamisen jälkeen ja myös sen muodoissa ja toteutumisessa voi nähdä hyvän lauttasaarelaisen kotiseutu- ja yhteistyöhengen olevan toiminnassa.

ToPoLa:n keskeisiä rahoituskanavia ovat sen ensinnäkin *Lauttasaaren säätiön* vuosittain toiminnan tukemiseen myöntämät varat.

ToPoLa on niinikään ollut toimintansa alusta saakka *Lions Club Helsinki/Lauttasaaren* suopean huomion kohteena ja klubi ottikin pian ToPoLa:n taloudellisen tukemisen yhdeksi säännöllisten aktiiviteettiansa kohteeksi. Tässä ei ole vaikuttanut enää vuosiin ToPoLa:n puolelta pelkkä saaminen, vaan se on voinut olla myös antamassa lioneille resursseja - moni aktiivinen ToPoLa:n seniori kun on samalla kertaa ollut klubin jäsen, toiminnut sen vetäjänä ja myös - yhteisen hyväksymisen saaneena - hoitanut klubin

ToPoLa:llekin suuntautuvan tuen suunnitelmien mukaista ohjautumista kohteeseensa. Näin myös tuon tuen käytön valvonta on päässyt toteutumaan yksin ja samoin vaivoin.

Sitä iloisempi asia on viime vuosista saakka ollut se, että - jälleen kerran muuten *Tom Hynnisen* aloitteesta - ToPoLa saattoi laajentaa kunniavelkansa suorittamista Lauttasaaren lioneille, kun puolen tusinaa ToPoLa:n piirissä mikroista ja minieistä varttunutta aktiivijäsentä liittyi

myös Lions Club Helsinki/Lauttasaareen. Näin pääsi jatkumaan aitolauttasaarelainen vuorovaikutus hedelmällisimmillään: ToPoLa:laiset toivat aimo annoksen tuoretta voimaa klubiin ja saattoivat toisaalta liittyä mukaan sen tuen välittämiseen myös muille, josta he itse olivat saaneet nauttineet.

Liike-elämän tuki ToPoLa:lle on näkyvimmin ollut esillä ToPoLa:n julkaisuissa ja useimmiten sen kahdessakymmenessä tähän mennessä valmistuneessa *Vuosikirjassa* olleissa ilmoituksissa. Paitsi lauttasaarelaisilta yrityksiltä tätä tukesa on ohjautunut ToPoLa:lle myös seuraa lähellä olevien päättäjien yrityksiltä sekä ToPoLa:laisten liikututtavilta. Vähäistä ei ole ollut myöskään Alkon raittiuskampanjointi *Vuosikirjassa* julkaistujen ilmoitusten välityksellä.

Toisaalta ToPoLa on pyrkinyt palvelemaan ilmoittajiaan muutamissa *Vuosikirjoissa* ryhmittämällä lauttasaarelaiten paikallisyriyten ilmoitukset erillisiksi "*Lauttasaaren osto-oppaiksi*".

ToPoLa:n käyttämä pankki, *Gyldenintien KOP* (nykyinen *Merita*), on aikojen kuluessa tukenut ToPoLa:a monella muulla tavalla kuin tilipankkina ja ToPoLa:n julkaisujen hyvinkin mittavana ilmoittajana. Sieltä on aina saanut näkökohtia ja neuvoja taloudellisten ratkaisujen suunnittelussa. ToPoLa:lle on aikanaan

myös suotu pienille yhdistyksille varsin harvinainen luotollisen shekkitili. Pankki on aikoinaan merkittävästi tukenut ToPoLa:n toimintaa myös muilla käytännöllisillä tavoilla: antamalla sille toistu-

vasti ja pitkien aikojen kuluessa tilat, mukavuudet ja usein kahvi- ja virvoketarjo- lun seuran elinten: hallituksen, valmentajien, VPK:n ja muita kokouksia varten.

Eikä pidä unohtaa, että ToPoLa on usei- saanut nauttia myös sitä tukeneiden mu- den yritysten seuran elimille tarjoamis- kokousvalmiuksista ja niihin liittyväs- vieraanvaraisuudesta.

Merkittävä ja jatkuva tulolähde seura- on syntynyt myös sen turnauksissa muissa tilaisuuksissa järjestetyistä, vi- sinomaan sen taustajoukkojen (ks näitä hoitamista *bufeteista*, *arpajaisista* muista *talkootyöllä* saaduista ansioista). Viimeksi mainituista esimerkkeinä ovat olleet muun muassa seuran junnujen myymät *joulukortit* (ks kuvaliite).

HE OVAT JOHTANEET ToPoLa:a

Tom Hynninen
Paavo Suhonen
Jouko Tuominen
Pasi Aalto
Kari Harjula
Tage Henriksson
Timo Holm
Jussi Nieminen
Pentti Saikku
Esko Muhonen
Seppo Nieminen
Pauli Leimio
Olavi Mustonen
Riitta Valtonen
Yrjö Munukka
Leila Hämäläinen
Esa Seppänen
Ossi Koivunen

Jorma Laine
Raili Onnela
Kyllikki Heikkala
Tero Vauraste
Eero Erkkö
Panu Harjula
Irmeli Lemberg
Lissu Litmanen
Eeva Rantanen
Matti Mäsäkkälä
Timo Kivi
Patrik Thiel
Lauri Sipponen
Karri Haaparinne
Perttu Hynninen
Tarja Taipale
Markku Hynninen
Peter Barkman

Matti Porvari
Juha-Pekka Sipponen
Hilkka Hakola
Pekka Laanti
Harri Wihuri
Juha Hölttä
Juha Larkas
Petri Kettunen
Kai Kekkonen
Jouko Artimo
Valtteri Koivunen
Jyri Saraste
Leena Kummu
Hannu Uski
Anneli Nieminen
Timo Rantala
Samuli Työrinoja

TUKIJOUKOT

Sekä koripalloilijoiden, koripallon ja koripalloseuran kannalta ainakin ToPoLa:n tapauksessa ovat liian helposti näkymättömiin jäänyttä, mutta todellisuudessa ratkaisevan tärkeitä ja monipuolista asiaa esittäneet ne yleensä koripalloilijoiden perheen jäsenet ja muut läheiset, jotka tekevät uhrautuvaa ja pyyteetönä työnsä seuran toimintojen onnistumiseksi, sen toimien käytännön asioiden pyörittämiseksi ja sen talouden kohentamiseksi. Tätä voimavaraa ei voida jättää ToPoLa:sta ja sen kaksikymmenvuotisen historiasta puhuttaessa mainitsematta.

Hyvin useiu tukijoukkojen keskeisen vetäjän asema myös ToPoLa:laisperheissä ja perheenemännän vastuulle. Turnaus- ja mahdollisten muiden yleisötapahtumien buffetit, arpajaiset ja myyjäiset suunnittelusta ja tavaroiden hankinnasta oma myyntitilojen rakentamiseen, myyntien hoitamiseen, tavaroiden ja paikkojen järjestykseen korjaamiseen ja taloudelli-

sen tuloksen - monesti yllättävän mittavaksi kasvaneen - tilittämiseen saakka ovat lopulta *huikean iso homma*, jonka tekeminen vaatii melkoisen annoksen hyvää talkoohenkeä. Ja sitä nämä taustajoukot - jotka ToPoLa:laisuuden ja perheenemännyyden välimailla vielä pesevät ja huoltavat treeni-, peli- ja ulkoiluasuja loputtomiin ja tiheään - kyllä aina osoittavat.

Toisaalla tässä kirjassa mainitaan eräs tämän vapaaehtoisen työn ulottuvuus, joka suorastaan on - ainakin joskus - saanut aivan omat muotonsa. On esimerkiksi puhuttu *mammatiimistä*, joka jo ToPoLa:n alkuaikoina ja vielä sitäkin - kaiken muun mainitun riunnalla - ennen ajeli *junnuaan* ympäri kaupunkia ja lähiympäristöä niin peleihin kuin treeneihinkin. Oleellista tässä termissä on ehkä sen sana *tiimi*; työ ToPoLa:n taustajoukoissa toi siihen osallistuville keskinäisen yhteyden ja lukemattomia henkilökohtaisia ystävyyss-

suhteita, jotka useissa tapauksissa jatkuvat vielä senkin jälkeen, kun koripalloilijat ovat lentäneet pois perustamaan omia pesiään. Taustajoukoissa oleminen ehkä vasta tosiaan opettaa, että koripallon syvimpiin anteihin kuuluu sen yhteisöllisyys - seikka joka pisteiden ja erien tiimellyksessä voinee joskus jäädä mielessä pois päällimmäisten joukosta.

Merkittävä piirre kaikessa tässä kuitenkin on myös se, että nämä tukijoukot tekevät työnsä silminnähden mielellään ja näyttävät jopa pitävän sitä etuoikeutenaan silloin, kun heillä on siihen mahdollisuus.

Aivan varmaahan on, että ilman tukijoukkoja ei olisi menestyviä joukkueita, ei tähtipelaajia, ei tehtävilleen omistautuneita valmentajia, ei taitavia teoreetikkoita eikä erotuomareita ... Mikään näistä asioista ei nimittäin toteutuisi, ellei *huolto pelaisi*.

HANKINNAT

Lauttasaaren vanhimpiin ja sellaisina myös näkyvimpiin yrityksiin kuuluu perhefirma *Lauttasaaren Pyörä ja Urheilu*, joka tuli saarelle sen kaupungistumisen kanssa nykyiseen verrattuna vasta alussa. Urheilevan nuorison tarpeita vastaavana se on ollut myös ToPoLa:laisten vilkkaassa käytössä. Lauttasaaren Pyörä ja Urheilu on alun pe-

rin nimensäkin mukaan täyden asteikon urheilutarvikeliike, ja sellaisena - sekä nykyisin voimakkaasti polkupyöräalan yrityksenä - sillä on ollut omat siteensä myös ToPoLa:n kanssa. Vaikka koripallotarvikkeet hankitaan myös ToPoLa:an niitä välittävistä liikkeistä muualta, Lauttasaaren Pyörä ja Urheilu on täyttänyt ToPoLa:laisten tarpeita heidän muissa ur-

heilullisissa tarpeissaan, joita liikkuvalla nuorisolla aina on. Erityisesti yritys tuki ToPoLa:n jäseniä - itse seuralla ei ollut tähän asiaan mitään osuutta - myöntämällä heille tietyn alennuksen kaikista sieltä tehdyistä hankinnoista. Itse seuraa Lauttasaaren Pyörä ja Urheilu on tukenut taas muulla tavalla: ainakin seuran *Vuosikirjassa* toistuvasti julkaistujen ilmoitustensa tietä.

IMAGENRAKENNUSTA JA KAMPANJOINTIA
Värit, asut ja varusteet • Logo, viiri ja lippu • Jäsenmat-
rikkelista Vuosikirjaan • Kampanjat, merkit ja tavarat

Nyky aikaista urheiluseuraa - myös koripallolle tiukasti omistautunutta lajiseuraa (eli siis myös ToPoLa:a) - johdetaan ja pyöritetään paljossa samalla tavoin kuin yritystä. Tämänkin kirjan sivuilta voi löytää monta kertomusta siitä, miten monet liikemiehet ja yritysjohtajat ammattilaiset ovat olleet aktiivisia myös ToPoLa:n pyörittämisessä ja jokunen jopa toteaa saaneensa siitä hyödyllisiä kokemuksia työtään varten liikkeenjohtajana.

Yrityksen toiminnoista keskeisiin kuuluu tietenkin sen kaltaisen markkinointi. Niin on myös sellaisen epäkaupallisen, non-profit—organisaation kuin ToPoLa:n kohdalla asian laita. ToPoLa:ssa ja sen tapaisissa yhteisöissä tätä markkinointia sanottaneen kuitenkin yleensä imagonrakentamiseksi ja kampanjoinniksi.

Seuraavassa on esitetty lyhyt katsaus muutamiin näkyvimpiin ToPoLa:n käyttämistä imagonrakentamisen ja markkinoinnin välineistä. Niiden joukossa on itsestään tietoisien yhteisöiden identiteettiä itsestään selvinä kuuluvia pysyväistunnuksia, kuten merkki (eli mainoskielestä lainatulla nykykielen termillä logo) ja viiri. Toiset imagonrakentamisen työkalut poikkeavaa taas ToPoLa:nkin kohdalla ensimmäisistä eräänlaisen kertakäyttöisyytensä puolesta (esimerkkeinä tarrat ja lippikset). Ne saavat usein alkunsa rutuneista poikkeavan, aktiivisen ideoinnin tuloksina.

Ja ainahan ToPoLa:n turnaukset ja muut tapahtumat ja niihin liittyvä sekä muukin seurataustajoukkojen työ on vaikutuksiltaan aina myös osa ToPoLa:n markkinointia

ToPoLa:n toiminnan ensimmäiseen puoleltoista vuosikymmeneseen mahtuu myös jakso, jonka kuluessa se kehitti ja toteutti itselleen mahtavan määrän erilaisia *imagenrakennustuotteita* ja seuran suoranaisia *markkinointivälineitä*. Suuri osa näistä ideoista ja niiden toteutuksista oli monenkin *ToPoLa*:n silloisen hallituksen jäsenen muistaman mukaan peräisin vuosina 1981-1992 *ToPoLa*:n hallitukseen kuuluneelta *Pauli Leimiolta*. Hän oli tehtävässään osoittautunut monipuoliseksi ja tuotteliaaksi, ajatuksiaan vapaasti kehittäväksi, mutta samalla myös erittäin käytännönläheiseksi uusien ideoiden esittäjäksi. Voitaisiin ehkä sanoa, että *Pauli Leimio* otti tehtäväkseen kehittää *ToPoLa*:a liikemiesmäisesti - ja siihen kuuluvat myös markkinointiin käytettävät välineet, joiden tuotekehittäjänä hän tavallaan toimi.

Pauli Leimion ideatuotannon tuloksia oli siten muun muassa *ToPoLa*:n näkyvyyden lisäämiseen tarkoitettut nasevat, yksitiset ja näyttävän näköiset *mainostarrat*, *seuran logo*, *pelipaidat*, *verryttelyt*, *kassit*, *mitali* ja *Vuosikirjan* kehittäminen ja *seuran omat joulukortit* sekä niiden myynti.

VÄRIT, ASUT JA VARUSTEET

Ensimmäiset "viralliset" tunnusväriinsä, valkean ja ruskean, *ToPoLa* omaksui perinnöksi äitiseuransa *ToPo*:n aikoin käyttämistä väreistä. *Peliasut*, *verryttelyasut*, *kassit* ja muut varusteet seurasivat hyvin pitkään tätä värivalintaa.

Nykyään värit ovat vapaammat ja tulleet myös monipuolisiksi. Sitovaa tunnusväristä ei *Tom Hynnisen* mukaan enää oikeastaan ole, mutta käytännössä muun muassa *ToPoLa* on suosinut *vaaleita* ja *kirkkaita värejä*, niiden joukossa *sinistä*, *valkoista* ja *lilaa*.

Tänään ei - edelleen *Tom Hynnistä* lainaamme - niinkään ole olemassa yhteistä, univormumaista peli- ja vapaa-aika-asustoa, vaan esimerkiksi yksittäisille joukkueilla voi olla omat ja omin tun-

nuksin varustetut *T-paitansa* ja *lippiksen*. Lippikset yleensä ovat tulleet viime vuosien suosikkiasusteiksi ja löytäneet siten esimerkiksi joukkueetasolla tiensä myös *ToPoLa*:an.

LOGO, VIIRI JA LIPPU

Myös *ToPoLa*:n erittäin naseva ja hyvin tyylytelty - sekä asiansa suoraan kertova - logo on alusta loppuun saakka *Pauli Leimion* käsialaa. Hän lienee ensin todennut, että sellainen on tarpeen - ja se merkitsikin heti tuntuva parannusta varsinaisen logon sijasta vielä 1980-luvun alussa käytetyn tavallisen ladotun tekstin rinnalla. Perimätieto kertoo, että *Pauli Leimio* suunnitteli - ja varmaan ainakin hahmoteli - itse logokuvion. (Toisten mukaan logon lopulliseen viimeistelyyn osallistuivat ehkä myös taiteilijat *Pertti* ja *Ulla Vaajakallio*, joiden kädenjälki on muuten nähtävissä myös *Pauli* ja *Jussi Leimion* ideoimassa *ToPoLa-mitalissa*.) *ToPoLa*-logo on tänään yleisesti tunnettu ja erittäin tärkeä väline *ToPoLa*-identiteetin tunnusmerkkinä.

Logon käytön luonnollinen jatke oli sitä pian seurannut *ToPoLa*:n *pöytäviiri* ja tuoreinta vaihetta logon käytön monipuolistamisessa se kankaalle siirrettynä edustaa *ToPoLa*:n lipussa, joka on määrä viikkipidettävässä *ToPoLa*:n kaksikymmen-vuotisjuhlassa.

Ja itsestään selvää on, että *ToPoLa*:n logo nykyisin koristaa kaikkia seuran asuja, tarvikkeita, painotuotteita, lehtijuttuja, plakaatteja ja ilmoituksia. Logo ja sen edeltäjä sekä mitalia lukuunottamatta useimmat tässä luetellut *ToPoLa*:n markkinointituotteet ja painotuotteet ovat nähtävissä kuvina myös tämän kirjan loppuun sijoitetussa kuvallitteessä.

JÄSENMATRIKKELISTA VUOSIKIRJAAN

Tom Hynninen on kertonut, että ehkä ensimmäisen painetun matrikkelin jäsenistöstään julkaisi *ToPo* noin vuonna 1977. *ToPoLa* seurasi esimerkkiä joitakin vuo-

sia myöhemmin ja julkaisi kaikkiaan kolme eri *jäsenmatrikkelia*, joista kahden kansia voi katsella myös tämän kirjan kuvallitteessä.

Pian 1980-luvulle tultaessa *Pauli Leimio* ehdotti, että *ToPoLa*:n säännöllisestä vuosijulkaisusta tehtäisiin nimeltäänkin oikea *Vuosikirja* - neuvo, jota heti noudatettiin ja jonka myös äitiseura *ToPo* otti pian varteen.

ToPoLa:n *Vuosikirja*-sarja, johon tämän julkaisun ilmestyttyä täytenä sarjana kuuluu kaksikymmentä noin 60-80-sivuista numeroa, on kasvanut jatkuvasti merkitykseltään sekä *ToPoLa*:n maineen levittäjänä, taloudellisesti merkittävänä ilmoitusvälineenä että kappaleena aikaansa seuraavaa koripallokirjallisuutta, jollaiselle sopivaa foorumia ei olisi kovin helppo löytää.

Uusimpana tulokkaana *ToPoLa*:n julkaisujen sarjaan on vasta noin vuosi sitten ensimmäisenä numerona ilmestynyt seuralahti, seuran sisäinen tiedotusväline, joka jatkaa seuran nimeen nojautuvia perinteitä myös omalla nimellään. Se nimittäin on iskevästi ja yksinkertaisesti *Touhukas*.

KAMPANJAT, MERKIT JA TAVARAT

Edellä mainittiin muun muassa *Pauli Leimion* kehittämistä kampanjatuotteista erilaiset *ToPoLa*:n *mainostarrat*, joita oli 1980-luvulla parikin erilaista. Toinen niistä kantoi iskevää lausetta *TYKKÄÄN ToPoLaSTA*, joka tulikin tutuksi kasseissa, kansioissa, autojen ikkunoissa ja missä kaikkialla mainostarroja on nyt tapana käyttää. Toinen tarra, josta yhtään kappaletta ei historiikkiä tehtäessä löytynyt ikuistettavaksi, oli *Tom Hynnisen* kertoman mukaan "*upea ja monivärinen lätkä*". Nykyään myös huokeina ja helposti monistettavina sekä monivärisinä saatavat seuran joukkueiden ja muiden porukoiden omat tarrat ovat tulleet käyttöön.

Oivallinen, tiettävästi *Pauli* ja *Jussi Lei-*

mion yhteisen suunnittelun ja tuotekehityksen tuloksena syntynyt tuote oli *ToPoLa-mitali*, joka oli jaettavissa sekä kullattuna että pronssisena, mutta myös ostettavissa myyntitulojen mennessä kulujen vähentämisen jälkeen ToPoLa:n hyväksi. Tuotteen viimeistelyä myöten perusteellinen toteutus sisälsi myös *mitalin säännöt*, jotka historiikin aineiston keruun yhteydessä on huolella tallennettu ToPoLa:n arkistoon. Mitalista on tässä kirjassa kerrottu myös myöhemmin, Pauli Leimion haastattelun yhteydessä.

Vekkuli kampanjatuote oli joitakin vuosia sitten myös imukupilla alustaansa kiinni-

tettävä, lähinnä auton koristeena käytettäväksi tarkoitettu *ToPoLa:n miniatyyri-pelipaita*.

Useimmille kampanjatuotteille oli myös ToPoLa:ssa ominaista, että niitä oli saatavissa niin kauan kuin niiden valmistuserää riitti - ja että ne sen jälkeen useimmiten ovat muuttuneet suorastaan museoharvinaisuuksiksi.

MUUT KAMPANJAT

Aivan tarkkaan tämä katoaminen ei koske kuitenkaan ehkä vielä yhtä Pauli Leimion ideoimista markkinointituotteista, nimittäin joulupukin ja koripallon visuaa-

lisesti hyvin näppärällä tavalla yhdistävä *joulukorttia*. Sitä on nimittäin arkistoistaikin löytynyt useampia kuin yksi kappale - ja sen tapaisilla tuotteilla on usein taipumusta kerääntyä käyttämättöminä erinvarastoon. Joulukorttia myivät ToPoLa-junnut aina joulun alla.

Koripalloa ja ToPoLa:laisuutta voidaan ehkä sanoa - tosin luvan perästä - hydynnetyn kampanjassa, jolla ToPoLa-junnut keräsivät itselleen omakäyttöistaskurahoja levittäessään - puhtaasuoksupoikina, ei ToPoLa:n edustajina eräiden eduskuntavaalien alla ehdokkaina olleen entisen koripalloilijan Antti Rauramon vaalimainoksia.

ToPoLa ja KORIPALLOYHTEISÖ
ToPoLa ja ToPo • ToPoLa ja Suomen Koripalloliitto • VPK

Seuran - kuten ToPoLa:nkin - ensimmäisiä kehitysvaiheita jo sen kaikkein varhaisimmassa nuoruudessa oli etsiä oma paikkansa seuran ulkopuolisessa koripallon maailmassa. Se tapahtui kutsumalla toisia osallistumaan itse järjestettyihin turnauksiin, menemällä myös itse mukaan toisten järjestämiin turnauksiin ja muihin tilaisuuksiin, pelikontakteina, jotka johtavat kahdenkeskisiin otteluihin, ystävyyssotteluina, keskinäisinä vierailuina ja monella muulla tavalla, aina kansainvälisiä ottelukosketuksia ja ulkomaille suuntautuvia pelimatkoja myöten. Nämä yhteydet syntyvät usein seura- ja yksityistasolla spontaanisti liikuttaessa. Ne eivät useinkaan edellytä virallisia yhteydenottoja omine menoineen ja muotoineen ja niitä viljelevät kaikki seurat omissa puitteissaan. Niin on, kuten edellä on to-

dettu, myös ToPoLa tehnyt ja tekee yhä edelleenkin - joskin se on vieraillut ulkomailla saamatta silti suoranaisesti vastavieraaluja Suomeen.

Mutta koripallon maailmassa on myös toisenlaisia kuvioita ja suhteita, lokeroita ja aktiviteetteja, jotka voivat olla eri seuroilla ja eri taustojen niille tuomina erilaisia. Tällaisista yksilöllisistä koripallomaailmassa liikkumisen kuvioista ja tahdeista kerrataan ToPoLa:n osalta parissa seuraavassa luvussa. Kuvattavana on itse asiassa kaksi varsin erilaista kohdetta. Toisen niistä muodostavat ToPoLa:n historiaan myöhemminkin liittyneet kontaktit sen äitiseuran ToPoLa:n kanssa ja toisen ne kosketukset, joita ToPoLa:lla on ollut lajinsäätökeskusjärjestön, oman lajiliiton ja Suomen Koripalloliiton kanssa.

SUOMEN KORIPALLOLIITTO JA ToPoLa

ToPoLa:lla on kautta koko sen historian eri yhteyksissä ollut läheinen kosketus alansa lajiliittoon, Suomen Koripalloliittoon, ja ehkä tavaomaista enemmän mahdollisuuksia suunnata voimavarojaan molempia hyödyttäviin käytännön yhteishankkeisiin. Nämä seikat ja niiden seurannaisilmiöt muodostavatkin oman ja kiinnostavan lukunsa ToPoLa:n tähänastisessa historiassa.

Esse asiassa perusta Koripalloliiton ja ToPoLa:n välisille läheisille kosketuksille saattoi muodostua Koripalloliiton eräiden toimintojen ja muutamien aktiivisten olevien ToPoLa:laisten välillä jo kymmenkunta vuotta ennen kuin ToPoLa:sta mitään tiedettiin, mistä seuraavassa tähän myöhemmin tulee lähemmin puhe.

ROUDARIVUODET

Hyvin merkittävää osaa ToPoLa:n ja sen erilaisten toimintojen historiassa esittää nimittäin parikin kautta, joiden — ja varmaan niistä ensimmäisen — aikana ToPoLa toimi Suomen Koripalloliiton kanssa läheisessä yhteistyössä eräänlaisen roudarin tavoin sekä — toki myös omakseen taloudelliseksi edukseen — hoiti liiton toimeksiannosta ja tarpeisiin kokonaan erilaisten merkittävien otteluiden, turnausten, ulkomaisten joukkuevieraalujen ja muiden tärkeiden tai Suomeen lähtöineiden kansainvälisten koripallo-ottelupahtumien järjestelyjä ja siten myös käytännössä kantoi omalta osaltaan niistä vastuuta.

Tämä hyvinkin mielenkiintoinen ja haasteellinen osa ToPoLa:n toimintaa alkoi vasta noin viisi vuottaan täyttävän seuran puolelta jo 1980-luvun alkupuoliskolla, mutta ajan mittaan ja vuosien ajaksi siitä kehittyi jatkuva ja suunnitelmallinen osa ToPoLa:n aktiviteetteja. Mainittakoon, että muun muassa näissä puitteissa

ToPoLa:ssa kehittyneen ns. VPK-toiminnan lukuisien eri vaiheiden ja yksityiskohtien säilymisestä tiedossa saadaan kiittää mallikkaan yksityisarkiston koripallon ja ToPoLa:n ympäriltä koonneen seuran aktiivijäsenen *Lauri Sipposen* työtä.

TULIKOKEET

Ensimmäinen kuvatus kaltainen kontakti ToPoLa:n ja Koripalloliiton välillä muodostui nimittäin silloin, kun ensin mainittu sai järjestääkseen Lauttasaaren yhteiskoulussa vuonna 1983 pelatun koripallon *B-tyttöjen maaottelun Suomen ja Hollannin välillä*. Liitto oli tietävästi erinomaisen tyytyväinen ToPoLa:n asiassa hoitamiin järjestelyihin ja saattaapa olla, että asia jäi liiton toimitusjohtajan *Pekka Litmanen* korvan taakse muhimaan.

Tämä ToPoLa:n suuri ystävä kautta aikojen — kuten Pekka Litmasesta huoletta voitaneen sanoa — ottikin yhteyttä seuraan kesällä 1985, jolloin Suomen koripallomaajoukkue sai vieraakseen Yhdysvalloista *Indianan yliopiston joukkueen* — sen jonka kuuluisa valmentaja *Bobby Knight* tunnettiin siitä, että hän saattoi tarttua erotuomaria kraivelista kiinni, jos asiat eivät hänen mielestään sujuneet mallikkaasti. Nyt joka tapauksessa Pekka Litmanen tarjosi ToPoLa:lle erilliseksi tehtäväksi *Indianan yliopiston joukkueen vierailuun liittyvien ottelujen ja tilaisuuksien järjestämistä*.

Asiassa 25.07.1985 päivätystä ToPoLa:n sisäisestä tiedotteesta näkyy, että koko juttu oli seuran osalta oikeastaan vain "rahasta kiinni"; kaikki muut tarvittavat valmukset sille oli omasta takaa. Tiedote kertoo, että kun tilanne todella alkoi, ToPoLa oli myös valmis nopeasti ja yksityiskohtia myöten tarkasti suunnistamaan ja hoitamaan vaativan kansainvälisen kohtaami-

sen junailua. Tehtävien ja niiden täyttäjien luettelo tässä paperissa vilisi tunnettuja ToPoLa:laisia, seura onnistui järjestelyissään yli odotusten, sali oli ääriään myöten täynnä ja Koripalloliitto oli tyytyväinen tulokseen. Ja mikä näin jälkikäteen katsoittuna oli ehkä kaikkein tärkeintä: ToPoLa oli löytänyt kuin odottamatta itselleen uuden, vaativan ja tärkeätä työtä edustavan toiminnanalan, joka antoi tälle yhä vielä nuorelle seuralle tilaisuuden kokea, että se teki "aikuisten" maailmassa tarvittavaa ja siellä vaativana pidettyä työtä, jollaisen saaminen oli jo sinänsä seuralle kohdistettu luottamuksen osoitus.

KOKEMUSTA SAAMASSA

ToPoLa:n hyvät ja läheiset suhteet Koripalloliittoon näissä asioissa saattoivat kyllä alun alkaen osaltaan nojautua myös siihen, että monet seuran perustajajäsenistä olivat olleet — silloin ToPoLa:laisina — mukana organisoimassa liiton junailumia ja Suomessa pidettyjä aikaisempia suuria tilaisuuksia: *koripallon EM-kisoja vuonna 1967 ja EM-karsintoja vuonna 1977*. Nyt ToPoLa:lainen *Kari Harjula* kuului jo ToPo-aikanaan myös Koripalloliiton liittohallitukseen ja oli osallistunut vuoden 1977 *EM-kisojen järjestelytoimikunnan* työskentelyyn. Vuoden 1977 kisoissa lähetti-poikina tulevista ToPoLa:n pojista taas viilettivät — vain pari mainitakseni — muun muassa *Markku Hynninen* ja *Mika Kiljunen*. Veljekset *Kari* ja *Juha Harjula* sekä tämän kirjoittaja osallistuivat puolestaan vuoden 1984 *koripallon EM-karsintoihin* huolehtimalla omista osuuksistaan kolmen eri valioikunnan työskentelyssä. Ja suomalaisetahan ovat olleet jo kauan sitten tunnettuja myös maailmalla siitä, että kansainväliset urheilutapahtumat ovat sujuneet täällä lähes moitteettomasti ja olleet joskus jopa hieman yliorganisoituja. Muistamme it-

sekin hyvin *Helsingin XV Olympiakisat* 1952: nehan jäivät mieliin viimeisinä amatöörikisoina, joissa vain järjestäjät paljastuivat ammattilaisiksi!

KORIPALLOTALKOOT

Varsinaisesti ToPoLa:n vuosia kestänyt ura Koripalloliiton käsikassarana alkoi kuitenkin melko pian ohessa mainittujen tapahtumien jälkeen syksyllä 1986. Tätä toimintaa sanottiin VPK:ksi eikä tuon lyhenteen taakse kätketty muuta kuin sama talkoohenkinen ilmaisu, jota tarkoittamaan se on alun perinkin keksitty: "vapaaehtoinen palokunta (iskuryhmä)". VPK:n luonnetta ja sen päättymiseen johtaneita vaiheita kuvataan oheisessa tietorudussa.

1990-LUKU

VPK:n toiminnan hiljaisen hiipumisen ja viimein lakkaamisen jälkeenkin ToPoLa:lla on kuitenkin ajoittain ollut saman kaltaista yhteistoimintaa Koripalloliiton kanssa 1990-luvun alkupuoliskolla. Tällöin seura nimittäin osallistui vastavalla tavalla eräiden liiton järjestämien tapahtumien hoitoon ja toteuttamiseen sekä sai itselleen näin tuloja. Suurimpia näistä 1990-luvulla hoidetuista tapahtumista olivat *Helsingin katukoristurnaukset* sekä amerikkalaisen koripallon kattoseuran, *National Basketball Associationin* Helsingissä ja Turussa toteutettu *NBA-tähdistövierailu*. Itse VPK:n toiminta oli kuitenkin silloin ollut jo vuosia lakanneena eikä nytkään ollut kyse enää sen uudelleen virittämisestä.

HALLINTOTEHTÄVISSÄ

Erilaisissa Suomen Koripalloliiton alue- ja liittotason tehtävissä sekä varsinaisessa hallinnossakin on edellä mainittujen lisäksi ollut vuosien mittaan myös muita ToPoLa:laisia on vuosien mittaan ollut jonkin verran mukana. Ainakin *Yrjö Munukka* on, kuten myös toisaalla tässä kirjassa on todettu, ollut Koripalloliiton *Eteläisen alueen erotuomaritoimimies* ja *Karri Haaparinne* on vuosina 1995-1997 ollut saman alueen *hallituksen jäsen*. (THy; PJ)

ToPoLa JA ToPo

On oikeastaan varsin luonnollinen asia, että kahden helsinkiläisen, koripallolle omistautuneen lajiseuran ja lisäksi kaupunginlautasaaseuran, lauttasaarelaisen ToPoLa:n ja munkkiniemeläisen ToPo:n, välillä vallitsee toisenlainen ja niin sanoaksemme herkempi kosketus kuin kahden samantapaisten seuran kesken yleensä. Ja syy on tietenkin niiden olemassaolon riippuvuudessa toisistaan: ToPoLa:han on ToPo:n tytärseura.

Tämä yhteys on kuitenkin saanut eri aikoina erilaisia ja konkreettisiakin muotoja. Se alkoi oikeastaan jo ennen ToPoLa:n olemassaoloa, jolloin tulevat ToPoLa:laiset mikro- ja minipojat kävivät vakituisti treenaamassa Munkkiniemessä ToPo:n ti-

loissa - ja olivat vielä silloin ToPo:n jäseniäkin. Näin jatkettiin vielä ToPoLa:n perustamisen jälkeisenä kautena, kun Lauttasaaressa koottiin vasta ensimmäisiä omia mikro- ja minijoukkueita ja Lauttasaaren ToPo:laiset tulivat heidän valmentajikseen. Prosessi oli kuitenkin suunnitelmallinen ja heti, kun viimeiset lauttasaarelaiset ToPo:n junnut riittivät muodostamaan ToPoLaan sen snimmäisen C-poikien joukkueen, irtautuminen Munkkiniemen rannasta oli lopullinen ja mairinnousu vastarannalle Lauttasaareen tuli viimeistellyksi.

Yhteistyö ja erilaiset neuvottelukosketukset ToPoLa:n ja ToPo:n kesken ovat kuitenkin toistuvasti uusiutuneet aika ajoin.

VPK

Jo aikaisemmin mainittu *Lauri Sipposen* koripallo- ja ToPoLa-aiheinen yksityisarasto sisältää korvaamattoman tarkan ja korvaamattoman arvokkaan dokumentoinnin muun muassa VPK:n synnystä, kasvualustasta, kehityksestä sekä siitä hienosta vuosikausien työstä, jota ToPoLa:n tytöt ja pojat monin tavoin VPK:n puitteissa tekivät koripalloilun, Koripalloliiton, oman seuransa ja tietysti jossakin määrin myös aivan omakohtaiseksikin hyödyksi. Arkistosta paljastuu, kuinka uskomattoman monitahoista tämä työ oli eikä sen tarkka selostaminen tässä yhteydessä olisi edes mahdollista.

Muun muassa tämän arkiston vuodelta 1986 perityvät dokumentit tallentavat tarkan kuvauksen VPK:n jo alkua ajoista saakka monitahoisesta toiminnasta, sen alkuvaiheista ja sen kasvualustasta. Mukana olleet tosin — toivottavasti — jo muutoinkin muistavat kaiken tämän. Mutta muut seuran jäsenet saivat siihen aikaan enimmältään vain tyytyä kuulemaan kuvauksia VPK:n junailmista, mainiosti sujuneista ottelutapahtumista, sen kymmenistä kokouksista ja ehkä joskus joistakin kömmähdyksistäkin. Varmaa vain on, että kaiken tämän ansiosta ToPoLa seurana tunsii arvonsa nousevan suorastaan kohisemalla. Toisaalta taas ne uudet VPK:n jäsenet, joita vuosien mittaan seuran piiristä tuli mu-

kaan yhä lisää, saivat sen kautta tuntuman laajasta liiton toimintaan. He tutustuivat liittohallituksen jäseniin, kansainvälisiin erotuomareihin, komissaareihin ja ennen kaikkea muualta maailmasta kotoisin oleviin valmentajiin ja pelaajiin. Olisiko nuorelle koripalloseuralle voinut käydä paremmin?

VPK pysyi myös hyvin ja toimivana koossa aina 1990-luvun alkuun saakka eli niin kauan kuin Koripalloliiton toimitusjohtaja ehti toimia myös sen *primus motorina*. Mutta myöhemminä vuosina liiton toimitusjohtajan aika ei siihen yksinkertaisesti enää riittänyt ja hänen tilalleen aktivoitu liiton piiristä uusi veräjä. Mutta nyt hyvin yhteen hitsautunut VPK-palapeli alkoi irrota liitoksistaan, järjestelyt hajautettiin useammalle taholle kuin aikaisemmin ja ehkäpä ToPoLa:laiden hienoinen omakiväsymys alkoi painaa. VPK:n toiminta itsellisenä sektorina ToPoLa:n koko toimintaa oli tuli ainakin siinä vaiheessa päätöksenä.

Mutta Lauri Sipposen arkisto tulee aina olemaan arvokas tutkistelun kohde myös niille VPK:n myöhemmille jäsenille, jotka eivät päässeet mukaan siihen aivan se alusta saakka. Heitäkin on melko koiner mokoma. Ja yhtä arvokas tutustumiskohde se tulee olemaan myös kaikille muille ToPoLa:an vielä tuleville jäsenille. (THy; PJ)

Kahdenkymmenen vuotensa aikana ToPoLa on jo aikoja sitten muuttunut pienestä, muutamien iunostuneiden vanhempien ja nuorimpien joukkueiden muodostamasta seurasta yhteisöksi, joka yleisesti tunnettuna ja hyvin näkyvänä on osa tämän päivän Lauttasaaren identiteettiä. Parinesatoine pelaajineen se on kasvanut itse asiassa hämmästyttävällä nopeudella reilusti yli suomalaisen koripalloseuran tämänpäiväisen tilastollisen keskikoon. Ja tänään ToPoLa:n profiiliin kuuluu osana myös osal-

listuminen Lauttasaaren elämään ja toimintoihin sellaisilla-kin alueilla ja yhteyksissä, jotka ulottuvat laajemmalle kuin seuran alkuperäinen työala. ToPoLa:sta on tullut monella tavalla elimellinen osa Lauttasaaren nykypäivää ja elämää - tavoilla, joita sen perustajat vain kaksi vuosikymmentä sitten tuskin osasivat edes odottaa sen osaksi tulevan.

Vai olisikohan heillä sittenkin ollut myös jokin aavistuksenomainen visio tästäkin asiasta?

LAUTTASAARELAISYHTEISÖ JA ToPoLa

Lauttasaari on nimittäin - toisin kuin moni muu Helsingin kaupunginosa - yhä tänä päivänäkin kokonaisuus, joka kantaa omaa, paikallisen kotiseudun leimaansa. Samanlaisia tässä suhteessa ovat olleet useatkin kantakaupungin kaupunginosat ja liitosalueista myös esimerkiksi Munkkiniemi, Kulosaari ja entisen Haagan kauppalan alueella elävä Etelä-Haaga. Mutta oman erikoisuutensa, tuntemuksen siitä, että kyseessä on samalla asujaintensa oma paikkakunta, ehkä kaikkein ehjimpänä on säilyttänyt nykypäivään asti vasta 1930-luvulla kaupungistumisensa vauhtiin päässyt Lauttasaari - joka yhä myös elättää tuotta tuntua käytännössä.

LAUTTASAARI-LEHTI JA ToPoLa

Jokainen yhteisö tarvitsee jossakin määrin myös tervettä julkisuutta, mutta sen hakeminen onnistui ToPoLa:lta melkein alusta saakka erityisen hyvin.

ToPoLa:a hiewman vanhempi paikkakuntalaisorgaani on saaren oma *Lauttasaari-lehti*, joka ilmaisjakeluna sen tapaiselle yhtenäiselle alueelle levitettäessä tehostaasti takaa sisältämänsä sanoman nopean perillemenon sen oman kohdeyleisön keskuudessa. Ja siksi *Lauttasaari-lehti* onkin aina esittänyt keskeistä osaa ToPoLa:n harjoittamassa tiedotus- ja kultustoiminnassa. Itse asiassa ToPoLa:n ei mikään onnellinen mutta myös tarvinainen tilanne, ole koskaan tarvinnut hakea tähän tarkoitukseen mitään muita välineitä.

Perusta yhteistyölle lehden ja seuran välillä rakennettiin jo ToPoLa:n syntyäikoi-

Tämän huomaa usein Lauttasaareen nuorina muuttaneiden perheiden ikääntyessä, jolloin heidän tenavista aikuisiksi kasvavat lapsensa kokevat Lauttasaaren niin voimakkaasti kodikseen, että he eivät halua muuttaa sieltä pois itsenäistymisensä jälkeenkään. Samalla tavoin myös hyvin moni ToPoLa:lainen näyttää asettuneen pysyvästi Lauttasaareen juurruttuaan ensin sinne lapsena.

ToPoLa:n ja sen tapaisten yhteisöjen kohdalla tämä merkitsee niiden luonteeseen kuuluvaa tiettyä erikoispiirrettä, jota ei välttämättä aivan samanlaisena kohtaa muualla. Kun kerran tietty, tietoinen lauttasaarelaisuus on osa saaren asukkaan

identiteettiä, siitä seuraa, että myös saarella toimivat yhteisöt tulevat lopullisesti määritellyiksi ja niiden muotokuvat täysin piirrettyiksi vasta, kun ne nähdään osana Lauttasaaren elämää kokonaisuudessaan ja vuorovaikutuksessa kaiken muun lauttasaarelaisen kanssa.

Tämä pätee hyvin selvästi myös ToPoLa:n kohdalla. Kun sen syntyä, kehitystä ja nykypäivää tutkii, käy ilmeiseksi, että lauttasaarelaisuus on tänä päivänä oleellinen osa ToPoLa:n muotokuvaa - ja ToPoLa oleellinen osa Lauttasaaren muotokuvaa.

na, jolloin lehden perustaja ja omistaja, muualla pitkän uutismiesuran tehnyt lauttasaarelainen toimittaja *Kauko Mustonen* sen käynnisti alusta saakka kerran viikossa ilmestyväksi, tabloidiasuiseksi julkaisuksi ja vaimoineen alkoi lähes kahdestaan hoitaa sen toimitusta ja konttoria. Molemmipuolinen valmius etsiä yhteistyön muotoja lehden ja seuran kesken oli siten alusta saakka olemassa ja se myös tietoisesti todettiin puolin sekä toisin.

Tärkein ToPoLa:sta kertova uutisväline *Lauttasaari-lehti* on ollut - ja on edelleen - seuralle omistetun, yleensä otsikolla *Koripallokuulumisia* julkaistun palstansa välityksellä. Kerran viikossa tehtynä, kerrallaan noin pari-kolmeliuskaisena juttuna toistuuksaan, se on tiivis raportti koripalloelämästä Lauttasaaressa ja sellaisena jokseenkin harvinainen koripallon palsta lehdistössä yleensä. Nyt jo reilusti viisisataa kertaa ilmestyneen *Koripallo-*

kuulumisia on melkein koko sen olemassaoloajan laatinut *Tom Hynninen*.

TUKIJOUKKOJEN VAPAA-AIKAA

ToPoLa:n innovoimien sosiaalisten kuvien kehittämiseen liittyi kaksi vuoden välein tehtyä yritystä perustaa seuralle uusi vuosittainen tapahtuma: ToPoLa:n Vanhempain Ilta. Se oli määrä viettää lauttasaarelaisessa ravintolassa, mutta toisella näistä kerroista tilaisuudelle tuli järkyttävä este: sen pääesiintyjäksi tarkoitettu liiemies-laulaja kuoli niin yllättävästi, että ilta oli pakko peruuttaa. Mutta tämä ei ollut välttämättä lopullinen aihe vanhempainiltojen tyrehtymiselle; ehkä ne olivat vain idea, joka ei kantanut riittävän pitkään vakinaistuakseen.

LYK JA ToPoLa - YHTEISTYÖKUMPPANIT

Nyttemmin eläkkeellä oleva *Lauttasaaren yhteiskoulun (LYK) rehtori ja ToPoLa:n tärkeimpiin kuulunut, sen tähän mennessä jo lähes elinikäiseksi muodostuvaa yhteistyökumppania vetänyt seuran ystävä, kouluneuvos Esko Ranta* muistelee ohessa monia vuosiaan ToPoLa:n kanssa.

"*Mikä ihmeen ToPoLa?*" kyselimme ToPoLa:n *Vuosikirjan 1997* tapaan, kun tämän niminen seura vuosia sitten ensimmäistä kertaa tiedusteli, voisiko sille harjoituksia varten löytyä salivuoroja Lauttasaaren yhteiskoulun voimistelusalissa. Meillä kukaan ei tuntunut tarkkaan tietävän, mitä tiedustelun tekijäksi ilmoittautunut kirjainyhdistelmä oikein tarkoitti ja ajattelimme ensin, että kysymyksessä olisi munkkiniemäläisen koripalloseuran *Torpan Poikien (ToPo)* lauttasaarelainen alaosasto.

Mutta sitten osoittautui, että vahtimestarimme *Timo Rantala* oli asioista paremmin perillä. Hän tiesi kertoa, että kysymyksessä oli uusi lauttasaarelainen koripalloseura, jonka pelaajat ovat koululaisia ja että suurin osa heistä oli myös meidän oman koulumme oppilaita. Koulun salin vuokraamisessa oli sovittu siitä periaatteesta, että salivuorot varataan ensisijaisesti seuroille niin, että salia käyttää mahdollisimman moni lauttasaarelainen. Niinpä sitten ToPoLa:lle etsittiin sopivat pari vuokratuntia viikkoa kohti ja samalla vähennettiin tenniksen pelaajille tarjottuja vuoroja.

ToPoLa:sta alkoi kuitenkin vähitellen tulla paikkakunnalla hyvin tunnettu urheiluseura ja nykyisin kaikki lauttasaarelaiset tietävät, mikä se on. Alkuperäisen pikkupoikien koripalloseuran jäsenen niin ikä kuin määräkin ovat kasvaneet alkuvuosien luvuista. Silloiset pikkupojat ja -tytöt

ovat kasvaneet ja varttuneet nuorisoksi ja vanhimmat heistä aikuisiksi, jotka viihtyvät terveen harrastuksensa parissa - samalla kun lisää uusia nuoria on tullut mukaan toimintaan. Vastaavasti seuran salivuorojen tarve kasvoi vuosi vuodelta ja vain muutamien vuosien kuluttua ToPoLa oli LYK:n suurin vuokralainen. Paine vuorojen lisäämiseen pysyi silti edelleen niin suurena, että ajan mittaan ToPoLa olisi varmaan vuokrannut jokaisen salivuoron, jos siihen vain olisi ollut mahdollisuus. Ja koulun vanhempainiltoina voimistelusalista kuului mahtava pallojen kumu, josta kuitenkin päästiin eroon sulkemalla kokouspaikkana toimineen ruokasalin paljeseinät.

ToPoLa:n onneksi sen perustajina oli aikuisia, miehiä ja naisia, jotka olivat sekä innokkaita että koripalloasioita hyvin tuntevia. Näin seuran organisaatio pystyttiin rakentamaan kestäväälle pohjalle ja sen piirissä olivat nuorten ohjaamiseen käytettävissä riittävät taidot ja valmiudet. Entisistä mikro- ja minipalloilijoista kehittyi vuosien mittaan hyviä pelaajia - ja vuorostaan esikuvia uusille koulutulokkaille - sekä myös valmentajia, jotka vetivät erilaisia koripalloryhmiä. Ja missä valmennuksen tiedot ja taidot eivät riittäneet, siinä varmaan innostus auttoi korvaamaan tämän puutteen sillä aikaa, kun kokemus antoi lisää tietoja ja taitoja. Tulokset olivat joka tapauksessa hyviä ja seuran joukkueet nousivat yhä korkeammalle eri ikäsarjoissa.

Lauttasaaren yhteiskoulu voi syystäkin iloita siitä, että tällainen työtä nuorison hyväksi tekevä seura on saatu aikaan. Nykyisin LYK:n ja ToPoLa:n välinen yhteistyö on paljon muutakin kuin vain pelkkää salin vuokraamista. Lauttasaaren yhteiskoulun voimistelun opettajat ovat osanneet käyttää hyväkseen ToPoLa:n tarjo-

amat mahdollisuudet niin, että koripallon harrastus koulun piirissä on lisääntynyt ja saavutukset koululaissarjoissakin ovat lähteneet nousemaan. Koripallon harrastus mainitaan koulun vuosikertomuksessa voimakkaan kasvun lajina jo lukuvuonna 1964-1965. Mutta vasta toista vuosikymmentä myöhemmin alkoi näkyä menestystä. Ainakin vuosina 1979, 1987, 1989, 1990, 1992 ja 1993 Lauttasaaren yhteiskoulu on ollut Helsingin ja sen lisäksi useina vuosina koko Suomen paras koripallokoulu. Jokainen voi tästä havaita, että nyt kaksikymmentä vuotta täyttävän ToPoLa:n vaikutus tapahtuneeseen kehitykseen on ollut merkittävä. Kun Lauttasaaren yhteiskoulun 8 e-luokka vuonna 1990 voitti valtakunnallisen *Terveet ympyrät*-kilpailun, sen joukkueen kaikki pelaajat ja valmentajat taisivat olla myös ToPoLa:n pelaajia.

ToPoLa:n joukkueet ovat alusta saakka harjoitelleet LYK:n salissa hyvien ohjajien johtamina ja tavoitteenaan koripallotaitojen kehittäminen. Asiat ToPoLa:n kanssa ovatkin ehkä juuri siksi sujuneet hyvin. Kun ToPoLa aitten alkoi järjestää koulun salissa myös kotiotteluita, salivuoron maksu tuli uudelleen harkittavaksi. ToPoLa:n otteluihin ei ollut kuitenkaan pääsymaksua ja siksi myös salivuokra pidettiin entisellään ToPoLa:laiset siivoavat itse *Timo Rantala* johtamina ottelun jälkeen salin ja siihen liittyvän näyttämön sekä bufettina oleen kuvaamataidon luokkien edustan. Myös muut vuokralaiset ovat suhtautuneet ToPoLa:an myönteisesti. Joustavuutta salivuorojen vaihdoissa tai peruutuksissa on tarvittu aina löytynyt.

LYK:n sekä Lauttasaaren Kulttuuriliikuntatilat ry:n yhdessä puuhaama koulun liikuntasalin laajennus tulee todella tarpeeseen. Jos nyt kaksikymmenvuot-

aan ToPoLa:n tarpeita ajatellaan, juuri ti-
tojen puute on sen kehityksen suurin jar-
ru. ToPoLa:n salivuorojen lisäämiseen on
tarvetta, mutta nykyisellään salivuoroja
voisi antaa ToPoLa:lle lisää vain ottamal-
ta niitä vastaavasti pois muilta seuroilta.
Mutta laajennuksen toteuduttua koripal-
lon harjoitteluun käytettävä saliaika kas-
vaa nykyiseen verrattuna kolminkertai-
seksi. Samalla muidenkin palloilu- ja lii-
kuntaryhmien harjoitusolosuhteet pa-
ranevat. Toivomuksena on, että laajen-
nustyöt saadaan alkamaan vuonna 1998,
että uudessa salissa pelataan jo syksyllä
1999 ja että ToPoLa:n ykkösjoukkue on
silloin jo mestaruusarjassa.

Kevään kynnykselle ajoittuvia suuria ko-
ripalloturnauksia alettiin LYK:n tiloissa
järjestää jo melko aikaisessa vaiheessa.

Turnauksen kestäessä koko koulu on yh-
den viikonvaihteen ajan todellinen kori-
palloilukeskus. Salissa pelataan aamusta
iltaan ja tuomareille pidetään samaan ai-
kaan koulutustilaisuuksia. Näihin turna-
uksiin ToPoLa:n ensimmäinen ja pitkäai-
kainen puheenjohtaja *Tom Hynninen*
muisti kutsua koulunkin edustajia. Otte-
luiden väliajoilla yleisö sai seurata erilai-
sia ajankuluksi tarkoitettuja vapaamu-
toisia kilpailuja. Niinpä erään kerran laut-
tasaarelainen toimittaja *Seppo Väisänen*
ja minut oli haastettu vapaaheittokilpaan.
Mutta kilpailijoiden aktiivisesta koripal-
loharrastuksesta oli ilmeisesti kulunut lii-
kaa aikaa, sillä pallo ei tahtonut millään
upota koriin. Viimeisellä yrittämälläni
tein kuitenkin vihdoin voittokorin — ai-
nokaiseni siinä ottelussa. Mutta kun Tom
vielä kertoi yleisölle nähneensä, että

minä olen tenniksessä parempi kuin nyt
ilmeisesti koripallossa, rehtorin maine oli
saatu pelastetuksi!

Tätä kirjoittaessani muistelen lämpimästi
ToPoLa:n kaksikymmenvuotista työtä
lauttasaarelaisnuorten parissa. ToPoLa
täydentää hyvässä yhteishengessä koulu-
jen kanssa sitä kasvatustyötä, jota vii-
meksi mainitut tekevät. Näin nuoret saa-
daan ohjatuiksi pois kaduilta, terveisiin
ympyröihin. Uskon, että ToPoLa:n aktii-
visuus ja innostus säilyvät nyt nuorukai-
sen ikään ehtineellä seuralla edelleenkin
vähintään ssmalla tasolla kuin sen ensim-
mäisten kahdenkymmenen vuoden aika-
na. Siksi on paikallaan yhä toivottaa:

MYÖTÄTUULTA, ToPoLa!

LIIKUNTATILAHANKKEITA

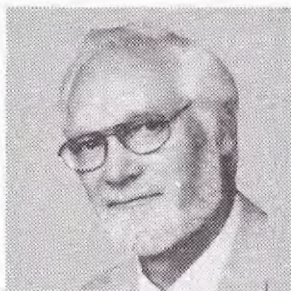
ToPoLa on lähes koko tähänastisen ole-
massaolonsa ajan ollut aktiivisesti mukana
hankkeissa joilla on tähdätty entistä laa-
jempien, monipuolisempien ja parempien
liikuntatilojen hankkimiseen Lauttasaarel-
la. Ensimmäinen yritys tähän suuntaan oli
viidentoista (!) muun yhteisön kanssa
yhteistyössä toteuttama hallihanke. Lauttasaaresta
puuttuva mittavan katsomotilan ai-
kaansaaminen oli yksi tämän sittemmin
modernin kalliorakentamisen avulla toteu-
tettavan suuren halliprojektin tarkoitus.
Hankkeen rahoittaminen oli esillä myös
viiden vuoden jaksolla tehdyissä suunni-
teluissa, mutta se ei päässyt etenemään pi-
kemmälle.

ToPoLa on perustajajäsenenä mukana
myös yhdeksän yhteisön muodostamassa
Lauttasaaren Kulttuuri-Liikuntatilat
ry:ssä, joka nimensäkin mukaisesti on ot-
tanut tavoitteekseen parannettujen kulttuu-
ri- ja liikuntatilahankkeiden toteuttami-
seen Lauttasaareissa. Yhdistyksen keskei-
siin perustajiin kuuluu myös *Lauttasaaren*
yhteiskoulu.

Koululla on tästä riippumatta omana hank-
keenaan käynnissä auditorion saaminen ja
ToPoLa:n toiveissa on, että koulun liikun-
tatiloja voitaisiin merkittävästi laajentaa ja
monipuolistaa, koska painetta niiden kas-
vavaan käyttöön Lauttasaareissa kyllä on.

RAKENTAJIA JA APUREITA

Kari Harjula • Panu Harjula *in memoriam* (Markku Hynninen) • Kyllikki Heikkala
• Tage Henriksson • Tom Hynninen ja pojat • Jorma Laine • Pauli Leimio • *Irmeli
Lemberg* • Yrjö Munukka • Olavi Mustonen • Anneli Nieminen • Esko Ranta •
Lauri Sipponen • Paavo Suhonen • Jouko Tuominen APURI Pertti Jotuni

Kari Harjula

Panu Harjula †

Kyllikki Heikkala

Tage Henriksson

Tom Hynninen

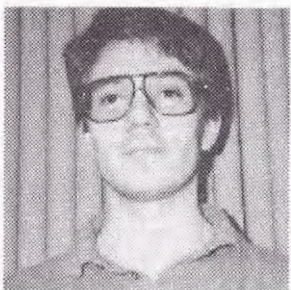
Jorma Laine

Pauli Leimio

Irmeli Lemberg

Yrjö Munukka

Olavi Mustonen

Anneli Nieminen

Esko Ranta

Lauri Sipponen

Paavo Suhonen

Jorma Tuominen

Pertti Jotuni

Melkeinpä heti ToPoLa:n ensimmäisten vuosien jälkeen olisi jo ollut mahdollonta saada kohtuullisessa tilassa asianmukaisesti kuvatuksi jokaista sen piirissä merkittävää osaa esittänyttä tai tärkeätä tehtävää suorittanutta henkilöä. Vielä mahdollisempaa se on tänään, kun seura täyttää kaksi-

kymmentä vuotta.

Seuraavilla sivuilla esitelty joukko on siten - taas kerran - vain eräs valikoima henkilöistä, jotka ovat eri tavoin osallistuneet ToPoLa:n rakentamiseen. Lisäksi monien muiden työ tulee tässä kirjassa eri yhteyksissä vaikkapa vain

lyhyestikin mainituksi.

Mutta kaikki nämä henkilöt - sekä heidän lisäksi monet muut, tässä mainitsematta jääneet - tietävät sydämes sään, että he ovat tehneet samaa yhteistä työtä urheilevan nuorison hyväksi.

KARI HARJULA

ToPoLa:n syntyyn, kasvuun ja menestykseen on suuresti vaikuttanut Kari Harjula Lauttasaaren Otavantieltä.

Kari oli jo eräs niistä perheenpäistä, jotka säännöllisesti kuljettivat poikaan Lauttasaaresta Munkkiniemeen harjoittamaan koripalloa ja sitten havaitsivat sen aivan turhaksi. Lauttasaari antoi nimittäin ajan mittaan otollisen maaperän aivan oman koripalloseuran synnylle.

Mutta silloin Kari Harjula oli jo ehtinyt jättää taakseen pitkän uran koripalloilun alalla ja erityisesti yhtenä ToPoLa:n emoseuran, munkkiniemeläisen ToPo:n, piirissä uurastaneena henkilönä.

Itse asiassa Harjulat ovat jopa koko suvun voimin jo 1950-luvulta saakka toimineet pyyteettömästi ensin ToPo:n, sitten ToPoLa:n, Suomen Koripalloliiton ja koko koripallolajin hyväksi. Heidän joukostaan on ollut lähtöisin myös yksi Suomen olympiajoukkueen koripalloilija. Ja ylipäänsäkin Harjulat ovat koripallon alalla edustaneet sellaista antautumista ja sitoutumista, joka on aina erittäin tarpeen yhteisöjen rakentamisessa.

Helsingin Erottajalla sijaitisi aikanaan hyvin kuuluisa apteekki, nimeltään tietysti Erottajan apteekki. Sen omisti apteekki-neuvos *Kalervo Harjula* ja hänellä oli kolme poikaa: *Kari*, *Arjo* ja *Juha*. Kun ToPo vuonna 1966 - tietävästi muuten ensimmäisenä koripalloseurana - julkisti

jäsenmatriikkelinsa (kätevyydellään myös muuten huomiota ja kiitosta herättäneen), sen takakannen sisäsivulla oli lueteltu ne varsin harvat sponsorit, jotka tuohon aikaan ymmärsivät tukea hyvinvoivan seudun köyhää koripalloseuraa. *Kalervo Harjula* oli antanut matriikkeliin kannatusilmoituksen, jossa oli seuraava teksti:

EROTTAJAN APTEEKKI

Erottaja, Helsinki

Omist. Kalervo Harjula

KOLMEN TORPAN POJAN TEKIJÄ

Kuinkas sitten sattuikaan monta vuotta myöhemmin! Vanhin mainituista *Kalervon* pojista, *Kari*, muutti valmistuttuaan Lauttasaareen ja olisi sen jälkeen voinut monen monta kertaa ToPoLa:n *Vuosikirjoihin* kannatusilmoitusta myöntäessään mainita:

SANDOZ Oy

Vattuniemenkatu 8, Helsinki

Ilmoituksen antanut Kari Harjula

KOLMEN ToPoLa:N POJAN TEKIJÄ

Lauttasaarelainen veljessarja *Tero*, *Panu* ja *Ilari Harjula* muodosti nimittäin merkittävän osan ToPoLa:n ydintä sen syntyvaiheissa ja vielä paljon myöhemminkin. Pojista *Tero* on muuttanut ulkomaille, *Ilari* jatkaa pelaamistaan ja lahjakkaasta, edesmenneestä *Panusta* on tässä kirjassa oma kirjoituksensa.

Mutta ennen kuin näin pitkälle oli päästy, oli ehtinyt tapahtua jo paljon muuta. Ka-

lervo Harjulan pojista *Kari* oli nimittäin liittynyt ToPo:on jo varhain opiskeluaikanaan ja hänet valittiin hyvin pian myös seuran hallitukseen.

Eräässä vaiheessa *Kari Harjulan* vallan hassuna tittelinä vanhan ToPo:n johtokunnassa oli "kantomies". Tämä "virka" oli peräisin ToPo:n kahdesta edeltäjästä toisen, *Munkkiniemen Urheilu-Veikkosten (MUV)*, vanhoista säännöistä vuodelta 1932 ja peräisin ajalta, jolloin MUV oli yleisseura ja sen jäsenmaksujen kerääminen oli vaikea, mutta antoisa tehtävä. Myöhemmin MUV fuusioitui *Munkkiniemen Voimailijoiden* kanssa yhdeksi seuraksi ja uusi seura otti vuonna 1948 nimekseen *Torpan Pojat (ToPo)*.

Kari Harjula oli 1960-luvulla ToPo:n kantavia voimia ja sen johtokunnan jäsen. Hän myös valmensi pitkään ToPo:ssa mm. sitä joukkuetta, jossa nuori ja lupava *Juha-Pekka Klinga* pelasi.

ToPo ei pitänyt oikein siitä, että *Suomen Koripalloliitto* ei sen mielestä suhtautunut kyllin myönteisesti juniorikoulutukseen. Niinpä ToPo:ssa päätettiin ympätä silloinen filosofian ylioppilas *Kari Harjula* mukaan Koripalloliiton hallitukseen. Ja koska ToPo aavisti olevansa liiton silmäntekevien mielestä hieman vastaranan kiisken maineessa, ryhdyttiin valmistelemaan oikeata vaalikampanjaa.

Tuohon aikaan ei kopiokoneita ollut liiemmälti käytettävissä ja monisteen sijas-

ta kirjeen yksilöllinen alkuperäiskappale katsottiinkin yleensä kyllin arvovaltaiseksi viestintävälineeksi. Niinpä sitten tällaisia tehtäviä suorittamaan rakennettulla, automaattisella ja reikänauhaohjautulla Just-O-Writer-kirjoituskoneella monistettiin 140 kappaletta vastaanottajan nimeä ja osoitetta vaille tarkalleen samanlaisia ja samansisältöisiä, mutta silti yksilöllisiä vaalikirjeitä Koripalloliiton jäsenseuroille ja kehoitettiin niitä liittokoukussa äänestämään ToPo:n ehdokasta Kari Harjulaa yhdeksi jäseneksi liiton hallitukseen.

Kerrotaan, että silloisen päävalmentajan *Kalevi Tuomisen* saatua Rukalla tuon kirjeen käsiinsä hänen äänensä oli kuulunut voimakkaana ympäristöön. "*Kallu*" oli aivan ilmeisesti erehtynyt kirjeellä harjoitetun kampanjan laadusta ja luultu, että kyseessä oli jonkinlainen vallankumous, jollaisesta ei ollut suinkaan kysymys. Mutta Kari Harjula pääsi suuren äänimäärän kantamana liiton hallitukseen ja loppujen lopuksi kaikki olivat tulokseen tyytyväisiä.

Harjulan veljessarjan nuorimmasta, *Juha*, tuli maajoukkueen pelaaja ja hänen koripallouransa huipentui Suomen joukkueen jäsenyyteen Tokion olympiakisoissa vuonna 1964. Tokion kisat ovatkin tähän mennessä ainoat olympialaiset, joihin Suomen joukkue on selviytynyt pelaamalla (vuoden 1952 kisoissahan Helsingissä Suomi isäntämaana oli itseohjautettu osallistumaan kaikkiin lajeihin). Parhaat pelaajavuotensa Juha Harjula vietti kuitenkin Yhdysvalloissa ja oli sieltä palattuaan halukas enää lauhduttelemaan alemmissa sarjoissa. Nykyisin hän toimii Puolustusministeriön palveluksessa neuvottelevana virkamiehenä. Juha Harjulan poika *Lauri* on pelannut koripalloa Lauttasaaren Myllykalliolla.

ToPoLa:n syntyvaiheissa ja perustamisessa silloin jo lukunsa päättäneellä ja Lauttasaareen sijoittuneella Kari Harjulla oli suuri ja merkittävä osuus. Lukenottamatta sitä, että hänen kolme poi-

kaansa, veljessarja Tero, Panu ja Ilari, muodostivat melkoisen osan uuden seuran tulevasta pelaajamateriaalista, myös Karin energisyys ja lajin tuntemus olivat ratkaisevaksi avuksi sen perustamisessa. Ensi alkuun jopa Harjuloiden kotiosoite Lauttasaaren Otavantiellä oli myös ToPoLa:n virallinen osoite ja kaikki asiaan kuuluvat paperit luukutettiin sinne - kenties suorastaan *Maija* Harjulan "harmiksi".

ToPoLa:n alkuvuosina myös Karin työnantajan tuki oli merkittävä: saimme pitää usein kokouksiamme sen tiloissa ja ToPoLa:n *Vuosikirjoissa* tuo tunnettu lääkealan yritys ilmoitteli toistuvasti. Toimissaan aikanaan Lions Club Helsinki-Lauttasaaressa Kari huolehti aina siitä, että myös ToPoLa muistettiin tukea jaettaessa.

Tero, Kari Harjulan pojista vanhin, pelasi vuosia ToPoLa:n ykkösessä. Hänellä oli hivelevän kaunis ja korkea *hypäri*, joka myös lähti verrattain kaukaa korista. Työ ja opiskelu ovat sittemmin vieneet Teron pankkimieheksi Luxemburgiin. Hän on naimisissa ja Kari Harjulasta on vuonna 1997 tullut isoisa. Toivomme Tero Harjulan aikanaan ajautuvan takaisin kotimaahan ja liittyvän ToPoLa:n ikämiesjoukkueeseen, joka voi muodostua jo vuosittu-

Keskimmäinen pojista, Panu Harjula, oli luultavasti kaikkein lahjakkain ToPoLa:n tähänastisista pelaajista. Hänestä ja hänen traagisesta poismenostaan kerrotaan toisaalla tässä kirjassa.

Veljessarjan nuorin, Ilari, pelaa edelleen ToPoLa:n BPB-joukkueessa liukkaana ja teknisenä laiturina, asuu Lauttasaaressa Melkonkadulla ja opiskelee.

Kuten muualla tässä kirjassa on kerrottu, ToPoLa:n syntyyn vaikutti ratkaisevalla tavalla tarve rahdata poikia Lauttasaaresta siltojen yli kauas Munkkiniemeen koripalloa pelaamaan. Kari Harjula kertoo, yhtenä ToPoLa:n alkuunpanemiseen joh-

taneista vaikuttajista, että samalla kun tuohon aikaan koripallo lajina puuttui Lauttasaaresta kokonaan, harjoitussalien vuokraaminen siellä näytti olevan kuitenkin helpompaa kuin muualla. Viimeksi mainitussa asiassa Kari luotti - eikä turhaan - Myllykallion koulun silloiseen rehtoriin ja entiseen koripallon mestaruussarjapelaajaan *Tage Henrikssonin*, jonka haastattelu on myös ilmestynyt tässä kirjassa.

Myös tämä luottamus vaikutti ratkaisevasti päätökseen aloittaa oman koripalloseuran toiminta Lauttasaaressa.

Kari: "Oli se sinänsä aika haasteellinen alku, se oli suorastaan ihan mukavaa!"

Kari heittäytyikin toimintaan mukana kaikin voimin ja mm. otti neljäksi vuodeksi valmennettavikseen vuonna 1964 syntyneet minit. Hän kertoo kuitenkin harkinneensa valmennustyönsä lopettamista siinä vaiheessa, jossa hän ei enää uskonut pystyvänsä demonstroimaan pojille liikkeitä, vaan nimitteli itseään mukana "kantturaksi".

Isällisenä ja rauhallisena valmentajana Kari omasi peleissä mainion otteen poikiin. Vain kerran häneltä oli eräässä ottelussa mennä "kuppi nurin".

Silloin Karin joukkue pelasi Namikan seudulla Helsingin Vuorikadulla paikallista NMKY:tä vastaan, mutta ToPoLa:n todella isokokoinen sentteri ei millään osannut sijoittua sinne, missä hänen olisi pitänyt olla: kolmen sekunnin alueen rajalle korin alle. Siksi Kari puoliajalla teroittelee nuorelle herralle syvällisesti sekä myös painokkaasti oikean hyökkäyspaikan valinnan tärkeyttä. Tähän puhutteluun kuuluivatkin ne tasan kymmenen minuuttia jotka tauko kesti. Niiden päätteeksi valmentaja vielä kysyi: "*Oletkos ymmärtänyt?!*" - ja sai vastauksen: "*Mun paitani on ihan märkä!*"

ToPoLa:n alkuaikojen johtokunta, jonka jäseniksi nuoret eivät vielä olleet ehtineet

kasvaa ja joka siksi aina koostui ns. vanhemmista ihmisistä, oli Karin mielestä homogeeninen ja mukava. Erityisen lämpimästi hän muistaa pankinjohtaja *Jouko Tuomista*, joka vartioi seuran vähiä rahavaroja ja antoi hyviä neuvoja asioiden hoidossa. Kokoukset olivat tietysti asiallisia eikä niissä jouduttu, kuten eri seuroissa on joskus voinut käydä, alinomaa ottamaan huomioon kroonisen rahapulnan aiheuttamia raameja. *Pauli Leimion* tultua mukaan ToPoLa:n ja sen johtokunnan toimintaan Kari muistaa johtokunnassa pursuneen Paulin sinne tuomia uusia ideoita, joista monet toteutuivat. Esimerkiksi ToPoLa:n logoa, joka on Paulin kehittämä, Kari pitää parhana näkemistään; jopa asiaa täysin tuntematonkin pystyy sen nähdessään oivaltamaan seuran taroituksen.

Kari Harjula ei koskaan loukkaantunut itse otteluissa, mutta harjoituksessa hän kerran sai pallon sormeensa ja siitä napsahti jänne poikki. Ensiapu annettiin Helsingin Kasarminkadun *Kirralla*, jossa lääkäri hoidon jälkeen kysyi, oliko vamma aiheutunut koripallossa. Kari ihmetteli, johtuiko lääkärin arvaus hänen pituudestaan (191 cm) vai jostakin muusta syystä – mihin lääkäri osoitti ToPoLa:n logoa Karin yllä olleessa paidassa ja sanoi: *”Tuostahan sen huomaa!”*

PANU HARJULA *in memoriam*

ToPoLa:n ensimmäiseen, perustavaan junioriryhmään kuulunut Markku Hynninen omistaa tämän muistelman ToPoLa:n ensimmäisiin nuoriin rakentajiin kuuluneen ikätoverinsa, pelito-verinsa ja ystävänsä Panu Harjulan muistolle.

Syksyllä 1971 ainakin seitsemän vuosina 1963-1964 syntynyttä lauttasaarelaista koripalloilijan alkua: *Kimmo Enävuori*, veljekset *Panu* ja *Tero Harjula*, *Markku Hynninen*, *Matti Jokinen*, *Jussi Kojamo* ja *Yrjö Munukka* tutustui silloisen Munk-

Kari Harjulan mielestä jokaisella seuralla on oltava omat tavoitteensa. Häntä ei kummastuta se, että ToPoLa ei vielä ole mestaruussarjassa; päinvastoin: hän ihmettelisi, jos se siellä olisi. Syynä on se, että nykyisin vallitseva lypsyluoke vie myös ToPoLa:ssa kehittyneet lupaavat ja hyvät pelaajat seuroihin, jotka ovat jo SM-sarjassa. Lääkkeeksi tilanteeseen Lauttasaareen on Karinkin mukaan saatava riittävän suuri ja katsomolla varustettu peliareena; sitä ennen mestaruussarjavoitteen saavuttamista on turha toivoa. Areena ei voi taas onnistua, elleivät paikkakunnan sponsorit kytkeydy mukaan sitä toteuttamaan ja sitä tukemaan.

Kari Harjulan mukaan ToPoLa on yhteistyösuhteiden avulla Suomen Koripalloliiton kanssa saanut myös erinomaista mainetta koripallopiireissä. Niinikään monivuotinen VPK-yhteistyö otteluiden järjestelyissä on tuottanut seuralle ansaittua mainetta ja kunniaa. Karin mukaan ToPoLa:lle on ollut runsaasti hyötyä myös seuran suhteista Suomen koripalloliiton mahtimiehiin, sillä lähes parikymmentä heistä on vieraillut seuran eri tilaisuuksissa. Kukaan heistä ei ole kieltäytynyt kutsusta, vaan kaikki ovat tulleet erittäin mielellään.

kiniemen kansakoulun tiloissa ensimmäistä kertaa ohjatusti koripalloilun saloihin. Tuolloin muistan parhaiden pelitossujen olleen *Converse*-merkkisiä ja *Mikasan* aloittelien minikoripalloilun välinepuolella. Omat ensimmäiset tossuni olivat *Nokian Pamit*, jollaisia siihen aikaan oli melkein jokaisella aloittelijalla.

Harjoituksiin valmistautuminen aloitettiin pukeutumalla peliasuun jo hyvissä ajoin ennen lähtöä. Meistä oli tietysti hienoa ja mahtavaa harjoitella *ToPo:n* väreissä; seuralla oli peliasuista varmaan

Kari Harjula oli tasan kymmenen vuotta ToPoLa:n johtokunnan jäsenenä. Hänellä oli kuitenkin mielessään jo paljon aikaisemmin syntynyt suunnitelma, jonka mukaan hän täyttävänsä vuonna 1987 viisikymmentä vuotta luopuu siihenastisista sivuharrastuksistaan. Päätäväisenä miehenä Kari myös toteutti suunnitelmansa ja uskalsi tehdä ratkaisuja, jollaiset jäävä useimmilta toteuttamatta. Tyylikkäästään arvioi silloin tehneensä velvollisuutensa koripallon osalta ja vaihtoi lajia. Golf on vienyt miehen mennessään – ta-soitusta emme tiedä, mutta luulemme sen olevan aika hyvä, varsinkin, kun ottaa huomioon Karin pallosilmän.

Tämän kertomuksen tultua painosta Kari Harjula, *”Sakun”*, *”Bäsänin”* ja muillakin lempinimillä tunnettu, koripalloa kaikesta huolimatta yhä edelleen pelaava *Mökin Äijien* sentteri, on jo hyvissä ajoin ehtinyt viettää 60-vuotispäiväänsä. Touhun Pojat ry, Lauttasaari on syvästi kiitollinen sekä Karille että kaikille Harjulan perheen jäsenille heidän työpanoksistaan. Niiden merkitystä ToPoLa:n perustamisessa ja myöhemmässä kasvattamisessa on vaikeata kyllin arvostaa. Ehkäpä myös ToPo jossakin vaiheessa muistaa tuota senkin piirissä paljon työtä tehnyttä koripallosukua? (*THy*)

toisenlainen käsitys. Syy jonka vuoksi peliasuun pukeuduttiin etukäteen, jo ennen lähtöä harjoituksiin, oli selvä: siihen aikaan tarjolla olleista kymmenestä pallosta vain kaksi oli pomputtaessa hyvin hallittavissa ja jokainen tietysti halusi itselleen toisen näistä palloista. Valmentajana meillä oli Panu ja Tero Harjulan isä *Kari Harjula*, joka tätä tänään, 22.9.1997, kirjoitettaessa täyttää kuusikymmentä vuotta.

Syksyllä 1972 (jos oikein muistan) harjoituksiin ”tuotiin” *Kari-Pekka Klinga*,

jonka loistava koripalloura sai silloin alkunsa. Pelit pelasimme vaihtelevin menestyksin (milloin suuremmin, milloin pienemmin tappioin) HNMKY:n salilla silloisen Hotelli Hospizin kattohuoneistossa ja "Pere" erottui jo silloin, alusta saakka, kaikista muista.

Oppimiskynnys oli joukkueemme piirissä varsin vaihteleva, mutta Panu Harjula osoittautui jo varhain liikunnallisesti monipuoliseksi ja lahjakkaaksi koripalloilijaksi. Itse muistan jo silloin varsin tarkoin seuranneeni Panun kuvioita sekä harjoitusten että pelien yhteydessä. Ehkä jo tuolloin syntyi se meidän kahden välinen yhteispeli, jota jatkui aina vuoteen 1989, jolloin jäin ToPoLa:n edustusjoukkueen. Minä tiesin aina, minne Panu liikkui ja hän tiesi, mistä minun syöttöni olisi tuleva.

Joitakin vuosia pelattuamme meidän joukkueemme jaettiin syntymävuoden perusteella kahteen osaan: vuonna 1964 ja vuonna 1963 syntyneisiin pelaajiin. Panu, Jussi, Kimmo ja minä jatkoimme nuoremmissa ja valmentajiksemme tulivat Antti Kaihovaara ja Alf Strömberg. Vuonna 1963 syntyneet taas jatkoivat Peren johdolla ja saavuttivat menestystä jopa nuorten SM-tasolla, kun meidän aikamme oli vasta tulossa.

Mutta Panu johdatti joukkueen kapteenina meidät yhä useammin ottelun jälkeen "viivalle" voittajina huutamaan ja kehityksemme joukkueena nousi suorastaan kohisemalla. Eräs mieleenpainuvimpia niistä hetkistä, joina Panu taidoillaan johdatti meidät tärkeään voittoon C1-junioreina, oli Forssassa *FoKoPo*:a vastaan pelattu karsintaottelu. Ottelu eteni ensin tasaisena koritehtailuna aina varsinaisen peliajan päättymiseen saakka. Siihen mennessä Panu oli tehnyt omalta takamiespaikaltaan, noin 6-10 metriä korista, noin kuusikymmentä prosenttia joukkueen pisteistä. Mutta ottelun jatkoajasta tuli yksi kiihkeimmistä jaksoista, joita olen

koskaan kokenut, vaikka itse seurasinkin pelin viimeisiä minutteja pukukopissa ja kuuntelin sieltä käsin yleisön huutojen perusteella, kumpi joukkue aina kulloinkin tehtiin pisteitä. Jopa eräs joukkueemme rauhallisista pelaajista suivaantui ottelun tiimellyksessä hänen mielestään väärästä tuomiosta niin, että hän alkoi katsomon tuoleilla sisustaa hallia uudelleen. Nämä asiat eivät kuitenkaan vaikuttaneet itse otteluun millään tavalla, vaan Panu jatkoi omaa peliään ja teki muistaakseni kaksitoista kaikista meidän joukkueemme jatkoajalla saamista neljästätoista pisteistä. Saavutus oli jo sinänsä niin huomionarvoinen, että Forssan paikallislehti varasi seuraavana päivänä ottelulle huomattavasti palstatilaa ja teki Panun suorituksesta urheilusivujensa päätöskönnön. Tämän kirjoituksen tiedän Panun huolellisesti säilyttäneen; toivottavasti se on edelleen tallella.

Ensin ToPo:n ja sitten ToPoLa:n aika kului, vuodet vierivät ja joukkueemme muuttui ja kehittyi niiden varrella. Mutta sen perusrunko, johon kuuluivat valmentaja Antti Kaihovaara ja pelaajat *Lauri Erkko, Timo Heiskanen, Ville Jaakkola, Carolus Adolfsson, Kari Niinimäki, Markku Antikainen, Kari Ant-Wuorinen, Risto Lapatto, Jussi Kojamo, Kimmo Enävuori, Matti Juvonen, Panu Harjula* ja Markku Hynninen, pysyi samana aina B1-junioreihin saakka, joina saavutimme poikien B-juniorien pronssitilan. Mutta sitten opiskelu, muut harrastukset ja ensimmäiset tyttöystävät panivat pakan niin sekaisin, että vuonna 1982 muodostettiin ToPoLa:n ensimmäinen aluesarjan joukkue, jossa pelasi ainoastaan lauttasaarelaisia entisiä ToPo:laisia.

Nousu sarjaportailta ylemmälle tasolle ei taidollisesti tuottanut joukkueellemme tuskia, mutta niin teki lähinnä psyykkisen puoli, jonka kehityksen tason heikkouden vuoksi missasimme muutamia tärkeitä otteluita. Mutta vuosien varrella Panun rooli joukkueen kapteenina vain

voimistui ja hänen johdollaan voitettui ottelet olivat mieleenpainuvia ja antoisia. Tuskin kukaan meidän joukkueessamme pelanneista voisi arvostaa Panua korkeammalle, koska meistä hän oli paras. Olen vuosien varrella monesti miettinyt asiaa, joka kuvastaa Panun omistautumista joukkueelleen ja seuralle, nimittäin että vaikka hän selvästi oli SM-tason pelaaja, hän ei koskaan jättänyt meitä eikä seuraansa. Hän oli joukkuepelaaja vailla vertaakaan. Myös oma ystävytyteni Panun kanssa kehittyi ja lujittui vuosien varrella ja jättäessäni ToPoLa:n edustusjoukkueen vuonna 1989 onnellisen perhetapahtuman vuoksi olo tuntui minusta myös tyhjältä ja siltä kohdin tuntuu vieläkin. Koripallo oli menettänyt otteensa minusta.

Mutta Panu jatkoi omalla tahollaan: hän ehti suorittaa oikeustieteen opintonsa kandidaatin tutkintoon varten vain muutamia tenttiä vaille valmiiksi ja ToPoLa:n edustusjoukkueen kapteenina ja johtajana hän oli oman irtautumisensa jälkeen vielä seuraavat kaksi ja puoli vuotta. Uskoen, että ne nuoret juniorit, jotka näkivät hänet johtamassa joukkueen nousua läpi koko 1980-luvun ja 1990-luvun alkuun, ovat saaneet hänen esimerkistään ja taidoistaan vaikutteita, jotka osaltaan ovat siivittäneet heidän kehitystään sekä yksilöinä että joukkuepelaajina.

Lauttasaarelaiset koripalloilijat, kumpponi *Markus* ja ystävät oikeustieteellisessä tiedekunnassa sekä purjehduksessa parissa saivat aina nauttia Panun seurasta täysillä hänen ollessaan mukana.

Aamupäivällä sunnuntaina 7.4.1991 puhelin soi. Soittaja oli Panun nuorempi veli *Ilari*, joka ilmoitti, että *Europe 92* maailman ympäri purjehduskilpailu osuudella Galapagossaarista länteen *Cadac*-venettä, jonka miehistöön Panu kuului, oli kohdannut onnettomuus ja että Panu oli sen johdosta pudonnut mereen. Kaikista yrityksistä huolimatta etsintä oli lauantaina 6.4.1991 jouduttu tuloksettomina lopettamaan.

Tilanne tuntui epätodelliselta ja muistan puhelun jälkeen istuneeni sohvalla ja vain tuijottaneeni televisioruutua. Ainoa sillä hetkellä mieleeni tullut asia oli, että kaikki jäi kesken...

KYLLIKKI HEIKKALA

Heikkalat ovat erittäin mukava perhe Lauttasaaren Katajajarjusta: isä, äiti, tytär ja poika eli perinteinen ja harmoninen kooste. Siitä huolimatta, että isä Pertti Heikkala istuu Lauttasaaren yhteiskoulun johtokunnassa ja lapset Tiina sekä Jani ovat vuosikausia koripalloilleet menestyksellisesti ToPoLa:ssa, keskitymme nyt kuitenkin äitiin, Kyllikki Heikkalaan.

ToPoLa:n Mikro ykkösissä esiintyy vuonna 1984 ensimmäisen kerran pelaaja nimeltä Heikkala. Hän oli Jani. Vuonna 1987 mukaan tulee Tiina Heikkala. Nuorten mukanaolossa oli sitten tarpeeksi motivaatiota myös äiti Kyllikille, joka innostui ToPoLa:sta ja ryhtyi tarmokkaasti organisoimaan bufetteja ynnä muuta Myllykallion ja LYK:n turnausten tueksi.

Tosin Kyllikki tunnusti olleensa jo koulu-aikoinaan kiinnostunut koripallosta, missä myös hänen kohtuullinen pituutensa oli avuksi. Riemukkaasti mukaan teemään Myllykalliolla turnausbuffettia hän ensimmäistä kertaa meni vuonna 1984. Tuolloin mukana jo olivat myös ainakin tarmokkaat rouvat *Liisa Nieminen, Riitta Valtonen, Raili Onnela* ja *Leila Hämäläinen*. Ja Kyllikki kutsuttiin tietysti hetimiten myös ToPoLa:n johtokuntaan, jossa useimmat bufetin puuhaajat jo ennestään vaikuttivat.

Kyllikki Heikkalan motiivi hänen toiminnassaan oli tietenkin se, että hänen molemmat lapsensa aktiivisesti harjoittelivat ja pelasivat ToPoLa:ssa. Näin koripallo löi suurelta osin perheen koko viikko-

ohjelman. Myös Tiina ja Jani hyväksyivät täysin sen, että heidän äitinsä touhusi mukana kuvioissa - he olivat siitä ylpeitä ja iloisin ottein sekä selkää vääränä kanniskelivat turnauksissa limsakoreja sisään ja ulos. Mutta ToPoLa oli ollut nimenä tuttu Kyllikki Heikkalalle jo kauan ennen Tiinan ja Janin liittymistä siihen. Seura vain usein, jopa automaattisesti, yhdistettiin ToPo:on ja sellaista tapahtuu yhä edelleen. On aina hauskaa selostaa tietämättömille asian todellinen laita.

Turnausten kahvilan ja myyntipöytien, arpajaisten sekä muun tarpeellisen saaminen ajoissa myyntikuntoon oli tarkkaa ja vakavaa työtä. Se edellytti myös runsaasti yhteydenottoja eri liikeyrityksiin, kouluihin ja eritoten muihin pelaajien vanhempiin. Kyllikki kertoo "kiusanneensa" näitä eri tahoja erittäin ystävällisesti puhelimitse - eikä hän kertaakaan saanut kielteisiä vastauksia. Tosin hän sanoo valinneensa kohteet psykologisesti jo etukäteen. Hänellä oli tässä käytössään aina oma listansa merkintöineen. Hänen saatuaan merkityksi siihen joitakin mahdollisia uusia mukanaolijavanhempia häneltä harvoin saattoi joku aikaisemmin aktiivisesti toiminut äiti vahingossa jäädä väliin - ja voi, kuinka loukkaantunutta tämä saattoi hetken esittää lauhtuakseen kuitenkin hyvin pian.

Kahden turnauksen nettotuotot kautta kohti edustivat merkittävää osaa ToPoLa:n taloudessa. Kyllikki kertoo varsinkin arpajaisten sujuneen mallikkaasti, paitsi erällä kerralla, jolloin pallointopöydän äärellä sitä tuijottamassa

seisokeli tuntematon mies, joka ei näyttänyt edes lauttasaarelaiselta. Jonkin aikaa siinä joutuiluutaan mies kysäisi myytävien arpojen kokonaismäärää ja sen kuultuaan ilmoitti ostavansa kaikki arvat yhdellä kertaa. Hieman hätääntynyt Kyllikki suostui kauppaan, mies kahmaisi voitot suureen kantokassiinsa ja viiletti ulos yhteiskoulun salista. Sen koommin hänestä ei tiettävästi ole tehty havaintoja. Levisi huhu, joka halusi syyllistää arpajaisvoittojen "rosvoamisesta" jonkin kilpailevan seuran edustajan - mene ja tiedä. Mutta kahvilan henkilökunta sai sitten koko päivän myydä ei-oota arpojen sijasta, sillä isokokoinen tuntematon oli suorittanut ostonsa heti aikaisin aamulla.

Erään kerran alkuvuosina Myllykalliolla tapahtui lievätkö kömmähdys. Rouvat pyörittelivät arpoja ja niistä koottuja myyntikiekkoja, mansetteja, kun vahingossa lähes kaikki voittoarvat joutuivat yhdelle samanväristen arpojen rullalle. Mikropoika *Kari Hevossaari*, jolla usein oli hyvä onni arpajaisissa, tutki arpojen menekkiä pitkään ja tarkkaan ja suhautti sitten kavereilleen ohjeen, että "*ostakaa vain noita vaaleansinisiä; niillä voittaa koko ajan*". Kyllikille tuli hänen omien sanojensa mukaan kylmä hiki ja jo seuraavan ottelun aikana hän vaihdatti systeeminsä kokonaan uudeksi.

Turnausten nettotuotto pyöri 1980-luvulla ja 1990-luvun alussa jokseenkin säännöllisesti neljäntuhannen-kuudentuhannen markan paikkeilla kerralta. Erään kerran Lauttasaaren yhteiskoulussa järjestetyn turnauksen markoissa ilmaista

Markku Hynninen

nettotuotto alkoi numerolla kahdeksan. Sillä kerralla Gyldenintien KOP:issa, jossa ToPoLa:lla oli urheiluseuralle varsin harvinainen luotollinen shekkitili, tiskille kaadettiin mahtava kolikkoläjä ja paksut niput erittäin rypyisiä seteleitä.

Kyllikki Heikkala ei muista toimintavuosiltaan 1984-1992 ToPoLa:n hommistaa yhtään ainoata pettymystä eikä ei-toivottua tapahtumaa. Kerran kuitenkin kaikki näytti peräti uhkaavalta. Pertti Heikkala oli matkoilla ja Katajaharjuntie kymppin pihalla oli valtava määrä tavaraa

TAGE HENRIKSSON

Koripalloilija Tage Henriksson, sittemmin Lauttasaaren Myllykallion koulun pitkäaikainen opettaja ja rehtori, lempinimeltään "Pehtori", esiintyy koripallon tilastokirjassa SM-sarjassa vuonna 1954 ja on siihen mennessä pelannut yhdeksässätoista SM-ottelussa. Samassa joukkueessa hänen kanssaan pelasivat myös muun muassa silloisen maajoukkueen takamieskaksikon muodostaneet Eero Salonen ja Kalevi Sylander. Samana vuonna mukana olivat edelleen koripalloilijakuuluisuudet Leo Ahlbom, Reino Björn ja Matti Nenonen. Tage Henriksson, 182 cm, kuului myös oman aikansa pitkiin pelaajiin.

Tage Henrikssonia kiinnosti kuitenkin ennen muuta opiskelu - hän aikoi valmistua kansankynttiläksi Opettajakorkeakoulusta ja suunnitelmallisesti toteuttikin tämän tavoitteensa - joten hän sittemmin pelasi koripalloa vain SAUL:n (Suomen Akateeminen Urheiluliitto) sarjoissa. Päätös oli rohkea ja viisas, sillä moni sotien jälkeisen ajan opiskelijapolven palloilija sortui harrastuksensa pariin niin tiiviisti, että valmistuminen ainakin viivästyi, jos ei jäänyt kokonaan kesken.

Mutta huolimatta Tage Henrikssonin ver-

odottamassa seuran puheenjohtajaa ja hänen autoaan. Aika kului, kello oli jo kahdeksan aamulla ja työt oli pakko päästä pian alkamaan - mutta puheenjohtaja sen kuin vain nukkui, hallussaan senkertaisen turnauspaikan, Myllykallion koulun, avain! Hän heräsi puhelimen soittoon ja kuuli Kyllikin erittäin sivistyneellä äänellä ilmoittavan, että aikaa oli vähän, jos olenkaan, suoriutua paikalle. Siitäkin sitten kyllä selviydyttiin - mutta koulun pihalla kylmästä hytisevä joukko muljauteli kuitenkin puheenjohtajaa alkuun aika pahasti.

rattain lyhyeksi jääneestä SM-koripalloilijan urasta hän on tehnyt lajinsa hyväksi paljonkin enemmän kuin moni maajoukkueen höylä ja pistenikkari - luultavasti enemmän kuin hän itseään osaa arvata. Ja ToPoLa:n synnyssä tämän myhäilevän rehtorin osuus on ollut suorastaan ratkaiseva!

Tagen opetettua kolmekymmentäseitsemän vuotta yhteen menoon ja lähdettyä oikein hyvin ansaitulle eläkkeelle Myllykallion koulun rehtorin toimesta hänellä on nyt, viiden vapaavuoden jälkeen, erinomainen näkökulma ToPoLa:an. Tämän kirjoittaja kävi puhuttamassa rehtoria Friisilän Holmanmäentiellä, jonka ainoa haittapuoli on hänen mielestään se, että sinne ei tule Lauttasaari-lehteä!

Miksi oikein ryhdyit jo alusta saakka puuhaamaan ToPoLa:ssa?

"No sen tähden, kun Teitä erään kerran ihan asiallisesti tunkeutui meille rehtorin kansliaan kolme miestä: Paavo Suhonen, Kari Harjula ja Tom Hynninen ja esitti suhteellisen vaativalta, mutta silti ystävällistä äänenpainoa käyttäen, että Lauttasaareen on syytä perustaa koripalloseura. Pieniä poikaparkoja kun muuten oli kuskattava aina vieraille paikkakunnalle

Haastatteluhetken tässä vaiheessa myös Tiina "Tintti" Heikkala istuutui kahvipöytään ja todisti, kuinka hauskaa oli ollut pyöritellä arpoja ja järjestellä myyntipöytiä. Totesimme kaikki, että nuo vuodet olivat olleet ikimuistoisia ja että ne olivat antaneet meille jokaiselle paljon.

Kyllikin mieleen oli erityisesti jäänyt se, miten hänen itsensä lähdettyä sunnuntai-iltaisin takki tyhjänä Myllykalliolta yhteiskoulun rehtori Tage Henriksson ja ToPoLa:n puheenjohtaja raahasivat runsaan näköisiä mustia jätösäkkejä ulos roskikseen. (THy)

asti palloilemaan! Myös Olli Mustonen kävi luonani vielä hieman myöhemmin kertomassa saman asian ja puristamassa kättäni tunnetulla tavallaan. Ja ajatushan oli tietenkin myös se, että Myllykallion koulun sali olisi uudelle seuralle sopiva treenaus- ja ottelupaikka.

Mutta sitten samat herrat kolistelivat hermostuneina jälleen parin viikon kuluttua rehtorin kanslian porstuassa. He sanoivat, että Sinun salissasihan ei ole minäkäänlaisia koripallotelineitä. No, minä tein asiasta anomuksen kouluviraston kautta Helsingin kaupungille ja sitten meille tuli joitakin miehiä ja kiinnitti voimistelusalii neljä minikoria. Taisi olla niin, että silloinen trendi oli peruskoulun valuttua myös etelään, jotta kouluja päijättiin ja hyvitetiin - ainakin aluksi."

Jäit sitten pitkäksi aikaa mukaan ToPoLa:n hallitukseenkin.

"Sehän oli ihan luonnollinen seuraus kaikesta tapahtuneesta. Laji oli tuttu, perukka oikein hyvää ja itse siitä seurastakin näytti koko ajan kehittyvän aina vain parempi ja voimakkaampi. Ja oman kouluni pojathan siellä ToPoLa:sa ensi aikuun harjoittelivat ja pelasivat. Tämä pätevämpää syytä ei ole olemassa!"

Mitä ToPoLa alkoi merkitä koulullesi?

"Sehän oli koulun suurin hitti niinä vuosina. Oppilaiden keskuudessa seuran perustaminen oli valtava tapahtuma; kaikki siitä hölisisivät myönteisesti ja innostuneina. Kävin aina syksyisin kolmansissa luokissa puhumassa pojille koripallon hyödyllisyydestä yleensä ja meidän koulussamme aivan erikseen. Myöhemminä vuosina saatoinkin kohdistaa sanani sitten myös tytöille.

Aivan asiallisesti otettuna ToPoLa:n tulo Laitasaareen monipuolisti ala-asteen liikuntaa siellä hyvinkin paljon. Koko kansakoululaitoksen heikoin osahan oli aina ollut se, että nimenomaan luokanopettajajärjestelmässä liikunta oli pakostakin tahtonut jäädä huonosti hoidetuksi. Eikä sen jälkeen peruskoulukaan muuttanut tilannetta.

Hatara systeemi tarjosi kaupungin taholta käytettäväksi kylläkin ns. liikkuvan liikunnanohjaajan, joka ei tietenkään ehtinyt edes käydä lukuvuoden aikana kaikkissa kohteissaan, kunnollisesta ohjauksesta puhumattakaan. Minua hämmästyttää vielä se, että erikoisopiskelu on levinnyt jo ala-asteille esimerkiksi kielissä, mutta liikuntaan ei ole kiinnitetty kovin paljoa huomiota - kuitenkin sen verran, että liikuntatunteja on vähennetty.

Toivonkin hartaasti, että jostakin instituutista joskus valmistuisi sellaisiakin luokanopettajia, jotka olisivat saaneet erikoiskoulutusta myös liikunnan alalla. Julkisuudessa on aivan oikeutetusti oltu viime vuosina huolestuneita nuorten fyysisen kunnan rapautumisesta - monistakin eri syistä. Tilanteen korjaamiseen mennee parikin vuosikymmentä - siinäkin tapauksessa, että Opetushallitus tekisi täyskäännöksen asiassa jo huomenna.

Mutta ToPoLa aivan selvästi rikastutti meillä liikuntatuntien ohjelmaa. Eräät opettajani jopa ryhtyivät peluuttamaan koripalloa. Luokat olivat tosin aika suuria ja tietenkin ne, jotka olivat mukana jo

ToPoLa:ssa, osasivat koripalloa muita enemmän. Mutta vaikka tällaisia hankaluuksia oli matkan varrella, tämä kaikki oli kuitenkin hauskaa.

Erityisen paljon arvoa annan ToPoLa:n kehittämiselle ja järjestämiselle Myllykallio-turnauksille. Myös oppilaiden vanhemmat innostuivat tulemaan niihin mukaan ja tapahtuma muodostui "Myltsillä" oikein vuosittaiseksi kohokohdaksi. Muistan myös elävästi ne monet sunnuntai-illat, joina turnauksen päätyttyä Tom Hynnisen kanssa kanniskelin mustia jätessäkkejä koulun roskikseen. Sydän kylmänä odottelin sitten aina maanantaiaamua, jolloin aurinko armottomasti ehkä paljastaisi turnauksen mahdollisesti aiheuttamat aineelliset tuhot. Mutta sellaisia ei koskaan tullut ilmi.

Vuoden 1992 helmikuussa pidetyn Myllykallio-turnauksen päätteeksi ToPoLa ojensi minulle lähes metrin korkuisen pytyyn kiitokseksi pitkämielisyydestä ja ties mistä. Se on lasivitriniissä kotonani eikä siihen saa panna kukkia eikä mitään muutakaan. Pytyyn kylkeen on kaiverrettu teksti:

Rehtori Tagelle
Myllykallio-turnauksen
ISÄLLE
ToPoLa ry
1992

Miten opettajat ja koulun henkilökunta suhtautuivat ToPoLa:an?

"Monet opettajat, eivät tietenkään kaikki, olivat kyllä kiinnostuneita. Eikä kenelläkään tietenkään ollut mitään sitä vastaan, että koulu ja seura olivat paljolti yhtä. Moni opettaja ehkä havaitsi koripalloilijoiden olevan virkeitä ja varsin hyvässä kunnossa myös tunneilla. Myllykallion koulu alkoi myös osallistua ala-asteiden turnauksiin ja näin se sai mainettakin.

Koulun siivoojat taisivat vähitellen huomata eron aikaisempien lukuvuosien rin-

nalla, sillä salia käytettiin paljon.

Myllykallion koulun vahtimestarit saavat ToPoLa:lta arvosanan kymmenen plus. Jokaisen koulun "ylin käskynhaltijahan" on varmaan jo vuosisatojen ajan ollut vahtimestari. Jos hän on tyytyväinen, niin koulu toimii. Näin oli myös minun aikani ja näin uskon olevan nytkin. Niinpä Myllykallion koulussa minun aikani toimineille vahtimestareille, herroille Markku Jokinen ja Alpo Huisman läheltäkin tässä paljon terveisiä ja kiitokseni - missä he nyt lienevätkin. Jokinen ajoi vapaa-aikoinaan taksia ja paranteli univelkaansa voimistelusalin alapuolella olleessa asunnossaan - eikä häiriintynyt koripalloilijoiden pompottelusta. Ja Huisman oli urheilumiehiä kiireestä kantapäähän ja laati jo heti taloon tultuaan sen lähtietienosta tarkan suunnistuskartan. ToPoLa:n hän hyväksyi mielellään ja seurasi kiinnostuneena sen nuorten kasvamista."

Ketkä näistä nuorista ovat ehkä erikoisesti jääneet mieleesi?

"Kävin monesti katsomassa ToPoLa:n harjoituksia; siellähän nuoret hyppivät vallan tavattomasti ja näyttivät silti oppivan koripalloakin. Vuonna 1969 syntynyt Harri Wihuri, ToPoLa, ilmaantui erään kerran kansliaani kovin katuvaaisena ja nolona; hän kun oli potkaissut vahingossa koulun pääoven alimman ikkunalasinsirpaleiksi. Nyt Harristakin on tullut jo diplomi-insinööri ja hän kuuluu puuhaavan tietotekniikan alalla suuren yhtiön palveluksessa. Tuomas "Tumppi" Suhonen oli hurja koripalloilijan alku ja hänellähän olivat siihen jo geenit valmiina. Kai Kekkosen muistan urheilleen hyvin monessa lajissa ja Hynnisiä ja Harjuloitaan porukassa oli suorastaan vilisemällä. Huomioni kiinnittyi myös terhakkaan ja vikkellä Erkkä Näsäkkälään, vaikkakaan hän ei ollut koulussani. Markku Rosokivi kävi kerran juttelemassa kansliassani ja kertoi aikovansa käydä Amerikassa sekä päästä sen jälkeen pitkälle. Nythän "Kurkku" todellakin on

SM-sarjan pelaajana ToPo:n riveissä, vaikka ei häntä päästetä näköjään kovin usein kentälle.

Ainoatakaan jollakin tavalla hankalaa tyyppiä minulle ei ToPoLa:n nuorista ole jäänyt mieleen; kaikki olivat erittäin positiivisia yksilöitä.”

Millaiseksi koit mukanaolosi ToPoLa:n hallituksessa?

“Sehän oli oikein mukavaa aikaa, kun kaikki olivat intoa puhkuen mukana suunnittelemassa ja ideoimassa asioita. Varinkin Pauli Leimiolla, jonka jo ennes-

tään tunsin täältä Friisilästä, näytti joka kokouksessa olevan mukanaan säkillinen uusia ja mukaansa tempaavia ajatuksia. Pankinjohtaja Jouko Tuominen hoiteli taloutta pilke silmäkulmassaan; hänellä oli jo entuudestaan runsaasti kokemusta ToPo:sta ja Munkkiniemestä. Äitien mukaantulo seuran ja sen hallituksen toimintaan virkisti ja herkisti hallituksen työskentelyä; heidän joukostaan muistan muun muassa Riitta Valtosen ja Irmeli Lembergin - keitään muita unohtamatta - tuoneen siihen aimo annoksen uutta ja nasevaa asiaa.

Koulun rehtorina ja kasvattajana minua

tietenkin innosti tavattomasti lasten ja nuorten vanhempien harras sitoutuneisuus ToPoLa:n toimintaan. Sen lisäksi seuran hallitukset onnistuttiin toistuvasti miehittämään erityisen mukavilla henki- löillä.

Erikoisen kiitollinen olen myös siitä, että seuraajani Myllykallion koulussa, rehtori Marja-Leena Suila, tuntee sympatiaa urheilua kohtaan. Hän on Suomen Koululiikuntaliiton hallituksen jäsen ja uskon, että myös koripalloilu ja ToPoLa saavat hänen kannatuksensa ja tukensa tulevaisuudessakin. Asiat ovat hyvin!” (Haastattelija: Tom Hynninen)

TOM HYNNINEN

Tämän kirjoittaja on tuntenut *Tom Hynnisen* lähes kolmenkymmenen vuoden ajan. Lisäksi olemme ystävyysyhteisöä takastakin menneisyyttä kerratessamme löytäneet monia yhteisiä tuttuja ja jakaneet monia kokemuksia tapahtumista, joissa toisistamme tietämättä olemme olleet yhtäaikaa mukana. Luulen, että olemme toisillemme jotakin, joita on tapana luonnehtia *aikalaisiksi*.

Tuttavuutemme aikana olen toistuvasti hämmästellyt Tom Hynnissä - *“Tommissa”*, kuten hän haluaa itseään kutsutavan - hänen uskomattomalta tuntuvan laajaa ihmissuhdeverkostoaan ja kokemusmääräänsä mitä erilaisimmista asioista ja yhteiskunnan eri aloille suuntautuvista toiminnoista, joille kaikille hän on löytänyt aikaa. *ToPoLa* on niistä vain yksi ja monet muut Lauttasaaren elämäalueet ja toiminnot toinen. Perheyhteyksien pyörittämisen lisäksi hän veti myös konttori-konekaupan toimialayhdistystä suunnilleen yhtä kauan kuin *ToPoLa*:akin. Onkin jotenkin hyvin tyypillistä Tommille, että hän on, oltuaan mukana *ToPoLa*:n perustamisessa, tehnyt työtä ensin melkein sukupolven ajan sen vetäjänä, jatkanut sen jälkeen vielä aktiivisesti vapain muodoin

seuran piirissä - ja, muun muassa, koonnut seuran historiikka varten aineiston, josta vain pieni osa on voitu tässä käyttää hyväksi. Ja niiden muistojen, kaskujen ja kommenttien määrä, joita hän keskustelussa kevyesti pudottaa hihastaan pitämään kiinnostusta yllä, on sekin aivan uskomaton. Niiden aloitteiden ja projektien määrästä, joita hän on eri aloilla pannut alulle tai kehittänyt edelleen, en yritä pitää lukuakaan - koska tiedän, että en ole edes selvillä niistä kaikista.

Lyhyesti: ystäväni Tom Hynninen on henkilö, jota kahdesta syystä on vaikeata kuvata. Tuntuu, että siihen tarvittaisiin tavanomaisten matrikelitietojen sijasta erillinen kirja. Tähän olen voinut ottaa jo tuntemistanikin asioista joitakin poimintoja. On myös vaikeata antaa asioista jonkinlaista kuvaa ilman, että se niitä tuntemattoman mielestä voi tuntua kenties pelkältä kehuskelulta. Vakuutan, että viimeksi mainitusta ei ole kysymys.

Nimi *Hynninen* esiintyy tavan takaa *ToPoLa*:n asioissa myös yhteyksissä, joissa se ei ole liitettävissä - ei ainakaan suoraan - Tommiin. Tämä johtuu useimmissa tapauksissa siitä, että myös Tom-

min perheestä - kuten niin monesta muustakin *ToPoLa*:laisperheestä - on tullut koripallophe. Tommin ja *Marjan* kolme poikaa ovat eri tavoin olleet mukana koripalloilussa ja *ToPoLa*:n toiminnassa nuorimmasta junnuiästä saakka. Esikoinen *Ari* kehitti ja rakensi yhdessä *Ari Haaksialan* kanssa *ToPoLa*:lle sen peleissä Lauttasaaren yhteiskoululla käytettävän sähköisen tulostaulun. Ja sekä *Markku* että *Perttu* ovat kumpikin tehneet omat pitkät uransa lukuisissa eri tehtävissä koripallon ja *ToPoLa*:n piirissä: kummallakin on takanaan, paitsi pelurin taivalta, myös tiensä eri-ikäisten joukkueiden valmentajana ja matkanjohtajana sekä erotuomarin tehtävissä, kuten toisaalla on kerrottu. Lisäksi sekä *Markku* että *Perttu* ovat olleet pitkiä jaksoja myös *ToPoLa*:n hallituksen jäseninä. Ja *ToPoLa*:n *Vuosikirjojen* toimittajat muistavat lukuisat sekä *Vuosikirjan* taloutta merkittävästi kohentaneet yritysilmoitukset, jotka *Markku* omasta laajasta verkostostaan julkaisuun hankki.

ToPoLa:n vaiheissa Tommin kädenjälki näkyy niin monella tavalla ja monessa paikassa, joista voidaan lukea myös tässä kirjassa, että en käy kuvaamaan niitä tässä enää uudestaan. Sen sijaan haluan täs-

sä saada kirjatuksi sen luultavasti harvojen tunteman ja itsellenikin vasta äsken paljastuneen tiedon siitä, mistä Tommin urheiluharrastus on alkuaan peräisin ja miten hänestä on tullut koripalloilija.

Tommin oman kertoman mukaan vastaus ensimmäiseen osaan tästä kysymyksestä palautuu Helsingin kesään vuonna 1947, jolloin neljätoistavuotiaan pojan kotikaupungissa järjestettiin ensimmäiset *Suomen Suurkisat*. Ne olivat näkyvä ja mittava liikuntatapahtuma, kuten nykyään sanottaisiin, joka ehkä enemmän kuin mikään vastaava yleisötilaisuuksien sarja sitä ennen korosti urheilua ja liikuntaa kaikkien eikä vain tähtiurheilijoiden asiaina. Tästä tapahtumasta tuli Tom Hynni-

selle pysyväksi muodostunut virike urheilua kohtaan omanakin harrastuksen ja harjoittamisen kohteena - näin olen ymmärtänyt.

Mutta tällä ei Tommista vielä tullut koripalloilijaa. Se hänestä tuli - edelleen hänen oman kertomansa mukaan - yksinkertaisesti siksi, että kavereiden joukossa oli porukka, joka harrasti tätä silloin vielä uudenlaista, mutta muun muassa helsinkiläisnuorison keskudussa nopeasti leviävää urheilumuotoa. Ja tähän porukkaan Tommi meni mukaan noin vuonna 1948. Ja siitä saakka hän on ollut koripalloilija.

Ja mistäpä Tommin tänäänkin vielä helposti löytää? Hänen lukuisista eri harrastuskohteistaan hyvin usein koripallokentän ääreltä. Viimeksi tätä kirjoittaessani jouduin tarkistamaan Tommilta eräitä tietoja varhaisena arki-iltana ja kuulin hänen kännykästään nuorten ääniä muistutavaa taustakohua. Kysyin, missä Tommi oli, vaikka arvasinkin vastauksen: joo, seuraamassa ToPoLa:n jonkin junujoukkueen harjoituksia, luultavasti Myllykalion (*Myllsin*) tai Lauttasaaren yhteiskoulun (*Lykin*) salissa!

Onnittelut ja lämpimät terveiset
ToPoLa:n pitkän uran keulamiehelle!
Pertti Jotuni

JORMA LAINE

Jorma Laine - Laineen Jorkki, vanhan ToPo:n todellinen isähahmo ja ensimmäinen valmentaja - joutui monen muun tavoin opiskelun ja työnsä puolesta viettämään valtaosan elämästään muualla kuin ToPo:n tyyssijassa, Munkkiniemessä. Hän puuhasi stipendiaattina monta vuotta Yhdysvalloissa ja tutustui opiskelun ohessa tietenkin sikäläiseen koripallokulttuuriin sekä erityisesti moniin tämän alan vaikuttajiin. Pysyvästi kotimaahan palattuaan hän rikastutti ensin länsirannikon koripalloa Naantalista käsin. Työelämän viimeisinä vuosina Jorma Laine ahkeroi Helsingin ja Hämeenlinnan välillä, sillä viimeksi mainitussa kaupungissa hän työskenteli Lihatuutkimuskeskuksen toimitusjohtajana. Vuonna 1995 hänelle myönnettiin professorin nimi ja arvo.

Muuten: aika moni ToPoLa:nkin pelaajista on varhaisimpina ikävuosiensaan popsinnut Piltti- ym. vauvanruokia pienistä lasipurkeista. Tohtori Jorma Laine toi vuonna 1963 Suomeen eS-SeS Baby Food -nimisen vauvanruokasarjan, josta Piltti ja kaikki vastaavat ovat meillä myöhemmin kehittyneet.

Hän on siis ollut tällä alalla huomattava uranuurtaja.

Koripalloyhteys Jorma Laineen ja ToPoLa:n välillä alkoi siitä, että ensin mainittu kutsui Naantalissa asuessaan muutaman lauttasaarelaisen joukkueen *NaKo:n* turnaukseen. Noista ajoista lähti käyntiin Jorkin ToPoLa-kausi, josta hän kertoo näin:

”Vaikka eräänlainen kohtalonyhteys ToPoLa:n ja ToPo:n välillä oli kaiken aikaa olemassa - saattoi olla lukkarinrakkautta ynnä muuta - ymmärsin kuitenkin, että lauttasaarelaiset olivat tosissaan ja että heillä oli ihan omat tavoitteet.

Ja kun ToPoLa vieraili Raisiossa ja Naantalissa ja kun näin tutustuin siellä moneen autokuskina olleeseen faijaan, Koivusen Ossiin ja eräisiin muihinkin, sain sellaisen kuvan, että tässä ollaan tekemässä koripallotyötä ihan henkeen ja vereen. Pienistä miehistä ja ihka alusta alkaen tässä haluttiin aikaansaada jotakin suurempaa kuin ennen ja ennen kaikkea pysyvää. Pelaajista jäivät siltä ajalta mieleen tietenkin Harjulat, Hynniset, Arttu Nieminen ja sellainen Putte, joka oli

aikamoinen jonglööri - niin, Pekka Onnelahan hän oli ja nyttemmin mestiksessään pelannut.

Ja muutettuani takaisin Helsinkiin minut kutsuttiin ToPoLa:an mukaan töihin. ToPoLa:n johtokunnasta sain sellaisen käsityksen, että siellä todella hartaasti suuntauduttiin tulevaisuuteen. Seuralla oli olemassa tavoitteet ja sehän on kaiken kehityksen edellytys. Seuran johto pyrki systemaattisesti kehittämään joukkueita asteittain. Ei haluttu heti kaikkea, vaan aloitettiin sillä, mitä silloin oli. Ei pyritty tekemään mitään väkisin.

Tuolta ajalta mieleeni jäivät nimet Vauraste ja Munukka. Samalla kun he olivat aktiiveja pelaajia, he olivat seuran rakentajia. Se on eräänlainen kunnianimi tuo sana rakentaja. Seurojen taholta huippupelaajiin kohdistetaan aika usein myös muuunlaisia kuin pelillisiä toiveita, mutta - jos saa hieman yleistää - aika harvoin ne toteutuvat.

Mutta vaikka ToPoLa oli seurana pieni ja vaatimaton, niin sen johtokunta kokoon-tui komeissa tiloissa, kuten Suuren Suomalaisen Kirjakerhon tirehtöörin edus-

tushuoneessa, Puolimatkan uima-altaan reunalla tai Lääketehdas Sandozin neuvottelutiloissa sekä sittemmin Lauttasaa-
ren KOP:n Gyldenintien 'kellarissa'. Ja sen muistan elävästi, että ToPoLa:lla oli kaiken aikaa selvä tavoite: Suomen-mestaruussarjaan - sitten joskus!

Toinen ja sittemmin toteutunut haaste ja haave oli tyttökoripalloilu. EM-kisatähti Hilikka Hakola sanoi siinä asiassa viimeisen painavan mielipiteen. Lauttasaa-
laisena hän ilmoitti suoraan, että "jos Te ette sitä nyt tee, niin sen tekee joku muu!"

Rahankeruu onnistui mielestäni ToPoLa:lta melko hyvin. Vuosikirjojen tuotto oli usein huomattavakin. Minulla on niistä silloisista julkaisuista yhtä vaille kaikki.

Pelaajahankintoihin ei ToPoLa suuresti suuntautunut. Mitä nyt mukana oli muutama jugoslaavi, unkarilainen ja tshekki - heidän olivat kuitenkin paikkakuntalaisia. Ja ujutinhan minä joukkoon amerikkalaisenkin, Luke Howardin - tosin liian lyhyeksi aikaa.

ToPoLa:n alkuidentiteetti muistutti kovasti ToPo:a. Peliasujen ja seuran ensimmäisen pelikassinkin värit olivat ruskea ja keltainen.

ToPoLa:n edustusjoukkue eli Etta eteni mielestäni oikealla tavalla sarjaportaalta toiselle ja turvautumatta vieraan apuun. Pari notkahdusta on sattunut, mutta ne hän kuuluvat asiaan. Koripallossa ja

muissakin joukkueurheilussa tulee esiin joskus tilanne, jossa joukkue määrää, miten pelataan ja valmentaja nyökkäilee. Tätä tulee aina välttää ja kavahtaa. ToPoLa:n edustusjoukkueelta ei koskaan puuttunut itseluottamusta ja sen parhaana ylläpitäjänä muistan Panu Harjulan; hän oli kokoava voima. Myös Siposen veljekset olivat rautaisia.

Omana aikanaani kiinnitin huomiota pelaajien vanhempiin. Usein he eivät alun perin tienneet eivätkä ymmärtäneet itse asiasta höykäsen pöläystä, mutta olivat silti innokkaasti mukana. Aivan herkulista oli seurata turnausten yhteydessä äitien ja osin isienkin osuutta bufettien toteuttamisessa - muistan Kyllikit, Liisat, Tarjat ja Annelit...! Myös Näsäkkälän ja Sarasteen nimet kumpuavat muistini loke-
roista.

ToPoLa:n johtokunnasta tai hallituksesta jäivät aikanaan syrjään sellaiset henkilöt kuin Mustonen, Seppänen, Leimio, Tuominen, Harjula ja Erkkö. Heitä olisi tarvittu pidempäänkin, Tage Henrikssonista puhumattakaan! Raili Onnela siirtyi apteekkariksi Somerolle. Niin sitten jäin minäkin syrjään hallituksesta, mutta Tom Hynninen nimitti minut seuran käyttöön erikoiskonsultiksi.

Erikoisesti mieleeni jäi vielä Lauttasaa-
ren yhteiskoulun vahtimestari Timo Rantala, jonka henki ja elämä tuntuivat työn ohessa olleen ToPoLa ja sen hyväksi työskenteleminen.

Eräässä mielessä ToPoLa muistutti kovasti äitiseuraansa - mistä se lieneekään johtunut. Seurassa vallitsi hillitön matkustusvimma. Piti päästä ensin Ruotsiin ja sitten myös kontinentille.

Myllykallion isokokoinen rehtori Tage Henriksson salli ToPoLz:n järjestää monet menestykselliset kauden päättäjäiset hänen koulunsa ruokalassa. Kansaa oli tavattomasti, joskus jopa kolmattasataa henkilöä. Tarjoiluna oli useimmiten Coca-Colaa ja munkkeja, joista irtosi keskimäärin neljä kiloa hienoa sokeria ruokalan lattialle. Jossakin vaiheessa Tage hieman hermostui ja antoi vihjeen hankkia tavallisia pullia. Eläkkeelleläh-
tönsä keväällä hän jälleen riemukkaasti kuulutti: "Ostakaa nyt sitten niitä munkkeja ja paljon!" Pidän Tagea yhtenä tärkeimmistä hahmoista, jotka ovat olleet tekemisissä Lauttasaa-
ren koripalloilun kanssa."

Tänään professori Jorma Laine viettää leppoisia hetkiä sekä Helsingissä että Hämeenlinnassa muistellessaan pitkää uraansa koripallon parissa. Mutta hän on edelleen valmentaja - ToPo:n seniorijärjestö Mökin Äijät on jo kauan sitten pestannut hänet Etäis-Coach'iksi, joka aktiivisesti poissaolevanakin säteilee joukkueelle langattomia viestejä.

Jo viidentoista vuoden aikana vanhat ToPo:laiset ovat myös kerran vuodessa kokoontuneet yhteiselle Kala-Kallet-retkelle, jolla ahvenet ovat sivuasiasia. Koripallo yhdistää ihmisiäksi. Näin tulee käymään ToPoLa:ssakin...! (THy)

PAULI LEIMIO

Yhtyneiden Kuvalehtien toimitusjohtaja Pauli Leimio johtaa yritystään sen Helsingin Länsi-Pasilassa sijaitsevan toimitalon seitsemännestä kerroksesta käsin. Sovittuna päivänä, minuutilleen sovit- tuna aikana, hän, ToPoLa:n entinen varapuheenjohtaja, oli vastassa vierastaan, ToPoLa:n entistä puheenjohtajaa. Aloimme muistella yhdessä koripalloseuran alku- ja tähän mennessä keskitaivalta.

"Nimeni on Pauli Leimio ja toimin todel- la ToPoLa:n piirissä vuodet 1981-1991 eli yksitoista vuotta. Minulla on siitä ajasta erittäin mieluista muistot."

Tähän koruttomaan virkkeeseen sisältyi tosiasiaa kuvaus monivivahteisesta ta- pahtumaketjusta.

1970- ja 1980-lukujen taitteessa Pauli Leimion perhe asui Espoon Friisilässä, jossa sijaitsi myös Lauttasaaren Mylly- kallion koulun silloisen rehtorin *Tage Henrikssonin* koti. Pauli Leimion puoliso ja *Jussi* Leimion äiti on opettaja ja jossaki- n pedagogien palaverissa hän haikaili Tagelta pojalleen hyviä harrastuksia. Tä- hän rehtori tiesi kertoa, että hänen kou- lunsa tiimoilla touhuua kiivaanlaisesti vasta perustettu koripalloseura. Asia jäi itämään, kunnes paljastui hämmästyttävä seikka: Friisilästä oli silloin paremmat bussiyhteydet Lauttasaareen kuin Tapiolaan tai Helsingin keskustaan - ja näin *Jussi* Leimio liittyi *Markku Hynnisen* valmentamaan ToPoLa:n Mini 1 -joukkueeseen vuonna 1980. Isä Leimio kertoo taas tulleen mukaan lipsahtamalla poikansa siivellä.

Pauli Leimio ympättiin heti myös ToPoLa:n johtokuntaan, mitä hän piti mahtavana arvonylennyksenä vastatul- leelle uudelle jäsenelle. Johtokuntaan kuuluivat silloin puheenjohtaja Tom Hyn-

nisen ohella mm. *Olli Mustonen*, aika- naan koripalloa mestaruussarjassa pelan- nut rehtori Tage ja maajoukkueessa ansiokkaasti toiminut diplomi-insinööri *Paavo Suhonen*. ToPoLa:n alkuunpanijoi- hin kuuluvan maisteri Kari Harjulan Lauttasaaren Otavantiellä sijainnut koti oli siihen aikaan seuran virallinen osoite. Kari oli puolestaan vuosikausia valmen- tanut ToPo:ssa mm. *Kari-Pekka Klingaa*, josta myöhemmin tuli yksi Suomen par- haista koripalloilijoista. Myös *Arttu "Jättimäni" Niemisen* isän, insinööri *Jus- si* Niemisen Leimio muistaa hyvin. Johto- kuntaan kuului vielä toinenkin *Nieminen*, *Seppo* nimeltään. Seuran taloutta hoiteli pankinjohtaja *Jouko Tuominen*, runsaista ansioistaan niin Lauttasaareessa kuin Munkkiniemessäkin tunnettu. Meripuis- totien varrella asuneella maisteri *Pentti Saikulla* oli taas kolme poikaa kasvamas- sa koripalloilijoiksi. Ja koko tämän silloi- sen johtokunnan Pauli Leimio muisti ul- koja vielä kuluneen vuoden kesänä!

Silloin Suuren Suomalaisen Kirjakerhon toimitusjohtajana työskennellyt Pauli Leimio ryhtyi heti suunnittelemaan ToPoLa:n tulevaisuutta liiketaloudellisin perustein. Tehokkuutensa ansiosta hänet valittiin aivan pian seuran varapuheen- johtajaksi. Leimio suunnitteli ja toteutti ToPoLa:lle mm. logon, pelipaidat, verryt- telyasut, kassit ja mitalin. Vuotuista seu- rajulkaisua ryhdyttiin hänen aloittees- taan nimittämään *Vuosikirjaksi*, tapa jon- ka sittemmin myös äitiseura ToPo otti käyttöön.

Erikoisen innostuneen vastaanoton sai Paulin suunnittelema ToPoLa:n joulukortti, jota seuran juniorit myivät satoja kappaleita. Tuohon aikaan - ennen lama- vuosia - talkoohenki olikin vielä voimis- saan monilla alueilla. Leimion mielestä ToPoLa:n johtokuntaa, koko seuraa ja jopa koko Lauttasaarta hallitsi tuohon ai-

kaan vankka sitoutumisen henki. Vuonna 1987 ToPoLa julkisti saarella suuren ai- komuksensa nousta koripallon Suomen- mestaruussarjaan ennen vuosituhannen vaihdetta. Leimion mielestä jutun pitäisi myös toteutua - läheltä piti - tilanne on jo ollutkin ovelta.

ToPoLa:ssa yleensäkin johtokunnan ja hallituksen jäsenet ovat tulleet mukaan seuran toimintaan lastensa tähden ja toi- voessaan heil- le parasta mahdollista.

Yhtyneiden Kuvalehtien toimitusjohtaja- na hyvin merkittävällä businesspaikalla oleva Pauli Leimio painotti tämänkin haastattelun kuluessa olevansa kotoisin maaseudulta. Hän sanoo, että koripallo kouluaihana merkitsi hänelle ryntäilyä pallo kainalossa koria kohti, kolhuista vä- littämättä. Jouduttuaan sitten seitsemäksi vuodeksi sen joukkueen isähahmoksi, jossa hänen poikansa *Jussi* pelasi hän ha- vaiitsi lajissa vallan mielenkiintoisia as- pekteja. Pauli oli mukana pelimatkoilla ensin kuskina ja sitten huoltajana.

"Tällaisena liikkeenjohtajana opin myös koripallossa katselemaan pelien ko- konaistilanteita ja voin sanoa aika usein antaneeni hyviä neuvoja aikalisien ja puolustusmuotojen vaihtelun suhteen. Seuraan nykyisinkin ToPo:n otteluita ja osaan lukea pelin kulkua."

Koripallo on mielestäni teknisten hieno- uksien lisäksi aivan mahtava kuntolaji. Minulle se on myös opettanut tiimin ra- kentelua, jota olen hyvällä menestyksellä soveltanut liike-elämässä. Siinä joukosta tai joukkueesta otetaan selville hyvät ja huonot puolet ja sille valitaan johtaja- hahmo. Jos on synnytetty hyvä tiimi, sitä ei missään nimessä saa rikkoa liian aikai- sin. ToPoLa:n toiminnassani saamani ko- kemukset ovat usein olleet hyvin suureksi

hyödyksi yhtiössäni tekemieni päätösten pohdiskelussa.”

Yksi Pauli Leimion toteutuneista ideoista ToPoLa:ssa oli varojen hankinta myymälä kultaista, hopeista ja pronssista mitalia. Myyntimenestys oli niin hyvä, että ensimmäinen erä loppui - mutta kun olisi pitänyt tilata seuraava, tiedot mitalin suunnittelijasta ja valmistajasta olivat - Paulin lähdettyä jo sitä ennen ToPoLa:sta - joutuneet kadoksiin. Nyt näihin arvoituksiin saatiin Pauli Leimiosta tehdyn haastattelun yhteydessä vastaukset. Tosiasiallisesti mitalin idea ja aihe ovat isä ja poika Leimiolta, lopullisesti mitalin on toteuttanut taiteilijapariskunta *Pertti ja Ulla Vaajakallio* ja sen valmistaja oli *Kultamitali Oy*, joka ei ole enää toiminnassa. Ainakin yksi pronssinen mallikappale mitalia on nykyisin Tom Hynnisen hallussa.

Suuryrityksen vetäjänä Pauli Leimio on koko ajan huolehtinut myös hyvästä fyysisestä kunnostaan. Hän kertoo juosseensa yhdeksän täyttä maratonia ja aikovan-
sa suorittaa vielä kymmenennenkin.

IRMELI LEMBERG

Irmeli Lemberg, joka oheisessa kirjoituksessaan kuvaa omia kokemuksiaan ToPoLa:sta ja kuulumisesta sen aktiivisiin taustajoukkoihin, on monipuolinen ja tunnettu lauttasaarelainen osallistuja. Hän vaikuttaa näkyvästi myös laajemmalti, kaupunginosansa ja lähipaikkakuntansa ulkopuolella, muun muassa kunnallispolitiikassa Helsingin kaupunginvaltuuston jäsenenä.

“Tutustuin ToPoLa:an vuoden 1981 syksyllä, jolloin poikamme kahdeksanvuotiaana aloitti koripallon pelaamisen. Jo saman vuoden syksyllä olin mukana mammatiimissä, joka alkoi kuskata hänen ikätovereitaan, nuoria pelaajatoivoja, otteluihin ympäri Helsinkiä. Ensimmäisissä otteluissa meillä äideillä ei tosin

Aviopuoliso on erikoistunut taas puolimaratoniille, mutta harjoittelee nyt myös täyspitkää matkaa varten. Pauli on myös suihkinut Finlandiahiihdon vähintään viisitoista kertaa.

Jussi Leimio on ToPoLa:ssa ollessaan kasvanut vankaraamiseksi ja melko pitkäksi (194 cm). Hän oli hyvä, molempikätinen heittäjä ja harjoitteli kotipihallaan Friisilässä, jonne oli hankittu koriteline. Vuonna 1987 Jussi nousi ToPoLa:n edustusjoukkueeseen ja pelasi siinä menestyksellisesti muutamia kausia. Asevelvollisuutensa suorittamisen jälkeen hän ei ole kuitenkaan palannut ToPoLa:n piiriin, mutta toivotamme hänet aina tervetulleeksi takaisin.

ToPoLa:n johtokunta - sittemmin sen hallitus - sai kokouksissaan olla jo etukäteen varma siitä, että idearikas ja toimielias Pauli Leimio toisi siellä esiin yhä uusia ehdotuksia ja aloitteita. Ne olivat siitä erikoisia, että hän oli miettinyt niitä ja todennut ne mahdollisiksi myös käytännössä. Johtokunta sai myös usein kokoontua

aina tahtonut naama pysyä oikein peruslukemilla, niin hassunkuriselta kun peli meistä näytti. Mutta pian poikien taito karttui ja heille selvisi, millä puolella oman joukkueen kori kulloinkin oli.

Mammatiimistä lähipiiriin jäi montakin henkilökohtaista ystävää, joita tavataan varsinkin ToPoLa:n otteluissa. Ja poikien kanssa ystävyys on säilynyt kaikki kulu-
neet vuodet, jopa monien niidenkin osalta, jotka matkan varrella ovat jääneet pois koripallon piiristä.

ToPoLa:n merkitystä nuorison kasvattajana ei voi kyllin kiittää. Erityisesti arvostan niitä nuoria, jotka vuodesta toiseen ovat jaksaneet valmentajina vetää joukkueiden treenejä, vaikka korvaus ei

Suuren Suomalaisen Kirjakerhon ja sittemmin Yhtyneiden Kuvalehtien vieraana niiden tiloissa. Näillä kerroilla tarjoilu oli aina viimeistelyä ja kohtelu muutoinkin erinomaista.

ToPoLa:lle oli tavaton onni saada Pauli Leimio aktiivijoukkoonsa yhdeksitoista vuodeksi. Hänen vaikutuksestaan meidän muiden aina silloin tällöin hiipumaan päässyt innostus sai uutta eloa ja voimaa.

Vuonna 1991 Pauli Leimio teki ratkaisun, johon vain harvat pystyvät. Hän sanoutui erittäin hienostuneesti irti kaikista sivutoimistaan ja keskittyi kokonaan johtamansa yrityksen asioihin. Mutta ToPoLa:n *Vuosikirjoissa* Leimion yritykset esiintyivät ilmoittajina vielä hänen lähtönsä jälkeenkin.

Ja ToPoLa:n historian ensimmäinen kymmenvuotiskausi oli paljolti seuran kulta-aikaa - eikä vähiten Pauli Leimion aktiivisuuden ja monipuolisen aloitteellisuuden ansiosta.(THy)

ainakaan rahassa ole ollut merkittävä. Mahtavatko nuoret pelaajat ja heidän vanhempansa osata arvostaa tätä työtä?

Ottelut tietenkin aina kannustavat nuorten pelaamista, sillä niissähän edistymisen lopulta mitataan. Ja niin me äidit innokkaina veimmekin aina lastillisen pelaajia milloin minnekin eri puolille Helsingin seutua. Pitkään taisi tosin Leppävaaran Pyrintö, LePy, olla ainoa joukkue, joka joskus voitettiin. Mutta ennen pitkää ToPoLa:n pojat kuitenkin - ilman sen kummempaa isien tai äitien puolelta tulleita apua - pelasivat itsensä koripallon Suomen-sarjan ykkösdivisioonaan. Vähinko vain, että lauttasaarelaiset eivät ole riittävästi huomanneet ottaa saarella pelattua koripalloa omakseen niin, että

LYK:n katsomo olisi täytynyt kannustajista.

Koripallo ei ole vain pelaavan lapsen ja nuoren, pojan tai tytön, peli. Se koskettaa koko perhettä. Varsinkin murrosiässä, jolloin nuori ottaa etäisyyttä vanhempiinsa, näiden on turvallista tietää, että nuoren iltameno on koripallotreeneissä. Ja vaikka suunta ei ehkä ihan aina vain koripallokentälle päätynyt, niin pääsääntöisesti näin kyllä kävi.

ToPoLa ja varsinkin sen veturi, ykkös-

joukkue, elävät nyt murroskautta. Seuran olisi syytä pysähtyä miettimään tulevaisuuttaan ja rooliaan kilpakoriksen saralla. On tietysti hauskaa pelata ykkös- tai kakkosdivisioonassa. Mutta pitäisikö pyrkiä ylemmäs? Sinne ei kuitenkaan ole ehkä menemistä ilman varteenotettavia pelaajahankintoja. Toisaalta taas menestyminen kenties toisi lauttasaarelaiset nykyistä sankemmin joukoin seuraamaan otteluita ja ehkä myös enemmän uusia lauttasaarelaisnuoria tulisi silloin koripallon piiriin. Toisaalta seuran kasvunkin rajat alkavat olla edessä. Pelivuoroja on

vaikea saada ja valmentajistakin on pulaa.

Meillä ei useinkaan ole osattu riittävästi arvostaa laajojen piirien urheiluharrastusta eikä niitä henkilöitä, jotka tekevät tällaisen harrastamisen mahdolliseksi. Silti ToPoLa:inkin tarina osoittaa, että yritteliäällä ja osaavalla yksilöllä on mahdollisuus saada paljon aikaan. Vähättelemtä muiden osuutta ToPoLa:lla on syytä kiittää Tom Hynnistä alkuunpanijana."

YRJÖ MUNUKKA

Monien erilaisten asioiden taitaja Yrjö Munukka kuuluu siihen vuonna 1964 syntyneiden ryhmään, joka aloitti koripalloilun jo ToPo:ssa ja liittyi sitten tietysti aikanaan oman paikkakunnan vasta perustettuun koripalloseuraan.

Yrjöä kiinnosti alusta saakka erikoisesti valmentaminen. Ensimmäisen kerran hän esiintyi valmentajan vaativassa tehtävässä minien apuvalmentajana kaudella 1978-1979 ja vuosina 1981-1985 Munukka valmensi omaa mikrojoukkuettaan, josta aikanaan sukeutuivat sellaiset erinomaiset pelaajat kuin esimerkiksi Arno Sipponen, Tero Saraste, Juha Hölttä, Jusa Timgren ja Putte Onnela.

Mutta sähkökkään ja vilkkaan Yrjön hahmo tultiin näkemään ToPoLa:n toiminnassa yhä useammassa muussakin yhteydessä. ToPoLa:n johtokunta kutsui hänet

vuonna 1984 sihteerikseen - missä tehtävässä hän oli vuosikausia - ja sittemmin Yrjö valittiin - myös moneksi vuodeksi - seuran edustusjoukkueen valmentajaksi. Siinä sivussa hänet valittiin myös ToPoLa:n johtokunnan jäseneksi.

Ja nykyisin Katja ja Yrjö Munukalla on tilitoimisto, jonka avulla ToPoLa:n taloudenhoito onnistuttiin riistämään Tom Hynnisen kuuluisasta salkusta ja tuomaan se tietokoneiden aikaan.

Lauttasaaren yhteiskoulun tulostaulun tulostusvikoja etsittäessä päädytään näköjään aina siihen, että joku muistaa mainita asiasta Yrjölle. Tähän on kaksi syytä: ensinnäkin Munukat asuvat kaikista seuran jäsenistä kaikkein lähimpänä koulua - ja toiseksi: Yrjö on viettänyt monta vuotta teekkarielämää, joten hänen taitavuutensa silläkin alalla on tuttu.

Erotuomarina Yrjö Munukka on toiminut melkeinpä ToPoLa:n historian alusta saakka. Ikään kuin kiitokseksi kiivaasta puhaltamisesta pilliin Yrjöstä tehtiin eräässä vaiheessa Suomen Koripalloliiton Eteläisen alueen erotuomaritoimimies, minkä vaikean ja vastuullisen viran hän hoiteli varsin tyylikkäästi. Kakkosluokan koripalloerotuomari Yrjö on ykkösluokan touhumies, joka on perustanut myös ToPoLa:n tähän asti suurimman, kolmilapsisen, perheen. Ihmetellä täytynee sitä, että Yrjö eräälläkin kaudella tuomitsi neljäntäsataa koripallo-ottelua ja säilytti kuitenkin mielenrauhansa ja valoisan olemuksensa.

Touhun Pojat, Lauttasaari, on erittäin kiitollinen Yrjö Munukalle hänen hyvin monista hyvistä töistään! (THy)

OLAVI MUSTONEN

1950-luvulla koripallon SM-sarjassa pelasi seura nimeltä *Eiran Kisa-Veikot* eli EKV. Eirassa ja eteläisessä Helsingissä asui tuohon aikaan vielä runsaasti lapsiperheitä, joiden jälkikasvu kävi paljolti joko Norssia tai Tehtaanpuiston yhteiskoulua. EKV oli tunnettu siitä, että sen pelaajat olivat "huiman pitkiä" - sen ajan mittapuun mukaan - monet jopa yli 190-senttisiä.

Lyhyin, vaan ei suinkaan heikoin heidän joukossaan oli *Mustosen Olli*, joka luultavasti yhtenä harvoina tuosta joukosta on yhä vielä teräksisessä kunnossa. Lähempää tuttavuutta Ollin kanssa voi tehdä tai vanhaa tuttavuutta uudistaa näinäkin aikoina vaikkapa Lauttasaaren kirkon seurakuntakeskuksessa (perjantai-iltaisoin kello 19.00-20.30), jossa jo hieman ikääntyneet entiset mestaruussarjalaiset pistävät palloa pussiin. Salissa voi Ollin lisäksi usein bongata myös mm. Lauttasaaren Myllykallion koulun entisen rehtorin *Tage Henrikssonin*, joka pitää korin alustan puhtaana. Mustonen sensijaan suorittaa aivan hämmästyttäviä heitoja - ja kas vain, pallo menee kuin meneekin taas sukkana perille.

Ei ollut siis aihetta kovin suureen ihmetelyyn, kun Olli Mustonen aikanaan liittyi myös vasta äsken perustettuun Lauttasaaren koripalloseuraan *ToPoLa*:aan tuihuamaan. ToPoLa saikin hänestä pitkäksi aikaa monessa suhteessa *primus motorin* - olihan Olli toiminut kaksikymmentä vuotta *Moottori*-lehden päätoimittajana.

Olli rikastutti ToPoLa:n johtokunnan työskentelyä vuosina 1982- 1986. Hänen loistavat ja pursuavat ideansa loivat uskoa ja luottamusta seuran tulevaisuuteen. Sen monet *Vuosikirjat* painettiin Ollin

Reprotalo Oy:ssä, jossa hän henkilökohdaisesti huolehti niiden taitosta ja kokoonpanosta. Lisäksi Olli hankki kirjoihin usein arvokasta asiasisältöä, onhan hänellä tunnetusti melkoinen suhdeverkosto sekä talouselämän että julkaisuyritysten piirissä.

Kuultuaan, että ToPoLa:sta tehdään julkaisua, Olli Mustonen kävi kertomassa hieman muistojaan ja tuntojaan seuran historiasta.

Näin Olli:

"Mottona tulolleni mukaan *ToPoLa*:an oli tietenkin kiintymykseni koripalloon lajina. Lisäksi asiaan vaikutti se, että omaakin jälkikasvuani alkoi innostua asiasta. Me seuran piirissä toimivat aikuiset olimme taas sen ikäisiä, että monet meistä olivat tunteneet toisensa jo vuosikymmeniä - ainakin koripalloyhteyksistä. Me tunnimmme myös velvollisuudeksemme tukea nuorisoa Lauttasaareissa, semminkin kun kohteena oli meille kaikille niin rakas koripallo. Katselinkin *ToPoLa*:n touhuja alusta saakka melkoisesti kiinnostuneena myös siksi, että me olimme hieman aikaisemmin, noin 1970-luvun alussa, Lauttasaaren lionsklubissa päättäneet ottaa yhteyden Lauttasaaren yhteiskouluun niissä merkeissä, että alkaisimme tukea koulun kanssa koripalloa. Olimme tuolloin saaneet kuitenkin havaita, että tämä laji ei yllättävästi ollutkaan kovin korkeassa kurssissa.

Näin sitten aavistin - aivan oikein - että *ToPoLa* oli tullut aloittamaan täyttä työtä - ja sen kaikkein tärkeintä osaa: ala-asteella tehtävää pohjatyötä. Sieltä tulokset olivat sitten helpommin ymmärtävissä yläasteelle ja lukioon.

Viihdyin myös tavattoman hyvin *ToPoLa*:n johtokunnan kokouksissa, koska niissä vallitsi kiihkeä ja intomielinen pioneerihenki. Myös minulle monet sen jäsenistä olivat jo ennestään tuttuja.

Meillä johtokunnassa tuntui olevan yhteisenä, joskin usein ääneen lausumattomana haaveena, että tästäkin seurasta koituisi joskun vaikka mitä. Kun samansuuntainen ajatus eli myös paikallisessa lionsklubissa, tämä ryhtyi innostuneesti tukemaan ja avustamaan *ToPoLa*:n toimintaa. Nimenomaan sen ensi alkuun lähinnä todellisuutta vastannutta ideaa "pikkupoikien koripalloseurasta Lauttasaareissa" pidettiin myös lionsklubin ajatuksissa erikoisen hienona ja sen tukeminen vastasi täysin lionsaatteen pyrkimyksiä. Myllykallion koulun rehtorilla oli hallittavanaan taas melkoinen joukko tuleviksi pelaajiksi sopivia ehdokkaita.

Lauttasaaren lionsklubin silloisista viidestäkymmenestä viidestä jäsenestä ei asiaa vastaan ensin pannutkaan kuin yksi - ja hänkin nyökäytti pian myöntävästi päätään saatuaan ensin kaikki tarpeelliset tiedot asiasta.

Minulle on jäänyt *ToPoLa*:sta vallan tavattoman myönteinen kuva ja arvokkaita muistoja. Olen havainnut selvästi sen, että koripallo on yhdistänyt ystäviksi jo monta ikäluokkaa saarellamme. Ja lionina olen tietenkin ilahtuneena pannut merkille sen, että eräät aikanaan avustamamme pienet koripalloilijat sittemmin ovat liittyneet auttajien joukkoon, kun heistä on tullut lionsklubin jäseniä."

ANNELI NIEMINEN

ToPoLa:n tukijoukkojen, pelaajien perheiden, yhteydessä voitaisiin omalla tavallaan puhua ehkä myös niiden "sankariäideistä", itsensä täysin likoon laittaneista ja kaiken annettavansa koripallolle antaneista. Tosin myös perheenisät tavan takaa muun muassa ajavat autolla junioreita koripallomeinoihin, mutta samaan aikaan äidit taas haalivat bufetteihin myytävää, järjestävät arpajaisia ja tietenkin pesivät suunnattomat määrät pelikasseista liian myöhään löydettyjä paitoja ja housuja.

Olemme haastatelleet näistä ahkerovista äideistä kolmea. Otos on erittäin suppea, sillä pelaajien vanhempia on aina sankoin joukoin ollut mukana ToPoLa:n toiminnassa. Mutta tilasyistä on pakko tehdä tiettyä karsintaa - vaikkakin haikein tunnoin.

Silloin tällöin joku koripalloilevien nuorten äideistä jää pysyvästi koukkuun. Huolimatta siitä, että pelaavat lapset saattavat olla jo koripallouransa loppupuolella, vanhemmat vain jaksavat silti olla mukana seuran toiminnassa - jopa sen johtotehtävissä!

Anneli Nieminen, iloisesti naurava meritalainen Lauttasaaren Melkonkadulta, on ToPoLa:ssa yksi näistä tukijoukkojen valiojäsenistä.

Vuonna 1990 *Saku Nieminen* aloitti koripallon pelaamisen ToPoLa:n silloin pienimmissä mikroissa ja samalla kertaa ToPoLa:n vapaaehtoispalvelukseen tuli hänen äitinsä Anneli, joka sitten hoitikin kuusi vuotta yhteen menoon seuran bufettien menestyksellisiä toimintoja, varsinkin sen jälkeen kun *Kyllikki Heikkala* vuonna 1992 siirtyi syrjemmälle.

Anneli Nieminen on erittäin elämänmyönteinen Heikkaantalon pankkitoimihenkilö, jolla aina riittää jälkikäteenkin positiivista asennetta ToPoLa:akin kohdan. Jälkikäteen? Sen johdosta, että Saku siirtyi syksyllä 1996 koripallosta salibandyyn mailan varteen, mikä on aivan normaali ja yleinen lajinvaihto kehittyvän nuorison keskuudessa.

Myllykallion koulun ja Lauttasaaren yhteiskoulun turnausten kahvila- ja myyntitoimintojen järjestelyissä energinen ja aikaansaava Anneli Nieminen joutui tietenkin jo hyvissä ajoin ottamaan yhteyksiä muihin vanhempiin ja jakamaan tehtäviä ja vastuuta monelle taholle. Tässä työssä hän kertoo saaneensa hyvää palautetta - vain aivan poikkeuksellisisa tapauksissa joku pelaajan äiti saattoi ilmaista esteen osallistumiselleen bufetin hoitamiseen tai sen rakentamiseen - ja silloinkin yleensä näin kävi siksi, että perheessä oli sylilapsi.

Tavarankinnoissa Anneli taas tutustui lauttasaarelaisen kauppa- ja liiketoiminnan hyvien monenkaltaisiin suhtautumistapoihin. Joku vastasi suoraan: "*Kyllä vain!*", joku toinen taas vasta empien ja jähkailen sai sanotuksi: "*Ei*". Tukku- ja liiketoiminnassa oli mielenkiintoista kuljeskella, kun ToPoLa:lle osteltiin limsaa ja karkkeja. Erityisen suopeasti Anneli Nieminen muistaa seuran ykkösen pelaajia ja heistä erikseen erikoisen auttamishaluista *Putte Onnelaa*, joka hädän hetkellä tempautui auton rattiin ja porhalsi kesken kaiken Tapiolaan hankkimaan korikaupalla lisää limsaa. *Eila Ekmanin* kanssa Annelilla oli monta hurjan hauskaa heidän arvioidessaan ja suunnitellessaan etukäteen bufeteissa kulloinkin tarvittavia tavaravaliokimia ja määriä.

Se tahtoi LYK:n turnausten aikana vain Anneliakin harmittaa, että erotuomarikli-

nikan osanottajilla oli joitakin kertoja oikeus syödä ja juoda ilmaiseksi suoraan kuormasta. Bufettia hoitavat äidit kun kovivat näin kehittyvän vajeen olevan murheellisesti poissa nettokassasta. Yhdessä Kyllikki Heikkalan ja monien muiden rouvien kanssa Anneli Nieminenkin tunsu nimittäin kassaa hoitaessaan vastuuta sen tuloksesta ja bufetin hoitajat onnistuivatkin sekä Myllykalliolla että yhteiskoululla monen monta kertaa rikastuttamaan ToPoLa:n varoja tehdessään työtään mallikkaasti ja ennen kaikkea hurjalla tarmolla.

Mutta samanaikaisesti Anneli jaksoi työskennellä intensiivisesti vastuullisissa tehtävissä myös Lauttasaaren yhteiskoulun tukitoimikunnassa, joka onkin saanut häneltä runsaan työsuorituksen. Anneli Nieminen osallistui myös monesti poikansa joukkueen mukana turnausmatkoihin vanhempana ja valvojana. Kaikki ne sujuivat kommelluksitta, vaikka silloin tällöin tuntui aika jännittävältä seurata keskenkasvuisten koltiaisten innokasta menoa.

Urheiluseurojen, kuten myös muiden yhteisöjen, hyväksi toimiminen on antoisaa puuhaa - molemmille osapuolille. Turnausten jälkeen on mojavaa laskea kolikoita ja suoristella hieman rypyisiä seteleitä. Pankkilaisena Anneli Nieminen oli tottunut tähän jo työnsäkin puolesta.

Mutta silti Annelin kaltaisten uskollisten työmyyrien kohtalo on aika usein jääminen kunnollisella tavalla palkitsematta. Maine ja kunnia kertyvät useimmiten koripalloseurojen huippupelaajille. Puurtajat ja muut taustatekijät seuraavat silti kiinnostuneina työnsä tuloksia.

ToPoLa on kuitenkin palkinnut Annelin vallan lystikkäästi. Seuran vuosikokouk-

sessä keväällä 1997 Anneli nimittäin valittiin sen johtokuntaan, jossa hänen uutteruuttaan varmaankin tullaan suuresti arvostamaan. Hän on myös vuosien varrella nähnyt seuran muodostaman kokonaisuuden ja osannut luotsata siinä oman vas-

tualueensa työtä parhaalla mahdollisella tavalla. Hänen kaltaisiaan toivoisi olevan monta.

Anneli Niemisestä jääkin mieleen elävä kuva pirteästä ja tarmokkaasta kahvila-

katsomon keskeisestä voimahahmosta pitkän ja tavaraa notkuvan pöydän takana. Piirustusluokan avoimesta ovesta voi silmäillä sämpylöiden halkaisua ja kuunnella kahvinkeittokeijon porinaa. ToPoLa on Annelille suuresti kiitollinen! (THy)

ESKO RANTA

ToPoLa:n historian ensimmäisinä vuosina seuran sekä peli- että harjoitussali olivat yksi ainoa paikka, nimittäin Myllykallion koulun liikuntasali. Se riittikin erinomaisen hyvin, sillä tuohon aikaan seuran kaikki pelaajat olivat vielä mikro- ja mini-ikäisiä poikia.

Mutta ajan mittaan seuran toiminnalle välttämättömien tilojen tarve aivan odotetusti kasvoi ja monipuolistui. Seuran johtokunta alkoi vastaavasti vakavissaan etsiä laajennettuja ratkaisuja sen kasvaviin tilantarpeisiin. Ja ymmärrettävästi katseet tällöin kääntyivät toistuvasti *Lauttasaaren yhteiskoulun* eli *LYK:n* puoleen; suostuisivatko se koulu ja sen rehtori, nykyinen opetusneuvos *Esko Ranta* vuokraamaan saliaan ToPoLa:lle sitten, kun pojat olisivat kasvaneet C-junioreiksi? Seuran puheenjohtaja lähetettiin ottamaan asiasta selvää.

Näin alkoi ToPoLa:n ja Esko Rannan välinen pitkä yhteistyö ja yhä edelleen jatkuva ystävyys, jotka ovat tehneet viimeksi mainitusta myös yhden ToPoLa:n näkyviä rakentajia. Jo aluksi nimittäin osoittautui, että Esko Ranta on urheilumies kiireestä kantapähän. Hän oli muun muassa ollut Helsingin olympialaisissa vuonna 1952 ratsastuskilpailujen valvojana. Ja nyt hän ymmärsi, että ToPoLa ja koripallo olivat hyvin tarkoituksin tulosuudella tavalla hänen kouluunsa.

Hämmästyttävää oli, kun jo tässä vaiheessa havaittiin, että LYK:issä oli aina sen valmistumisesta saakka vuonna 1967 ollut peräti toistakymmentä koripallote-

linettä, joita ei pelaajien puutteen vuoksi kuitenkaan oltu juuri käytetty. Oliko kyseessä kenties ollut koulun suunnitelleen lauttasaarelaisen arkkitehdin *Heikki Sirenin* kaukokatseisuus, jäi kuitenkin selvittämättä.

Joka tapauksessa Esko Rannan kaukokatseisuus ja suopeus ovat tehneet mahdolliseksi sen, että ToPoLa on saanut syksystä 1980 saakka temmeltää LYK:issä. Jo muutaman vuoden kuluttua Esko Ranta saattoi tyytyväisenä myös todeta, että ToPoLa:sta oli tullut koulun tilojen suurin vakituinen ulkopuolinen käyttäjä ja vuokraaja - joka hänen mukaansa kaiken lisäksi ajallaan maksoi laskunsa. Ja samoihin aikoihin LYK:n liikunnan lehtori *Kaj Karlsson* ilmaisi ilonsa ToPoLa:n läsnäolon johdosta koululla, sillä nyt Myllykalliolla LYK:iin oli alkanut tulla ikäluokka toisensa jälkeen ainesta, joka jo osasi koripalloa. Sen jatkaminen yhteiskoulussa oli siten paljon helpompaa kuin jos vasta siellä olisi pitänyt lähteä liikkeelle alkeista.

Voisikin ehkä sanoa, että LYK:n ja ToPoLa:n sekä LYK:iin johdon välisiä suhteita kuvaa hyvin sana *vuorovaikutus*. Esko Ranta luonnehtii toisaalla tässä kirjassa tätä suhdetta *yhteistyökumppanuudeksi*, jossa molemmilla osapuolilla on yhteiset edut. Kun koulun ja sen rehtorien suhtautuminen on aina ollut tällainen, ToPoLa:lle on puolestaan ollut aina helppoa olla ja työskennellä LYK:iin tarjoamassa ympäristössä.

Yhteistyön ja vuorovaikutuksen tiivistä-

minen osoittauikin pian tarpeelliseksi myös siinä suhteessa, että koululla ja seuralalla oli yhteinen intressi seurata niiden sujumista. Koulun toimistoon alkoi nimittäin alinomaan lappaa oppilaita, joiden asiana oli pyytää väliaikaista vapautusta opiskelusta, kun käsky oli käynyt lähteä mukaan ToPoLa:n milloin millekin pelimatalle. Kun Esko Ranta kutsui tämän kirjoittajan koulun johtokuntaan, tarvittava jokapäiväinen tietoyhteys näiden asioiden hoitamisessa oli valmiina.

Kerran kyllä myös koulun vahtimestari *Timo Rantala* oli lähdössä mukaan ToPoLa:n "kuusysien" Hollantiin teke-mälle ottelumatalle. Mutta aikansa miehittään Esko Ranta myönsi tämänkin lo-man.

ToPoLa:n olemassaololle kasvavana seuran ja sen toiminnan kehittymiselle on ollut äärimmäisen tärkeitä se, että LYK ja sen rehtorit ovat halunneet ja jaksaneet tukea ToPoLa:a ja auttaa sitä omien mahdollisuuksiensa puitteissa. Kolmantena osapuolena tähän yhteistyöhön on viime vuosina liittynyt myös *Lauttasaaren Kulttuuri- ja Liikuntatilat ry*, jonka puheenjohtajana juuri Esko Ranta on ollut. Juuri hän se on niissäkin puitteissa jaksanut ylläpitää luottamusta ja toivoa suurehaaveen. Lauttasaaren yhteiskoulun auditorien saamisen ja liikuntatilojen laajentumisen, toteutumisesta, toiveen, jonka nyt voimme nähdä olevan täyttymässä.

Kouluneuvos Esko Ranta on nyt eläkkeellä ja hänen seuraajansa LYK:n rehtorina, *Pirkko Turunen*, huolehtii yhteis-

koulussa kotiaan pitävästä ToPoLa:sta yhtä hartaasti kuin hänen edeltäjänsä. ToPoLa ja Lauttasaaren koripalloilijat ajattelevat hyvin lämpimästi teistä molemmista!

LAURI SIPPONEN

Kaikki tämän kirjoittajan vuosien varrella kohtaamat ToPoLa:laiset ovat olleet ja ovat miellyttäviä tuttavuuksia ja olen saanut heidän joukostaan hyviä kamuja, joita on ilo moikata, kun satutaan liikkumaan samoissa paikoissa - ja joihin en ehkä olisi muuten lainkaan tutustunut. ToPoLa:n monilukuisten rakentajien joukosta olen halunnut tässä katsauksessa kuitenkin ottaa seuraavaksi esille henkilön, jota en liene ehtinyt vielä tavata, mutta jonka olen tullut tuntemaan lähinnä hänen kirjoitustensa ja hänestä kerrotun sekä mahdollisesti muutaman puhelinkeskustelun perusteella. Syy siihen, miksi haluan näin tehdä, ilmenee pian. Sitä ennen: käy esiin, Lauri Sipponen!

Sipposen koripalloilijajaveljeksiin kuuluva Lauri Sipponen on voinut jatkaa vuosien uraansa innokkaana ja harrastukselleen uskollisena pelurina ja ToPoLa:n rakentajana niin treeneissä ja pelikentällä kuin niiden äärellä eri tehtävissä harjaantuneena. Siinä mielessä hänkin joutuu tässä "kärsimään" samasta vääryydestä kuin kaikki muutkin, joilla oman persoonallisuutensa ohella on näitä samoja etuja ja jotka eri yhteyksissä tässä kirjassa kuitenkin on voitu niputtaa yhteen vain yleiset ja kollektiiviset kiitokset saaneiksi. Mutta Lauri Sipposella on eräs ominai-

Ja vaikka ToPoLa:lla näinä päivinä on monta harjoituspaikkaa ja sen joukkueiden voi nähdä pelaavan monilla areenoilla, ei liene liioittelua, kun sanotaan, että

suus, jonka minun kaltaiseni "sihisevää sulkakynää" (*Ilmari Turjan* sanonta) käyttävä ikuinen sihteeri kokee erityisen huomionarvoiseksi. Ei, arvasitte väärin, se ei ole hänen ennakkoluulottomuutensa ja reipas otteensa uusiin asioihin ryhtymisessä ... ei, arvasitte taas väärin, se ei ole hänen ulkomaillakin omia aikojaan pelaamisesta saamansa kokemus, jota hän on joskus ToPoLa:n *Vuosikirjassakin* se-lostanut ...Nämä ovat kyllä kaikki hyviä avuja, mutta nyt on mielessäni jotakin aivan muuta.

Lauri Sipponen on nimittäin - kuten Tom Hynnislle ja minulle työn kuluessa aivan yllättävästi ilmeni - jatkuvasti koonnut, ylläpitänyt, kartuttanut ja tuoreuttanut ToPoLa:n historiaan liittyvää, hänen eteensä yhtenä seuran aktiivijäsenistä vuosien varrella tullutta paperia ja asiakirja-aineistoa aivan uskomattoman määrän. Sen täytyy olla tulosta tietoisesta työskentelystä ja siksi se on sitäkin arvokkaampaa, kun näin yhden henkilön omasta yksityisarkistosta löytyy materiaali, jollaista tutkija ja kronikoitsija joutuu yleensä pala palata vaivalloisesti koamaan eri paikoista - olematta silti koskaan aivan varma, saako hän ponnisteluillaan aikaan aukottoman kuvan..

Ottaakseni vain yhden esimerkin:

LYK on ollut ja edelleen on ehkä tämän päivän ToPoLa:lle keskeisin näistä paikoista ja sen todellinen koti. (*THy*)

ToPoLa:n ja *Suomen Koripalloliiton* yhteistyöprojekteissa keskeistä osaa esittäneen ToPoLa:laisaktiviteetin, *VPK:n*, koko historia löytyy uskomattomalla tarkkuudella dokumentoituna sellaiseen Lauri Sipposen monista arkistoma-peista. Ja se on vain yksi monista vastaavista kohteista.

Kukaan muu kuin historiikin tekijä ei tiedä yhtä tuskallisesti ja tarkasti, miten tieto alkaa hajota tunnistamattomiksi siruiksi heti, kun ensimmäiset paperit kokevat nimenomaan niille niin ominaisen, tilapäisen tai lopullisen katoamisen. Entropian kasvun lain mukaan ne myös tekevät sen, ellei niitä nimenomaan pidetä tallella ja paimenneta niin, että ne eivät pääse eksymään. Useinkin tähän tarvittava, tehtävästään tietoinen paimen saattaa yhteisöstä puuttua - ja kun ei ole ketään, joka valvoisi, että paperit eivät katoa ennen kuin niille annetaan siihen lupa - niin moni asia yhteisön yllättävänkin läheisessä menneisyydessä jää vain muistinvaraisten, ristiriitaisten tiedonsirpaleiden varaan - tai unohtuu tyystin.

ToPoLa:ssa Lauri Sipponen on ilmeisesti henkilökohtaisella arkistollaan varmistanut sen, että näin ei siellä tarvitse päästä tapahtumaan - ja siitä kiitos hänelle! (*PJ*)

PAAVO SUHONEN

Yksi niistä kolmesta lauttasaarelaistuneesta entisestä munkkiniemelisestä, jotka aikanaan perustivat ToPoLa:n, oli diplomi-insinööri Paavo Suhonen. Hänellä oli monta lempinimeä, kuten "Paso", "Vaari", "Kuminaama", "Tokkaaja", "Tivolinpitäjä" ja "Eino". Kutsumanimien alkuperä on hämärän peitossa ja niiden sisältö on avautunut aikanaan ainoastaan sisäpiiriläisille.

Paso oli vuosina 1957-1961 Suomen koripallomaajoukkueessa ja siinä otteluita hänelle kertyi yhteensä 29. Nykypäiviin suhteutettaessa tuon luvun voinee kertoa vaikkapa noin neljällä - siksi harvoin vielä tuohon aikaan pelattiin virallisia maaotteluita. Suhonen oli "vain" 184 cm pituinen, mutta tuolloin - noin 25-30 vuotta sitten - lähes kaikki pelaajat olivat selvästi lyhyempiä kuin nykyiset. Vasta *Uolevi Manninen* (202 cm) vuodelta 1959 oli maajoukkueen ensimmäinen nykyisistäinkin pitkä ottelija ja hän on tietävästi myös Suomen kaikkien aikojen pisin olympiaurheilija.

Paavo Suhosen valtteja koripalloilijana

olivat oikea-aikaisuus ja kimmoisuus. Hyvin usein hän, vastustajaa terävästi harhauttaen, alan kielellä *liukeni nollamiehen paikalta korin alle ja tokkasi syy-län renkaan läpi*. ToPo:n peleissä Paso liikkui saumattomasti yhteen joukkueen kapteenin *Matti Airaksen* kanssa; viimeksi mainittu *ajoi usein molemmilta puolilta laudan taakse* ja sieltä sujautti pallon Passolle. Tempu oli oman aikansa "*vanhan-aikainen*".

Vaikuttavimman ja todella arvokkaan panoksen Paavo Suhonen on ToPoLa:lle antanut, paitsi pitkäaikaisena aktiivipelaajana, ennen kaikkea vuodesta toiseen - voisi sanoa: ikäkaudesta toiseen - työtään uskollisesti jatkaneena valmentajana ja sen lisäksi seuran varapuheenjohtajana, innostajana ja kahden ToPoLa:an tulleen sekä siinä jo nyt pitkään pelanneen ja vaikuttaneen koripalloilijan isänä, mukaan-tuojana ja opastajana. Nämä pojat ovat *Tuomas "Tumppi"* Suhonen ja *Teemu* Suhonen.

Pelaajana maajoukkueessa ja mestaruussarjassa Paavo oli inhottavan arvaamaton

ja juonikas, oikea-aikainen ja nopea. Valmentajana hän on aina ollut isällisen rohkaiseva ja osannut tyylikkäästi opettaa koripallon perusteita pikkupojille ja vanhemmillekin.

Teemu Suhosen synnyttyä pidettiin selvänä, että Suhosten perheeseen itsestään kuuluva koripallo kiinnostaisi häntäkin ja tosiasiallisesti Paavo Suhonen jaksoikin valmentaa myös Teemua ja tämän joukkuetta aina siihen asti kun pojat ehtivät saada ala-asteen päätökseen. Pitkän uransa ToPoL:ssa Paavo päätti siten vasta keväällä 1996. Vuonna 1997 Paavo täytti kuusikymmentä vuotta, joista koripallon on vienyt jo lähes viisikymmentä!

Mutta "*vaarinakin*" Paso harmaine partoineen temmeltää yhä *Mökin Äijien* joukkueessa nelosdivisioonassa. Vanha taito on edelleen tallella; korit tehdään nyt vain "*slow motion*" -tyyliin!

Suhosten muutto Lauttasaareen oli aikanaan onneksi ToPoLa:lle ja Lauttasaaren koripalloilulle. Olisimme mielellämme pitäneet Pason edelleenkin täällä - mutta onhan hän antanut meille paljon yhä edelleen arvokasta. (THy)

JOUKO TUOMINEN

Lauttasaaren uusimmasta näköalapaikasta, Meritähdestä ja sen seitsemänneistä kerroksesta, voi katsoa kauas. Voi myös tuijottaa myönteisesti menneisyyteen.

Näin teimme yhdessä pankinjohtaja, ekonomi Jouko Tuomisen kanssa eräänä keväisenä iltapäivänä vuonna 1997. Muistelimme enimmäkseen ToPoLa:n alkuvuosien taloutta ja seuran hallittua hallintoa.

Munkkiniemen Kansallis-Osake-Pankin johtajana Jouko Tuominen joutui aikaan väistämättä kytköksiin myös ToPo:n kanssa. Vuonna 1968 perustettiin ToPo:n TUKI ry, jonka jäsenluettelossa vilisi vuori- ym. neuvoksia. Jouko Tuominen haluttiin tunnetusti säntillisenä ja varovaisena, mutta samalla ystävällisenä saada mukaan yhdistyksen rahojen vartijaksi. TUKI ry sitten pelastikin ToPoLa:n äitiseuran sen taloudelliselta ahdingolta: otettiin hieman lainaa ja maksettiin "piikki" pois.

Munkkiniemi tempaisi Tuomisen myös muilla otteilla syleilyynsä - mm. hänet kutsuttiin paikallisen rotariklubin jäseneksi. Peruslauttasaarelainen (vuodesta 1932) Jouko Tuominen joutui näin taiteilemaan kahden toisiaan jossakin määrin muistuttavan paikkakunnan sisäpiirien kohinan keskellä.

Myös Lauttasaaren asioissa Tuominen on nimittäin vaikuttanut erittäin tuntuvasti ja monella eri saralla Vanhustentalon perustamisesta Lauttasaari-säätiöön, SPR:ssä, Lauttasaari-Seurassa - ja tietenkin myös ToPoLa:ssa.

Pienelle, vasta perustetulle koripalloseuralle ei olisi voinut käydä paremmin, kun se sai Jouko Tuomisen vastaamaan seuran vähistä varoista ja tekemään seuran tilinpäätökset hänelle ominaisella sujuvalla rytmillä. ToPoLa:n historian ensimmäiset kymmenen vuotta Jouko Tuominen olikin eräs seuran ja sen johtokunnan voimakkaita vaikuttajia. Seuran talouden hän piti hallussaan erittäin lujalla, mutta miellyttävällä otteella. Ehkäpä Joukolla oli vielä muistissa vastaavan yhteisön hieman reipas talousruljanssi 1970-luvulla Munkkiniemessä ja hän oli päättänyt pitää Lauttasaassa ohjaketut tiukalla.

Mutta ainakin minun mielestäni vain Jouko Tuomisen, hymyilevän ja myhäilevän rahainvartijan, mukanaolo pelasti ToPoLa:n sen ensimmäisen vuosikymmenen aikana mahdollisilta taloudellisilta ylilyönneiltä, liialta innokkuudelta ja niiden seurauksilta.

On ymmärrettävää, että niin monen asian hyväksi pyyteettömästi toimineesta miehestä on varsin vaikeata, suorastaan toivotonta, pumpata esiin kaikkea, mitä hänen mielessään kymmenen vuoden aikana on liikkunut hänen ollessaan ToPoLa:n taloudenhoitajana.

"Kyllähän niistä tileistä aina joskus saattoi uupua jokunen kuitti. Mutta hyvä oli, että ne aina kuitenkin lopulta saatiin paikalleen."

Tuohon vapauttavaan lauseeseen kiteytyi nyt ikäänkuin armahdus ToPoLa:n menneisyydelle. Alkuvuosiensa aikana vauhdikkaasti toimiva ja kasvava seura oli en-

sin siirtynyt myös rahaliikenteessään suoraan toimintaan. Jouko Tuomisen haltuun oli joutunut hänen Munkkiniemen pankissa ollessaan erään pankin konkurssiin menneen asiakkaan tavaravarasto - aidosta nahkasta huolellisesti valmistettuja salkkuja. ToPoLa:n johtokunnasta monet hamusivat sellaisen itselleen, myös puheenjohtaja. Tuosta hänen mukanaan aina kulkeneesta salkusta tuli sitten vähitellen ToPoLa:n rahaliikenteen symboli ja seuran valmentajien sekä erotuomarien hilitönnön ihailun kohde. He nimittäin tiesivät, että salkussa aina oli seuran luotolliseen pankkitiliin liittyvä shekkivihko, josta puheenjohtaja saattoi kirjoittaa ja irrottaa vuorenvarmasti katteellisia arvopapereita. Tuo kuuluisa salkku on kuvattu juuri sen Lauttasaaren yhteiskoululla olevan rahjuisen pöydän päällä, johon myös ToPoLa:n ensimmäisten ottelujen toimitsijat paremman puutteessa joutuivat turvautumaan.

Ei ihme, että näissä hätäkoissa jokin paperi saattoi antaa hetken etsiä itseään.

Jouko Tuominen muistaa erityisen lämpimästi niitä johtokunnan kokouksia, jotka pidettiin Suuren Suomalaisen Kirjakerhon toimitusjohtajan *Pauli Leimion* tiloissa. Humaani ja kulttuuripitoinen atmosfääri soveltui mainiosti koripalloseuran johdon peliareenaksi.

Nyt hyvässä ja vankassa kunnossa olevan taloutemme "isän" Jouko Tuomisen oma merkkipäivä on hieman ennen ToPoLa:n 20-vuotisjuhlaa keväällä 1998. Me olemme hänelle hyvin kiitollisia! (THy)

Apuri: PERTTI JOTUNI

Puolustuksen puheenvuoro: Tom Hyninen - tämän kirjan idean isänä ja sen päätoimittajana - halusi tämän jutun mukaan kirjaan. (PJ)

Koripalloväki saattaa kysellä kummastuneena, mikä ihme on saanut tiedetoimittaja, diplomi-insinööri *Pertti Jotunin* sekaantumaan heidän urheilulajiinsa.

Eräässä mielessä asiaa kannattaakin ihmetellä. Tämän kirjoittaja on tuntenut Pertti Jotunin jo liki kolmekymmentä vuotta ja tullut vakuuttuneeksi siitä, että Pertillä on ollut vakiintunut suhde urheiluun jo 1930-luvun lopulta, aina helsinkiläisen Alli Nissisen Valmistavan Koulun toiselta luokalta saakka. Hänen siirtyttyään sieltä ekaluokkalaiseksi Norssiin ja nähtyään Ratakadun koulun jumppasalisissa koripallotelineet toteamukseksi tuli

ajatus, että *”nuohan ovat ihan rikki - koreistahan puuttuu pohjat!”*

Eli: Jotunilla on hyvä suhde urheiluun - hän ei vain harrasta sitä. Siitä huolimatta hän on terve ja reipas siinä määrin kuin varttuneeseen ikään yltänyt suomalainen yleensä on.

ToPoLa:n *Vuosikirjoista* Jotuni on suunnitellut ja taittanut viisi - vuosilta 1991-1995 - ja tämä historiakirja on kuudes. Kun Vuosikirjan toimitus aikanaan sydän pamppaillen kyseli mahdollisuutta korvata tämä ansiokas työ, Pertin vastaus oli verhottu muotoon: *”Käsitykseni mukaan Teidän seuranne tekee sellaista työtä tuon kummallisen pallopin varjolla, jolla on ilmevästi rauhoittava ja kasvattava vaikutus nuoriin ja se on heidän parhaakseen. Näin on hyvä!”*

ToPoLa:lle on todella ollut onneksi, että alan pätevä ammattilainen on katsonut voivansa antaa tietonsa ja taitonsa seuran julkaisujen hyväksi. Hänen ansiostaan niissä on linjakkuutta, tarkkuutta ja suunnitelmallisuutta. Ymmärtäväisesti myhhdellen ja murahdellen hän on monta kertaa tuskaillut myöhässä olleiden valokuvien ja artikkeleiden vuoksi paljastamatta syvää epätoivoaan.

Kirjoitettuaan, toimitettuaan ja muuten laadittuaan huomattavan määrän tieteestä kertovia lehtijuttuja, kirjoja ja muita esityksiä sekä käännettyään ja muokattuaan noin kuusikymmentä kirjaa monista eri kielistä suomeksi Pertti Jotuni toivoo nyt, että hän ToPoLa:n kaksikymmenvuotisjuhlissa saisi haltuunsa koripalloseuran viirin. Se tullaan ojentamaan hänelle mitä lämpimimmin sydämin ja kiitollisuuden tuntein. (THy)

ENTÄ NYT, ToPoLa?

Entä nyt, ToPoLa?

Mikä on tulevaisuutesi?

Millainen on ToPoLa kymmenen vuoden kuluttua - tai kahdenkymmenen vuoden kuluttua - tai vuonna 2028, jolloin sen perustamisesta tulee kuluneeksi vasta viisikymmentä vuotta, mutta jolloin sen ensimmäiset minit ja mikrot alkavat vasta tulla nykyaikaiseen eläkeikään?

Kysymyksiä, joihin vastauksia ei tänään ole olemassa - tai joiden vastauksia emme ainakaan voi luotettavasti päätellä.

Lienee niin, että ainoa keino selviytyä tulevaisuudesta on mennä rohkeasti siihen mukaan - katsomaan, mitä se tulee sisällään pitämään.

Emmehän mekään, jotka kaksikymmentä vuotta sitten perustimme ToPoLa:n, omistaneet luultavasti hetkeäkään kysymykselle siitä, millaista tulisi olemaan seuran täyttäessä kaksikymmentä vuotta - siis tänään. Ja jos olisimme silloin alkaneet pohtia tätä, olisimme vähän hämmästeltyämme todennäköisesti ravistaneet koko ongelman aiheettomana mielestämme. Eihän sellaiseen kysymykseen voisi kuitenkaan vastata - ja olisiko se nyt ollut aiheellistakaan?

Meillä - ja meidän seuraajillamme - on tuskin muuta mahdollisuutta kuin rakentaa ToPoLa:a edelleen, sen kunkinhetkisestä tilanteesta ja kunkin ajankohdan tarpeista lähtemällä - niin kuin me tähänkin asti olemme tehneet.

Mutta silti voi olla aiheellista yrittää luodata edes joitakin seikkoja myös konkreettisemmasta tulevaisuudesta. Voidaan kysyä, onko koripalloa nykyisessä muodossaan olemassa vaikkapa kolmenkymmenen vuoden päässä! Kaiken järjen mukaan vastaus on myönteinen - eikä nähtävissä liene mitään vakavaa syytä, joka voisi saada maailman suosituimpiin urheilulajeihin kuuluvan koripallon menettämään kiinnostavuutensa ja muuttumaan pienen ryhmän sirpalemaiseksi harrasteeksi, kuten joillekin urheilulajeille melko läheisessä menneisyydessä on käynyt.

Voimme siten melko varmasti olettaa, että vuonna 2028 ToPoLa on olemassa, että me tunnistaissimme sen ToPoLa:ksi tähänastisen tuttavuutemme pohjalla - ja että se yhä edelleen on koripallolle omistautunut lautta-saarelainen lajiseura.

Mutta varmaan viisikymmenvuotiaalla ToPoLa:lla tulee olemaan myös leimallisia piirteitä, jotka siltä vielä tänään ainakin pääasiallisesti puuttuvat.

Vuoden 2028 ToPoLa:ssa tulee arvatenkin olemaan mukana esimerkiksi monia ulkomaalaissyntyisiä - balttilaisia, slaavilaisia, keski-eurooppalaisia - pelaajia ja värillisiä pelaajia - ainakin siksi, että he edustavat Helsingin ja Lauttasaaren asujaimistossa niin yleisinä, että tämä on yksinomaan luonnollista. Mutta voi olla, että monet heistä tulevat tuolloin olemaan mukana ToPoLa:ssa myös siksi, että seuraavien kolmenkymmenen vuotensa aikana - ja jo paljon aikaisemminkin - ToPoLa hankkii riveihinsä siirtosopimuksilla ulkomaisia

pelaajia. Suomalaisen nuorison kasvavat ulkomaiset opiskeluyhteydet johtavat väistämättömästi siihen, että heitä alkaa olla mukana myös amerikkalaisessa yliopistokoripalloilussa - ja tällaisten suhteiden olemassaolo antaa luonnollista kasvupohjaa myös mainitunlaisille siirroille.

Ja jo paljon ennen seuraavan miespolven vaihdosta ToPoLa:n ruorissa tullaan näkemään myös vastaukset tärkeille kohtalon kysymyksille: milloin ToPoLa lunastaa itselleen mestaruussarjapaikan - millä menestyksellä se pitää tämän paikan hallussaan - ja milloin ToPoLa:a edustavat mestaruussarjoissa sekä miehet että naiset!

Meidän on kuitenkin pakko jättää nämä luotailuyritykset mainittujen hajanaisten näytteiden varaan - sillä suurinta osaa siitä, mitä ToPoLa:lle tulee lähivuosina ja -vuosikymmeninä tapahtumaan, emme pystyisi parhaillaakaan taidoillamme arvaamaan. Varmaa lienee vain kaksi asiaa.

Muutoksia tulee olemaan - sillä elävä organisaatio ei loputtomiin pysy kerran saatuun muotiin kipsautuneena. Juuri siksi emme voi antaa etukäteen kovin selkeää vastausta kysymykseen siitä, mitkä tulevat osoittautumaan niiksi uusiksi tärkeiksi asioiksi, joita tämän päivän ToPoLa:lla on edessään.

Se taas, että jotkin näistä muutoksista ovat jo tätä päivää, heijastuu esimerkiksi siitä, että ToPoLa:n ensimmäisten omien kasvattien otettua seuran ja sen johdon haltuunsa, he ovat alkaneet esittää niiden kysymyksiin uusia ratkaisumalleja ja etsiä asioiden käsittelyyn uusia tarkastelukulmia. Nämä uudet kysymykset ja tarkastelutavat ovat kenties voineet tuntua heistä itsestään ja heidän edelleen läsnäolevista edeltäjistään hämmäntäviltä ja kipeiltäkin - mutta ne kertovat kuitenkin vain kehityksestä ja muutoksista, joiden täytyy tulla. Kysymys on uuden sukupolven tuomasta uudenlaisesta panoksesta ToPoLa:an - ja siksi se on myös paikallaan. Kiitos siis heille siitä!

(Tom Hynnisen ajatuksista tiivistäen koonnut ja toimittanut Pertti Jotuni)

ToPoLa KUVINA

Edellä ToPoLa:n kaksikymmenvuotinen historiikki on pyritty kertomaan lähinnä sanoin. Seuraavassa sama kertomus on yritetty toistaa kuvin. Tulos on ehkä vielä edellä kerrottuakin katkelmallisempi, mutta tuonee silti osansa ToPoLa:n vaiheista kertoviin muistoihin.

Paavo Suhosen valmentamat mikrot ovat saaneet uudet peliasut ja kääntäneet kuvaajalle selkensä

Pieniä miehiä Myltsillä askaroimassa vuosi ToPoLa:n kokouksen parhaimman ohjelmanumeron kanssa. Herra Erik Hartwall sai joskus kauan sitten ToPoLa:lta kiitoskirjeenkin siitä, että hänen yhtiönsä lahjoitti lähes kymmenen vuoden aikana satoja litroja kuuluisia juomiaan nuortemme tarpeisiin

Yksi harvoista onnistuneista pelikuvista. ▶ Panu Harjula näyttää oikeaoppista hypäriä huhtikuussa 1986. Panu oli siitä erikoislaatuinen ponnari, että hän ehti tuis-kauttaa itsensä ilmaan jo toisen kerran, kun muut laskeutuivat kenttään vasta ekan ponnistuksen jälkeen. Täten hän sai arvaamattoman määrän ribareita lyhy-käisestä varresta huolimatta!

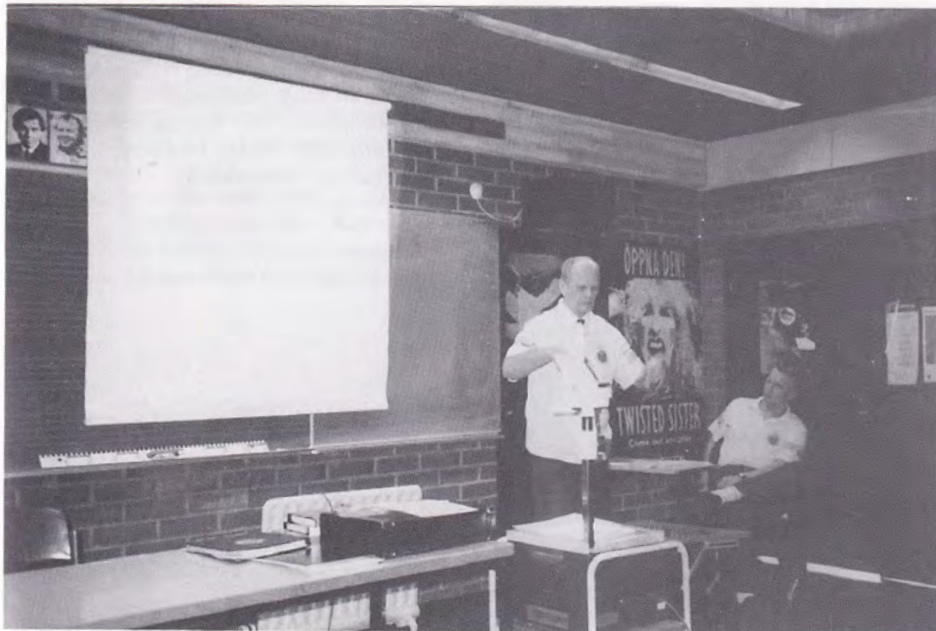
ToPoLa:n B-tytöt valmentajiensa Peter Barkmanin ja Tero Hännisen kanssa. Mukava ja eteväkin ryhmä, joka vuosien saatossa on kuitenkin hajonnut. Kuvanoton ajankohta on vuosi 1992

ToPoLa:n tytöt ottavat aikalisää. Ohjaajina oikealla Susan Siren ja Leena Kummu

ToPoLa:n tyttöjoukkue Marabou-turnauksessa kerran Tukholmassa

Koripallotuomareiden nestoreihin kuuluva Veikko Karén valmistautuu esittelemään kompiaan uusille tuomarinplantuille ToPoLa:n vuotuisella klinikalla Lauttasaaren yhteiskoulussa

Erotuomariklinikka on kokoontunut LYK:n musiikkiluokkaan. Vasemmalla istumassa on Carl Jungebrandt

Tuokiokuva ToPoLa:n valmentajien kokouksesta Gyldenintien Kansallis-Osake-Pankin konttorin kellarissa. Heitä oli parhaimmillaan yhtäaikaa koossa lähes kaksikymmentä. Tuo spontaanisti alkanut instituutio olisi kaikin mokomin syytä pitää jatkuvasti toiminnassa

Juhlakuva kymmenen vuoden takaa: ToPoLa:n perinteisiin kuuluva vuotuinen perhepotretti seuran kymmenvuotisjuhla-kaudelta 1988

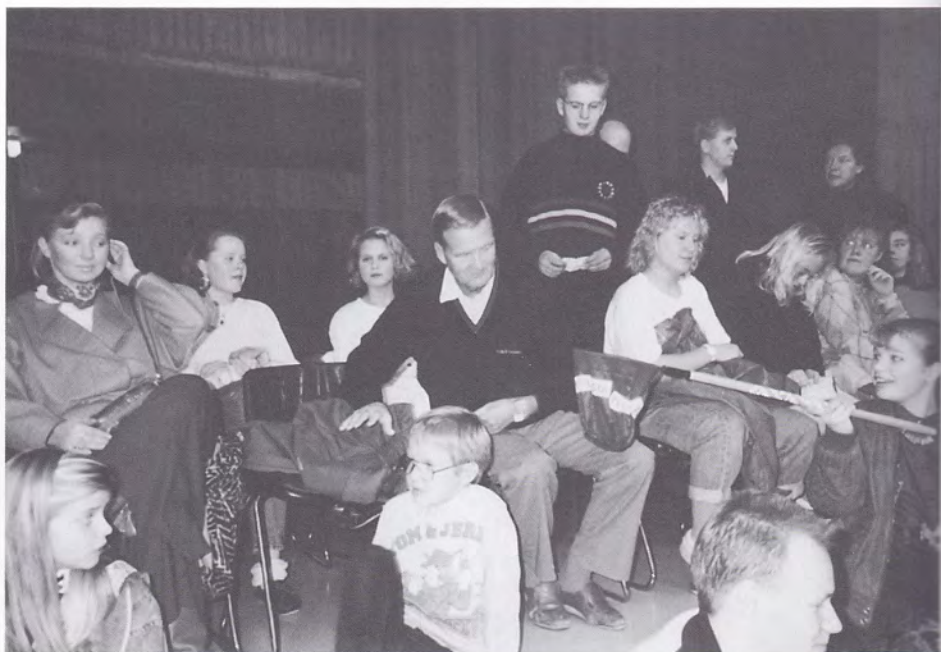
ToPoLa pelimatkalla Hollannin Eindhovenissa. Valmentaja Perttu Hynninen viilauttelee kuvaajalle voitonmerkkiä ja vieressä joukkueen kapteeni Lauri Sipponen pitää peukkua. Vasemmalla ihmettelevät Harri Wihuri ja Kim Tuovinen; Sami Simula on selin. Joukkue voitti mm. paikallisen teknisen korkeakoulun joukkueen, jolla oli jenkkivalmentaja. Kerrotaan, että sikäläiset teekkarit toipuivat tappiotaan vasta kauan aikaa huokailtuaan

Lastoitusta ja sauvojen käyttelyä edellyttävät raajavammat olivat yhteen aikaan ToPoLa:ssa oikea riesa eikä kuvan esittämä näkymä harjoitus- tai ottelusalin vaiheilta ollut suinkaan harvinainen

Myltsin estradi pullollaan turnauksen aikana

Ykkösen otteluissa oli alkuaikoina tapana kerätä pääsymaksun sijasta vapaaehtoinen almu. Sitä varten rakennettiin jopa erillinen haavi, joka oli oikein koristeltu ToPoLa:n tarroilla. Olli Mustonen siinä kaivaa kuvetta

Professori Jorma Laine näyttää voitonmerkkiä ToPoLa:n valmentajien kokouksessa. Jorkki Laine kuuluu maamme parhaiden koripalloasiantuntijoiden joukkoon. Hän muun muassa nosti aikoinaan ToPo:n mestaruussarjaan - "pysyvästi", kuten nyt asia näyttää olevan. Jorkki oli aikoinaan myös ToPoLa:n hallituksen monivuotinen jäsen ja on sittemmin toiminut edelleen seuramme erikoiskonsulttina

Äiti ja tytär eli Heikkalan naiset Kyllikki ja Tiina järjestävät myyjäis- ja bufetti-asioita turnauksen aikana Myllykallion koululla

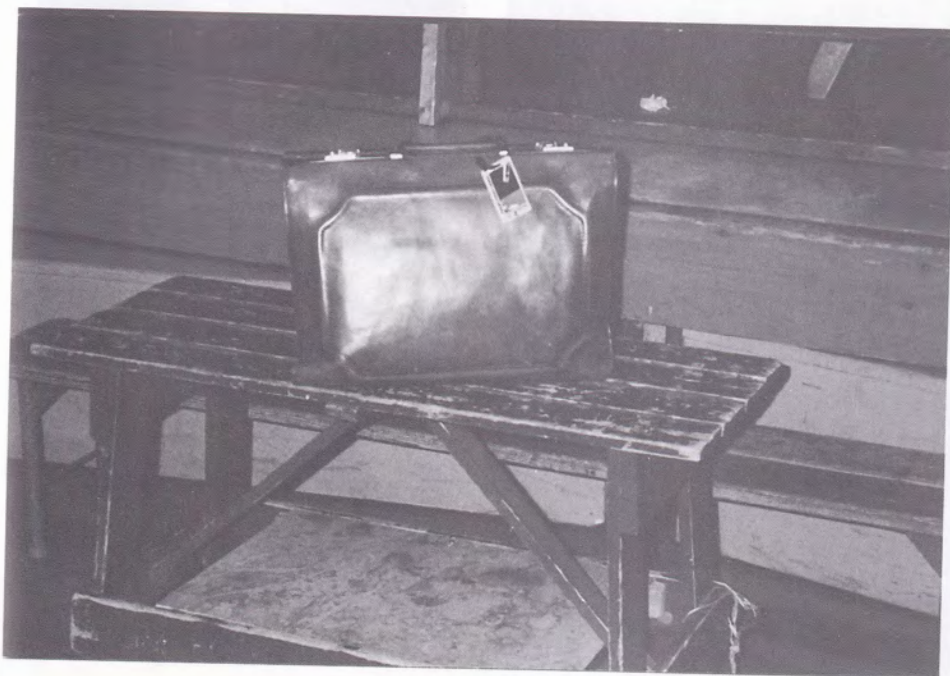

Muun muassa (vasemmalta) Irmeli Lemberg, Kyllikki Heikkala ja Tarja Taipale nauttivat kahvia yhdessä ToPoLa:n kunniaksi. Heistäkin jokainen on tehnyt seuramme piirissä työtä vuosikausia

Erään kevään penkinpainajaisissa nähtiin myös useampia kuin yksi iloinen ToPoLa:lainen

Entisen Kansallis-Osake-Pankin, sittemmin Meritan, Gyldenintien konttorissa ToPoLa:lla on ollut lupa pitää kokouksiaan lähes koko seuran tähänastisen historian aikana. Kuvassa Perttu Hynninen etsiskelee sieltä kahvikupposta. Kysymyksessä on ilmeisesti ToPoLa:n hallituksen kokous

ToPoLa:n puheenjohtajan (1978-1992) kuuluisa nahkasalkku, joka on esittänyt seuran historiassa tärkeää osaa välineinä, jonka uumenista puheenjohtaja tarvittaessa ja asian hyväksyttyään saattoi kaivaa esille (ToPoLa:n kannalta) hyvään tarkoitukseen suunnatun, suuremman tai pienemmän shekin

ToPoLa on olemassaolonsa aikana valmistautunut koko joukon erilaisia kampanjatuotteita ja muuta rekvisiittaa, jota tämän kirjan tekstiosassa lähemmin on kuvattu

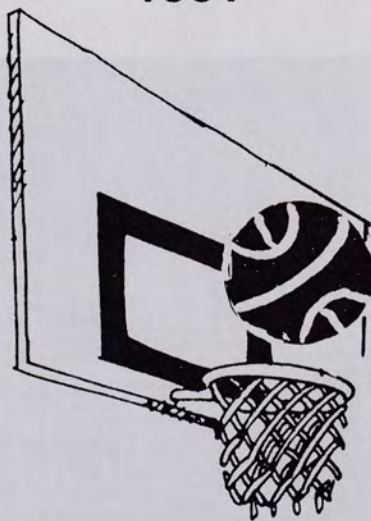
TYKKÄÄN TOPOLASTA

koripalloseura

ToPoLa

Lauttasaari

1981

ToPoLa
LAUTTASAARI

VANHEMPAIN ILTA
RAVINTOLA PIRATTI
14.1.1991 klo 19.00

Hyvää Joulua!

“Kuusysit” eräässä kokoonpanossaan. Huomaa kaksi erilaista ToPoLa:n merkkiä pelaajien paidoissa. Lähemmin tästäkin joukkueesta ja sen historiasta on esitys kirjan tekstiosassa

ToPoLa on kehittänyt omiin tarpeisiinsa myös koripallonpeluun tekniikkaa oikein sanan varsinaisessa merkityksessä. LYK:n seinällä nimittäin komeilee Panu Harjulan muistosta kertovan, hänen käyttämänsä pelipaidan ohella, myös Ari Hynnisen kumppaneineen kehittämä sähköinen pelitilanteen kunkinhetkiseen osoittamiseen käytettävä sähköinen tulo-astaulu

Jugoslavialainen, mutta 1980-luvulla Lauttasaarella asunut Marko Bogojevic valmistui vuonna 1987 ylioppilaaksi kotimaassaan ja sai merkiksi siitä lahjaksi ToPoLa:laisilta ystäviltään suomalaisen ylioppilaslakin, joka suuresti myös ilahdutti häntä

Kansainvälistä yhteistyötä ToPoLa:n toiminnassa. ToPoLa:n tytöt yhdessä puolalaisjoukkueen jäsenten kanssa yhteisellä turnauskeikalla

Eduskunta on lähettänyt kansanedustajan ja entisen edustustason koripalloilijan Anssi Rauramon seuraamaan turnausta Myllykallion koululla. Tapahtumaa hänelle selostavat siellä (vasemmalta) Patrik Thiel, Ilari Harjula, Tomas Kallström ja Tuomas Suhonen

Opetusministeriöstä on kansainvälinen koripalloerotuomari Timo Haukilahti tullut opettamaan dumareille puhallustekniikkaa

ToPoLa VUOSIKIRJA 20 (1998)

Tulevaisuudesta • Joukkueet 1997-1998

• ToPoLa 1997-1998 pähkinänkuoressa

ToPoLa:n VUOSIKIRJAN 20 (1998) SISÄLLYS

ToPoLa:n, 20, tulevaisuudesta (*Hannu Uski*) 84 • ToPoLa:n joukkueet 1997-1998 86 • ToPoLa 1997-1998 pähkinäkuoressa 96

ToPoLa:n Vuosikirja 20 (1998) ilmestyy samassa niteessä seuran 20-vuotishistoriikin *KORISTA SAARELLA!* kanssa. Vuosikirjan muut julkaisutiedot on esitetty tämän niteen alussa.

ToPoLa:n, 20, tulevaisuudesta

ToPoLa:n keväällä 1997 virkaansa valittu puheenjohtaja *Hannu Uski* on kaikkien aikojen neljäs luotsi seuran komentosillalla. Ohessa hän luotaa seuran tulevaisuuden näkymiä, sen tähänastisia saavutuksia ja niiden taustaa sekä tulevan kehityksen haasteita ja mahdollisuuksia.

Kaksikymmenvuotias koripalloseura *ToPoLa ry* elää juuri nyt parasta nuoruuttaan. Sen murrosiän kasvukivut ovat jääneet taakse ja edessä ovat vuodet, joilta - kuten varttuneen toiminnalta yleensäkin - monilla tavoilla odotetaan ja vaaditaan kypsymistä ja vakiintumista.

Kuten toisaalla tässä teoksessa on todettu, seuran positiivinen vaikutus heijastuu sen 272 eri jäsenen ja seuran itsensä harjoittaman nuoriso- sekä harrasteurheilutoiminnan välityksellä vielä paljon useampien paikkakuntalaisten sekä koulujen ja muiden yhteisöjen elämään.

On mahdollista arvioida, mutta vaikeata mitata ToPoLa:n toiminnan merkitystä nuorten kehityksen kannalta. Kehittymisen osana joukkuetta, vastuunottoa, oma henkinen kasvu ja fyysinen vahvistuminen ovat tekijöitä, joiden arvottamiseen on vaikeata löytää mittareita. Mutta näiden asioiden puuttumisesta aiheutuvat ikävät seuraukset ovat paljon helpompia hahmottaa.

Urheilullisesti ToPoLa:lla on sen kasvanneen junioritoiminnan perusteella edellytykset kehittyä pysyvästi vähintään ensimmäisen divisioonan tasolle. Tavoitetasona se ei kuitenkaan voi olla riittävä. Päämäärän tulee olla korkealla, jotta seuran junioritoiminta saisi jatkuvaa elinvoimaa motivaatiosta, joka kehittyy esimerkkien pohjalta. Korkeat päämäärät ja vahva motivaatio kannustavat myös valmentajia ja muuta seuraorganisaatiota toimimaan välttämättömän laadullisen ja määrällisen kehityksen puolesta.

Organisatorisesti ToPoLa työskentelee talkooperiaatteella, mikä merkitsee käytännössä laajaa vapaaehtoistoimintaa. Työssään seura nojautuukin vahvasti juniorien vanhempien sekä seuran entisten ja nykyisten juniorien aktiivisuuteen. Käsitteäkseni tämän arvokkaan annin merkitystä seuralle ei voida yliarvioida. ToPoLa:n jo tapahtuneesta kasvusta seuraa kuitenkin, että sen vastaisen kehityksen ensimmäiseen vaiheeseen tulee väistämättä kuulumaan ammattimainen johtaminen yhdistettynä vapaaehtoistyöhön.

Mutta näiden elinvoimatekijöiden lisäksi seura tarvitsee myös sen taloutta vakautavaa toimintaa, joka antaa edellytykset seuran varsinaisen päätehtävän - nuorison koripalloharrastuksen kehittämisen - hoidolle.

Tänään ToPoLa on pitkälle kehittyneenä seurana olemassa ja se on voinut kasvaa nykyiseen laajuuteensa erittäin merkittävältä osalta siksi, että sen on perustanut joukko epäitsekäitä lauttasaarelaisia, jotka tämän jälkeen ovat pitkän aikaa jatkaneet työtään seuran hyväksi myös sen kehittäjinä.

ToPoLa:n kunniapuheenjohtaja *Tom Hyninen* sekä *Kari Harjula* ja *Paavo Suhonen* ovat olleet alusta saakka sekä seuran perustajina että sen toiminnan organisatorisina moottoreina rakentamassa ja monipuolistamassa ToPoLa:n toimintaa. Siitä sydämelliset kiitokset heille.

Lämpimät kiitokset kuuluvat myös seuran junnujen vanhemmille ja valmentajille sekä seuran toimintaa sen eri muodoissa tukeville muille aktiivisille auttajille, jotka aikaansa ja vaivojaan säästämättä ovat olleet mukana kehittämässä seuran työtä.

Kiitoksen ansaitsevat myös ne yritykset ja yhteisöt, jotka ovat olleet taloudellisesti tai muilla tavoin tukemassa ToPoLa:n kehitystä.

Mutta ToPoLa:n olemassaolon ensimmäiset kaksikymmentä vuotta velvoittavat meitä ottamaan kantaaksemme vastuuta myös tulevien vuosikymmenten koripalloa pelaavien nuorten ja aikuisten harrastusmahdollisuuksista.

Onko näyttöä?

**NOKIA
3110**

On paljonkin. Sillä vaikka Nokia 3110 on kooltaan pieni ja muodoltaan kaareva, siinä on ainutlaatuisen suuri neljän rivin näyttö ja erittäin suuret ominaisuudet. Ja käyttö on helppoa kuin mikä: älykkäällä Nokia Navi-näppäimellä ohjaat puhelimen kaikkia toimintoja. Soitat ja vastaanotat puhelut, lähetät viestit ja tallennat nimet ja numerot yhdellä näppäimellä.

www.nokia.com

NOKIA
CONNECTING PEOPLE

ToPoLa JOUKKUEET 1997-1998

ToPoLa I

Eturivi: Tero Saraste, Mikko Aaltola, Ville Hailikari, Erkkä Näsäkkälä, Juho Ukonen, Juha-Pekka Sipponen

Yläriivi: Sami Schelehoff (valmentaja), Samuli Työrinoja, Pyrypekka Karisalmi, Jussi Ahola, Tero Hänninen, Juha Hölttä, Karri Haaparinne (valmentaja)

Puuttuu: Elias Kajander

ToPoLa II

Eturivi: Matti Kummu, Markus Lemberg, Saku Sarha, Toni Leppänen

Yläriivi: Jusa Timgren, Eero Tarjanne, Tomas Kallström, Henri Kolari, Janne Kulvik

Puuttuvat: Petri Arjama, Ari-Pekka Hellgren (valmentaja), Mikko Ihalainen, Sami Schelehoff (manageri), Juuso Uski

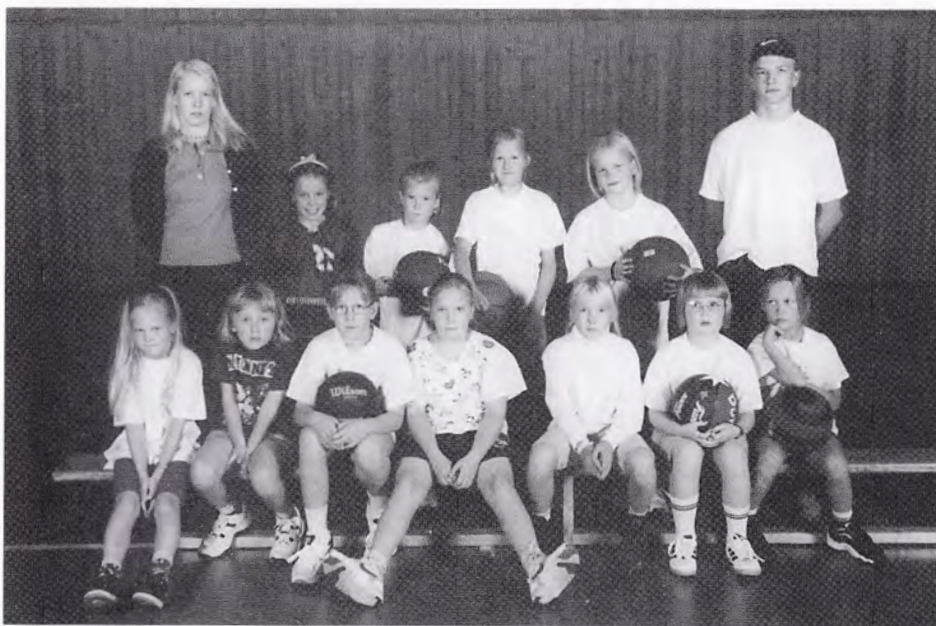
Kuvissa nimet vasemmalta oikealle

MEIRA

Urheilujuoma
Paavo Nurmen
ajalta.

Osa Suomalaisuutta vuodesta 1937

MIKROTYTÖT

Eturivi: Taru Miller, Anna Kunnari, Sanna Louhio, Elina Olkkonen, Lilli Sallantaus, Kaisa Salo, Pauliina Pirskanen
Ylärivi: Emmi Artimo (valmentaja), Tuuli Tuompo, Lotta Nukari, Johanna Sillander, Sanni-Lotta Sutinen, Mikke Inborr (valmentaja)

Puuttuvat: Emma Punnonen, Ruusu Haarla, Enna Rane, Tuuli Kujanpää, Katarina Aaltonen, Anna Kohvakka, Sari Tanni, Emma Korpivaara

MINITYTÖT

Eturivi: Kiira Björkroth, Nur Alkara, Miia Suominen, Tuuli Tuompo, Jenni Nurmi

Ylärivi: Mirka Tervomaa, Suvi Luukkonen, Tea Miller, Sanna Marttinen, Peggy Relander, Hassan Alkara (valmentaja)

Puuttuvat: Stina Nelskylä, Anna-Mari Korttila, Mia Luukkonen

Kuvissa nimet vasemmalta oikealle

Säästäjät hakevat
vaihtoehtoja.

MITÄ ETUJA SIOITUSRAHASTO TARJOAA?

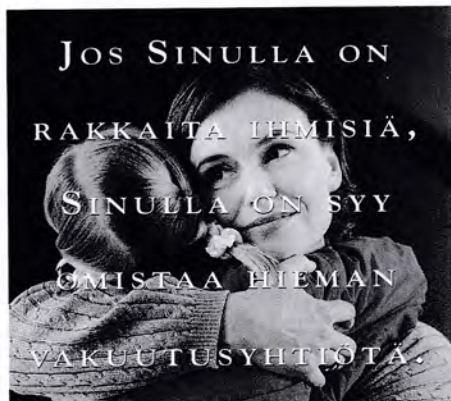
Rahastosijoittaminen tarjoaa Sinulle useita hyviä etuja. Tervetuloa konttoriimme keskustelemaan monien mahdollisuuksien Merita-rahastoista.

MERITA LAUTTASAARI
GYLDENINTIE 6
MELKONKATU 28
PUH. 1651

www.merita.fi/Rahasto/

MERITA PANKKI OY

TAPIOLA on vakuutusyhtiö, jonka omistavat sen asiakkaat eli vakuutuksenottajat. Tapiolan tärkein tehtävä on kantaa yhdessä huolta omistaja-asiakkaidensa huoimista. Luotettavasti ja oikeudenmukaisesti.

Kysy Tapiolan omistaja-asiakkaan etuja meiltä tai soita Omistaja-asiakaspalveluumme, puh. 0203-453 90 (ma-pe klo 8-20).

Huolehdimme kanssasi huimista.

LAUTTASAAREN YHTEISKOULU

Isokaari 19, 00200 Helsinki
Puhelin 670 833, telefax 678 553
Yksityinen koulu, jossa toimii yläaste ja lukio

LAUTTASAAREN YHTEISKOULUN UIMAHALLI

Isokaari 19, 00200 Helsinki
Puhelin 679 400, telefax 678 553
Avoimna yleisölle ti - pe klo 6.30-9.00
ja 16.00-21.00, la klo 6.30-9.00 ja 13.00-19.00

C-TYTÖT (85)

Eturivi: Dinar Bedretdin, Emmi Halme, Jenni Hilonen, Valpuri Kajander, Maiju Holopainen, Päivi Korpela

Yläriivi: Susan Siren, Maria Nuutinen, Elina Pyllkkänen, Johanna Virtanen, Eine Kureinen, Leena Kumm (valmentaja)

Puuttuvat: Marika Raassina, Sara Syvähuoko

B-TYTÖT (83)

Eturivi: Nuran Bedretdin, Aino Melakari, Hanna Laine, Kirsi Järmälä, Marjo Pitkänen, Heini Haartti, Natalia Hiltunen

Yläriivi: Mikko Rikkinen (valmentaja), Mikko Larkas (valmentaja), Tero Warva (valmentaja)

Puuttuvat: Satu Ekman, Mandy Gallen-Kallela, Alisa Koponen, Rita Salopuro

Kuvissa nimet vasemmalta oikealle

Helsinki Media
Erikoislehdet

Suomen sytyttävimmät lehdet - kotiin, töihin, harrastuksiin!

MikroBitti

Jokaisen kotimikro-harrastajan ykköslehti.

12 kk kestitilaus
(11 lehteä)
vain 285 mk.

Pelit

Kaiikki tietokone-peleistä ja pelaamisesta.

12 kk kestitilaus
(10 lehteä)
vain 255 mk.

KotiPC

Helppo koko perheen kotitietokone-lehti.

12 kk kestitilaus
(8 lehteä)
vain 159 mk.

Tietokone

Asiantuntijan PC-lehti - rautaita asiaa mikroista.

12 kk kestitilaus
(11 lehteä)
vain 368 mk.

Macmaailma

Suomalainen Macintosh-lehti.

12 kk kestitilaus
(10 lehteä)
vain 310 mk.

Prosessori

Huipputekniikan hyötylehti ammatilaisille.

12 kk kestitilaus
(11 lehteä)
vain 328 mk.

HIFI

Viihde- ja kotielektroniikan erikoislehti.

12 kk kestitilaus
(10 lehteä)
vain 310 mk.

V8-Magazine

Jenkkiautoilun koko maailma yksissä kansissa.

12 kk kestitilaus
(8 lehteä)
vain 235 mk.

Venemaailma

Purje- ja moottoriveneilijän hyötylehti.

12 kk kestitilaus
(9 lehteä)
vain 270 mk.

Skimbaaja

Hiihtoa ja elämyksiä ympäri vuoden.

12 kk kestitilaus
(6 lehteä)
vain 198 mk.

Snowboard

Suomen paras lumilautalehti.

12 kk kestitilaus
(4 lehteä)
vain 100 mk.

Turvallisuus

Omaisuuksien ja kiinteistö-suojauksen erikoislehti.

12 kk kestitilaus
(6 lehteä)
vain 240 mk.

Tilaa nyt mahtavat CD-romput itsellesi:

MikroBitti tuplaCD

MikroBitti-lehden vuosikerta 1996 ja yli 1.000

hyöty- ja huviohjelmaa MBnetistä.

Vain 109 mk

Pelit CD

Pelit-lehden vuosikerta 1996 ja yli 100 ohjelmaa Pelit-

BBS:stä.

Vain 98 mk.

Wallu CD

Tutustu sarakuvien maailmaan sarjakuvapiirtäjä

Wallun johdolla.

Vain 98 mk.

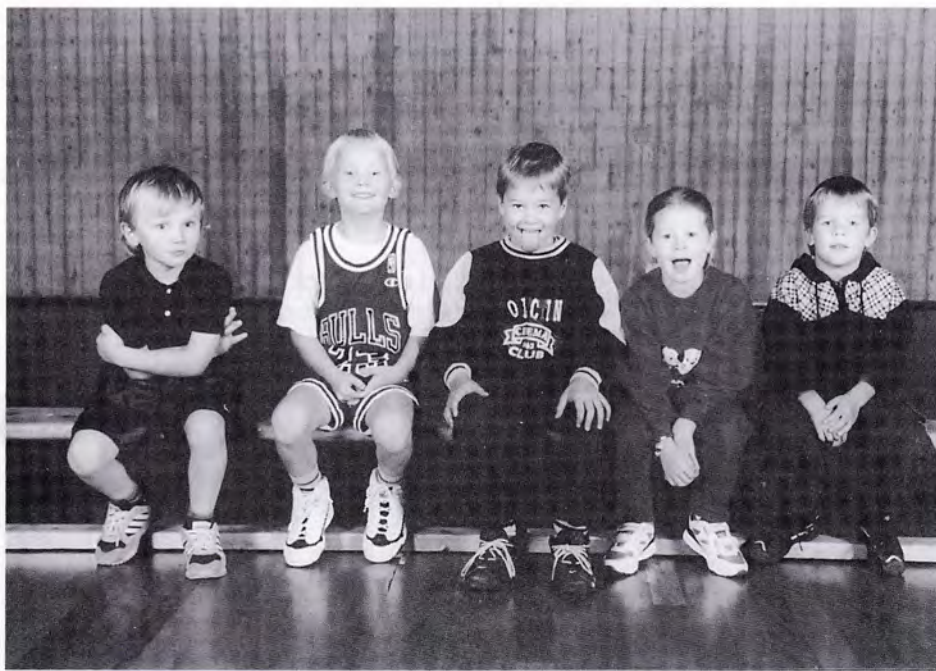
Surround CD

Akustista musiikkia, ääniefektejä, testi-signaaleja... Tutustu Dolby Surround-järjestelmään!

Vain 98 mk.

Oikeus hinnannuuttoihin pidätetään.

Valitse omasi ja tilaa jo heti tänään! Soita ilmaiseksi numeroon 9800 - 29300!

TOUHUKERHO

Touhukerhossa touhuavat: Waltteri Ahlmaa-Tuompo, Meral Bedreidin, Arttu Brade, Alekski Eliasson, Joel Grandell, Mika Ilmonen, Mikko Ilmonen, Erik Niemi, Jarno Kilander, Juli Niemi, Joonas Mussalo, Ville Perttilä, Joni Pitkäranta, Leo Raitanen, Peter Relander, Olli Riikonen, Aki Saarikivi, Johan Sarasto, Daniel Taberman, Patrik Uimonen, Jaakko Valakamo, Matias Viljanen, Tony Kemmo, Viljami Laine, Kimmo Kotamäki. Valmentajat: Joonas Laulajainen, Jarkko Saari-

MIKRO II POJAT (89)

Eturivi: Jukka Porvari, Julius Majander, Jani Harju, Jussi Similä, Alekski Bummel, Kasper Kaukolinn, Olavi Laanti, Hannes Tukiainen, Juuso Pihlaja, Kare Haaparinne

Yläriivi: Jaakko Larkas (valmentaja), Toni Honkaranta (valmentaja)

Puuttuvat: Sebastian Moslemie, Aapo Mustonen, Joonas Mussalo, Ville Määttä, Mikko Nyman, Toivo Virtanen

Joukkuekuvissa nimet vasemmalta oikealle

Edelläkävijä antaa enemmän!

8-21 (8-18)

S-MARKET

Lauttasaari,
Lauttasaarentie 28-30,
puh. 676 224

S-marketista saat kaikki päivittäiset ruokaostoksesi kokonaisedullisesti. Lisäksi S-Etukortilla voit saada Bonusta jopa 3 % !

Nyt kannattaa hankkia
S-Etukortti ja liittyä
Helsingin Osuuskaupan
asiakasomistajaksi.

Pieni kortti- ylivoimaiset edut.

Maksamalla 200 mk osuusmaksun, saat kortin heti käyttöösi.
S-Etukortti on valtakunnallinen. S-ryhmän bonustoimipaikkoja
on koko Suomessa yli 1 200!

Asiakasomistajana saat mm. seuraavia etuja:

- Bonuksen eli nykyaikaisen ostohyvityksen: Bonus on 1-3 % kuukausiostojesi kokonaismäärästä, kun bonusostosi ylittävät kuukausittain 500 markkaa.
- Tuote- ja palveluedut: asiakasomistajana saat tuote- ja palveluedut Sokokselta, Kuusiselta ja S-ryhmän ravintoloista. Lisäksi asiakasomistajana saat Sokos hotelleista majoituksen edulliseen asiakasomistajahintaan.
- Maksuominaisuudet S-Etukorttiisi: S-Etukorttiin voidaan hakemuksesta liittää Helsingin Osuuskaupassa S-Tili ja S-Etuluotto. Samalla kortilla voit kätevästi maksaa ostokset ja kerryttää Bonusta. Kun S-Etukorttissasi on S-Tili, menevät Bonuksesi kuukausittain S-Tilillesi. Et ole enää sidottu bonusrahakuponkien voimassaoloaikaan! S-Tilin tilille lähetetään kuukausittain sinulle ilmaiseksi omistajapostin mukana. Kun S-Etukorttissasi on S-Etuluotto, saat korotonta maksuaikaa 45 päivää tai voit tasata isojenkin hankintojen kustannukset pitkälle aikavälille käyttämällä luottoa.
- Yhteishyvä-lehti kerran kuussa kotiisi ■ Vaikutusmahdollisuus

Pysyvästi edullinen. Lisäksi Bonus jopa 3 %.

MIKKO I POJAT (88)

Eturivi: Aapo Niininen, Sami Karadeniz, Max Smeds, Toni Mansikka, Henri Rosénlund, Juha Laanti, Simo Pirskanen, Jani Salminen, Tuomas Tukiainen
Yläriivi: Einari Svedström (valmentaja), Markus Hynninen, Mikko Lehtonen, Ossi Kohvakka, Matti Kumm (valmentaja), Petteri Tuomiluoma, Atte Aaltonen, Niko Piipponen, Alexander Patouchas, Samuli Työrinoja (valmentaja)

Puuttuvat: Erik Gockel, Franz Miller, Mikko Räisänen

MINI II POJAT (87)

Eturivi: Timo Saari, Ildar Bedretdin, Qadar Ali-Hassan, Jonas Smeds, Patrik Hyväkkä, Joonas Kyrölä

Yläriivi: Antti Lehtonen (valmentaja), Ville Väisänen, Jaakko Kivelä, Sami Väisänen, Elias Kajander (valmentaja)

Puuttuu: Joonas Huhtala

Kuvissa nimet vasemmalta oikealle

PORTABILITY

finnsteve
Finnsteve Oy Ab, Soukonkuja 5, 00180 Helsinki
Puh. 0105 6560, Telefax (09) 685 7253
Finnlines-yhtiö

PUTKILIIKE K. J. LUOMA OY

Puh. 7247206
Fax 7545762
Matkap. 0400-401262
Huoltopäivystys
Töyrytie 4 00630 Helsinki

**LAATU
KATTO**
LEMMINKÄINEN
KATTOYKSIKKÖ

Sammonmäki, PL 10, 04321 Tuusula
puh. (09) 870 441, fax (09) 870 4983

**Minkä
ikäisenä
on järkevintä
aloittaa
Omaeläkkeen
säästäminen?**

OMAEÄLÄKE on Tapiolan tuottoisa yksilöllinen eläke-
vakuutus, jonka säästäminen kannattaa aloittaa mah-
dollisimman nuorena, mutta koskaan se ei ole liian
myöhäistä. Pyydä nyt henkilökohtainen laskelma toi-
mistostamme. Tai soita ilmaiseksi fax-palveluumme
0800-02121 ja pyydä lisätietoja faxille.

Huolehdimme kanssasi huomisesta.

LÄNSISÄHKÖ OY

Lauttasaarentie 38
00200 HELSINKI

Lauttasaari

Lauttasaarentie 38
00200 Helsinki
Puh. 09-478 010 44
Fax 09-478 010 46

- Uima-allaslaitteet ja tarvikkeet
- Annosteluautomatiikka
- Uima- ja poreallaskemikalit
- Porealtaat

- Vedentarkkailumittarit ja vesitutkimukset
- Laiteasennukset ja -huolto
- Aurinkolämpittimet

ALLASVESI OY

Slenitie 18 00760 Helsinki Puh. (09) 389 2402
Telefax (09) 389 2966

MINI I POJAT (86)

Eturivi: Matti Ihalainen (valmentaja), Markus Schauman, Atte Jalkanen, Antti Palomäki, Sami Kurki, Miska Pyykkö (valmentaja)

Yläriivi: Aaro Jalkanen, Ahmed Abdulla, Jouni Wilska, Janne Väisänen, Markku Tanni

Puuttuvat: Aaro Eliasson, Niko Hertsu, Petri Kajaani, Panu Rintala, Mikael Sorssa, Mikael Stranden, Oskari Wikholm

C II POJAT (85)

Eturivi: Matti Ihalainen (valmentaja), Pirkka Björkroth, Teemu Ruoppa, Henrik Karikoski, Jukka Rannikko

Yläriivi: Hassan Alkara (joukkueenjohtaja), Kristian Hyväkkä, Emir Alkara, Markus Mattila, Jaakko Kervinen, Joonas Pihlaja, Mikko Aaltola (valmentaja)

Puuttuvat: Arne Gockel, Julius Haartti, Lauri Larmo, Vesa Petäjä

Kuvissa nimet vasemmalta oikealle

C I POJAT (84)

Eturivi: Jaakko Porvari, Antti Janhunen, Jaakko Hovi, Petja Mustonen, Aapo Airas

Yläriivi: Mikko Lindgren, Sven Parend, Jere Pekurinen, Tero Hänninen (valmentaja), Jesse Kurki, Aleksi Hämäläinen

Puuttuvat: Jesse Honkavaara, Vesa Musalo, Karri Niiranen, Veli-Petri Perhonen, Timo Saarelainen, Juho Setäkä

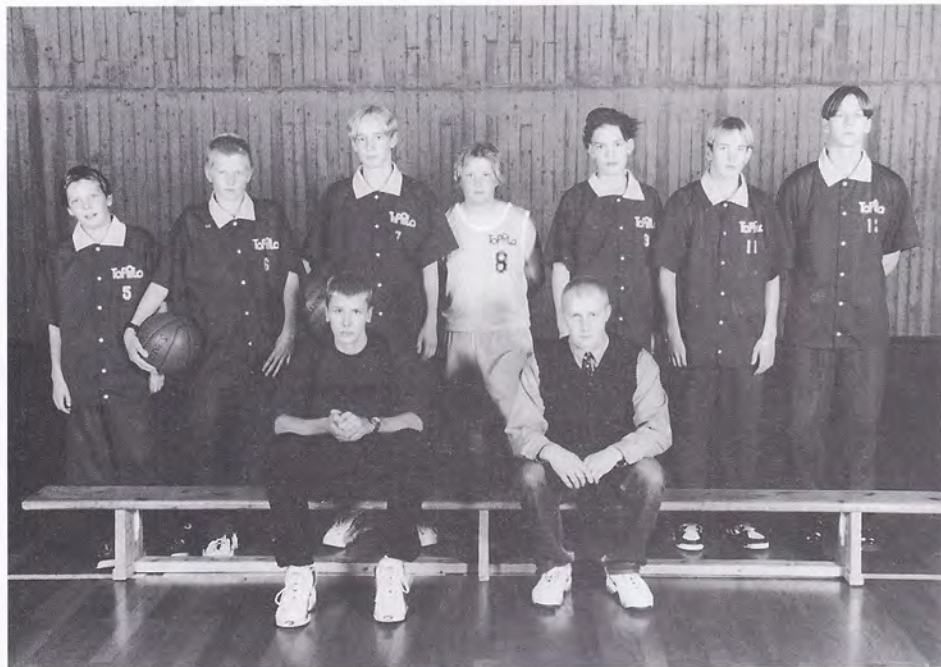

B II POJAT (83)

Eturivi: Mikko Rikkonen (valmentaja), Toni Taipale (valmentaja)

Yläriivi: Jussi Broberg, Olli Lehtonen, Valtteri Vaitinen, Timo Kotilainen, Jesse Saastamoinen, Juha Välimaa, Saku Soka

Puuttuvat: Joonas Laulajainen, Jarkko Saarinen

Kuvissa nimet vasemmalta oikealle

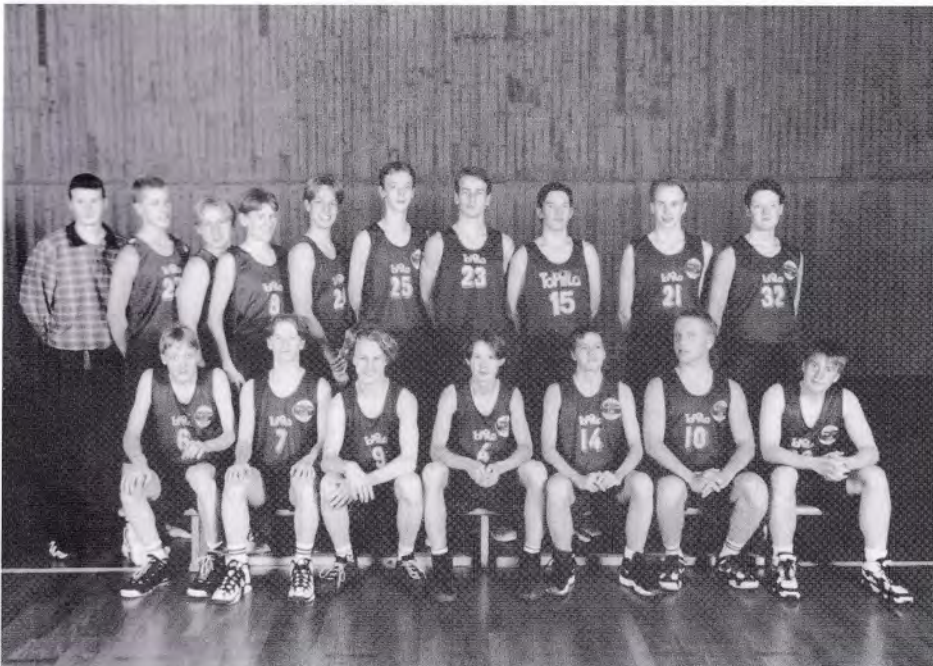

B I POJAT (82)

Eturivi: Ircan Bedretdin, Peter Lallukka, Erkki Kautia, Einari Svedström, Markus Kalela, Markku Huopaniemi, Kari Pulkkinen, Sampsa Hämäläinen

Yläriivi: Tuomas Julin, Tapio Koski, Mika Mertenen, Tuomas Karisto, Johannes Gransberger

Puuttuvat: Janne Heikkilä, Eetu Kuneinen, Jyri Saraste (valmentaja), Tuomas Suhonen (valmentaja)

A POJAT (80/81)

Eturivi: Mikko Larkas, Max Fahler, Tero Warva, Pekka Ihalainen, Antti Lehtonen, Hannu Valtonen

Yläriivi: Samuli Työrinoja (valmentaja), Mikko Rikkonen, Jari Pakkanen, Jaakko Julin, Jussi Pitkänen, Topi Laanti, Elias Kajander, Toni Honkaranta, Jarkko Larkas, Sami Hedberg

Kuvissa nimet vasemmalta oikealle

ToPoLa KOLMONEN

Eturivi: Toni Taipale, Jarno Ekman, Peteri Tyynelä

Yläriivi: Tomi Korhonen, Panu Juurikka, Waltteri Koivunen, Matti Ihalainen, Miska Pyykkö, Olli Rantanen

Puuttuvat: Mika Honkaranta, Antti Valtonen

ToPoLa B-P B-84

Jäähdyttelevät: Harri Wihuri, Tero Vauraste, Timo Kivi, Tuomas Suhonen, Karri Haaparinne, Patrik Rögård, Patrik Thiel, Jyri Saraste, Peter Barkman, Jukka Ketunen, Kari Ant-Wuorinen, Ilari Harjula, Sami Schelehoff, Ari-Pekka Hellgren

Kuvissa nimet vasemmalta oikealle

ToPoLa VAIVAISET

Pelaavat mm.: Yrjö Munukka, Tapio Savolainen, Perttu Hynninen, Arttu Bertin, Petri Burman, Lauri Sipponen, Hassan Alkara

AITO SUPERLASI.

PARAS IKKUNA

SUOMEN OLOIHIN.

FENESTRA

Myymäläentie 4, 01600 Vantaa
Puh. (09) 504 4920, fax (09) 566 4594

VALMENTAJAT

Eturivi: Leena Kummu, Susan Siren, Matti Ihalainen, Miska Pyykkö, Toni Taipale, Karri Haaparinne

Yläriivi: Sami Schelehoff, Einari Svedström, Antti Lehtonen, Samuli Työrinoja, Elias Kajander, Mikko Larkas, Toni Honkaranta, Mikko Rikkonen, Tero Warva, Jarkko larkas, Matti Kummu, Tero Hänninen, Mikko Aaltola, Hassan Alkara

Puuttuvat: Joonas Laulajainen, Jarkko Saarinen, Jyri Saraste, Tuomas Suhonen

Kuvissa nimet vasemmalta oikealle

ToPoLa 1997-1998 PERHEPOTRETTI

ToPoLa 1997-1998 PÄHKINÄNKUORESSA

TOUHUN POJAT Lauttasaari ry
(ToPoLa) 1997-1998

Perustettu 11.4.1978
Suomen Koripalloliitto ry:n jäsen

Osoite ToPoLa c/o KARRI HAAPA-
RINNE Lauttasaarentie 47 A 15 00200
HELSINKI

Toiminta
272 rekisteröityä jäsentä
29 valmentajaa

Joukkueet

Touhukerho

Tytöt
Mikrotytöt (88)
Minitytöt (86)
C-tytöt (84)
B-tytöt (83)

Edustusjoukkue
ToPoLa I

Jäähdyttelijät
B-P B -84
Kolmonen
Vaivaiset
ToPoLa II

Hallitus

Puheenjohtaja *Hannu Uski*
Varapuheenjohtaja *Jyri Saraste*
Talous *Karri Haaparinne*
Tiedotus *Juha Hölttä*
Järjestelyt *Anneli Nieminen*
Resurssit *Timo Rantala*
Juniorikoripalloilu *Samuli Työrinoja*

Kunniapuheenjohtaja (1994)
Tom Hynninen

Pojat

Mikropojat (89)
Mikropojat (88)
Minipojat (87)
Minipojat (86)
C-pojat 2 (85)
C-pojat 1 (84)
B-pojat 2 (83)
B-pojat 1 (82)
A-pojat (80)

Sarjat

ToPoLa I	2-divisioona
ToPoLa II	3-divisioona
Kolmonen • B-P B 84	4-divisioona
Vaivaiset	5-divisioona
Juniorit	Alueen sarjat

Tili & Talous Oy
Auktorisoitu tilitoimisto

Lauttasaarentie 10, 00200 Helsinki
Puh 692 3489, fax 678 746

Traktoritie 2, 00700 Helsinki
Puh + fax 351 5191

TILITOIMISTOPALVELUT

veto-stop

UUOSITUHAT IKKUNAT

FENESTRA

Myyrmäentie 4, 01600 Vantaa
Puh. (09) 504 4920, fax (09) 566 4594

ISBN 952-90-9458-2

ISSN 0788-7817